

POETINIS DRUSKININKŲ RUDUO

DRUSKININKAI POETIC FALL

Sudarytojai ir redaktoriai / Compilers and editors
Vytas Dekšnys, Marius Burokas

Viršelio dizainas / Cover design
Linas Spurga jaun.

Maketas / Layout
Laura Klimaitė-Lusa

Almanacho leidybą parėmė /
The anthology was supported by:

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Sudarymas, Vytas Dekšnys, Marius Burokas, 2019
© VšĮ „Poetinis Druskininkų ruduo“, 2019
© Leidykla VAGA, 2019
ISSN 1822-3079

2019

- 6 **Poetinis Druskininkų ruduo 2019. Kas rašo mano eilėraštį? / Druskininkai Poetic Fall 2019. Who writes my poem?**
Daiva Čepauskaitė / *Translated by Ada Valaitis*
- 12 **Yorgos Alisanoglou**
(Graikija / Greece) *Vertė / Translated by Rūta Burbaitė*
- 20 **Greta Ambrazaitė**
(Lietuva / Lithuania) *Vertė / Translated by Rimas Užgiris*
- 30 **Anna Ayanoglou**
(Belgija / Belgium) *Vertė / Translated by Agnė Žagrakalytė ir Edgaras Platelis*
- 40 **Gerardo Beltran**
(Meksika / Mexico) *Vertė / Translated by Dovilė Kuzminskaitė*
- 50 **Haydar Ergülen**
(Turkija / Turkey) *Vertė / Translated by Justina Pilkauskaitė-Kariniauskienė ir Marius Burokas*
- 60 **Vaiva Grainytė**
(Lietuva / Lithuania) *Vertė / Translated by Rimas Užgiris*
- 70 **Almis Grybauskas**
(Lietuva / Lithuania) *Vertė / Translated by Medeinė Tribinevičius*
- 90 **Katrina Haddad**
(Ukraina / Ukraine) *Vertė / Translated by Vytas Dekšnys*
- 90 **Semyon Khanin**
(Latvija / Latvia) *Vertė / Translated by Benediktas Januševičius*
- 100 **Veronika Kivisilla**
(Estija / Estonia) *Vertė / Translated by Agnė Bernotaitė*
- 108 **Jaroslav Mikołajewski**
(Lenkija / Poland) *Vertė / Translated by Vytas Dekšnys*
- 118 **Kęstutis Navakas**
(Lietuva / Lithuania) *Vertė / Translated by Rimas Užgiris*
- 128 **Ernestas Noreika**
(Lietuva / Lithuania) *Vertė / Translated by Medeinė Tribinevičius*
- 136 **Violeta Palčinskaitė**
(Lietuva / Lithuania) *Vertė / Translated by Rimas Užgiris*
- 142 **Vijay Seshadri**
(JAV / USA) *Vertė / Translated by Marius Burokas*
- 154 **Toms Treibergs**
(Latvija / Latvia) *Vertė / Translated by Erika Drungytė*
- 164 **Georgia Trouli**
(Graikija / Greece) *Vertė / Translated by Elžbieta Banytė*
- 174 **Europos poezijos platforma Versopolis / European poetry platform Versopolis**
Monika Herceg
(Kroatija / Croatia) *Vertė / Translated by Antanas A. Jonynas*
Natalia Malek
(Lenkija / Poland) *Vertė / Translated by Vytas Dekšnys*
Jacob Polley
(Jungtinė Karalystė / United Kingdom) *Vertė / Translated by Dominykas Norkūnas*
- Nyk de Vries**
(Nyderlandai / Netherlands) *Vertė / Translated by Dominykas Norkūnas*
- 186 **Nuo rugpjūčio iki rugpjūčio Lietuvoje išleistų poezijos knygų bibliografija / Bibliography of Poetry Books Published in Lithuania from August to August**
- 192 **XXIX Poetinio Druskininkų rudens aidai / XXIX Druskininkai Poetic Fall, Echoes of 2018**
Kronika / Chronicle
- 200 **Jotvingių premijos laureatė / Winner of the 2018 Yotvingian Prize**
Daiva Čepauskaitė (*Vertė / Translated by Rimas Užgiris*)
- 202 **Žurnalo „Nemunas“ prizo „Poezija mus vienija ir jungia“ laimėtojas / Winner of the Nemunas Magazine prize**
Poetry Unites and Connects Us
Ričardas Šileika (*Vertė / Translated by Markas Aurelijus Piesinas*)
- 204 **Vieno anoniminio eilėraščio konkursas / Anonymous Poem Contest: Open Theme**
Gytis Norvilas (*Vertė / Translated by Ada Valaitis*)
Aivaras Veiknys (*Vertė / Translated by Rimas Užgiris*)
Dainius Dirgėla (*Vertė / Translated by Ada Valaitis*)
- 210 **Vieno eilėraščio tema „Triukšmas ir įniršis“ konkursas / Anonymous poem contest: „Sound and Furry“**
Nerijus Cibulskas (*Vertė / Translated by Ada Valaitis*)
Kornelijus Platelis (*Vertė / Translated by Ada Valaitis*)
Sara Poisson (*Vertė / Translated by Ada Valaitis*)
Greta Ambrazaitė (*Vertė / Translated by Ada Valaitis*)
Viktoras Gulbinas (*Vertė / Translated by Ada Valaitis*)
- 222 **Jaunųjų poezijos skaitymų laureatas, apdovanotas Antano A. Jonyno prizu / Antanas A. Jonynas Prize for a young poet**
Mantas Toločka (*Vertė / Translated by Ada Valaitis*)
- 224 **Jotvingių premijos laureatai / Yotvingian Prize Winners**
- 225 **Jaunojo jotvingio premijos laureatai / Young Yotvingian Prize Winners**
- 228 **Priedas: PDR svečių eilėraščių vertimai į anglų kalbą / Appendix: English translations of poems by our guests**
- 244 **Steigėjai, rėmėjai, partneriai / Organizers, Sponsors, Partners**

KAS RAŠO MAŅO EILĖRAŠTĮ?

Daiva Čepauskaitė

Mano eilėraščių rašo

visi poetai, kuriuos skaitau,
jų eilutės teliūskuoja mano kaukolėje
lyg pienas ašotyje,
pieniška šiluma išsivaikšto po kūną,
virsdama įkvėpimu, pavydo rūgštimi,
kartais iliuzija, kad šiame pasaulyje
nesu visiškai viena, kad
egzistuoja giminingų rašeivų porūšis,

mano eilėraščių rašo

tyla, kai girdžiu savo viduje žiojėjančią
skylę, egzistencinę kiaurymę,
kurią bergždžiai bandau užlopyti
gerais darbais, kilniais poelgiais,
gražiais žodžiais, žmonėmis,
protingomis knygomis, kelionėmis
ir kitais svaigalais,
viskas nugarma tarsi akmenys į bedugnę,
ir jokio garso,
tik gylis siaubas,

mano eilėraščių rašo

vulgarioji beprasmybė,
kai suprantu, kaip tai graudžiai nereikalinga:
susirenkam, paskaitom vieni kitiems,
pasišypsom, pasitapšnojam,
dailiojo žodžių nėrimo būrelio nariai,
trumpam apsigauiname, pasijuntame svarbūs,
o paskui skirstomės ir susigėdę
slepame savo vąšelius nuo likusio pasaulio,

WHO WRITES MY POEM?

Daiva Čepauskaitė

My poem is written

by all of the poets I read
their lines churn in my skull
like milk in a pitcher,
a milky warmth rolls through my body,
turning into inspiration, the churn of envy,
sometimes the illusion that I'm not totally alone
in this world, that
there exists a subspecies of kindred writers,

my poem is written

by silence, when I hear a hole gaping
inside me, the existential abyss,
that I try in vain to patch up with
good works, noble deeds,
kind words, people,
intelligent books, travel
and other drugs,
everything sinks like stones into the abyss,
and there's no sound,
only the terror of the depths,

my poem is written

by vulgar nonsense,
when I realize how painfully unnecessary it is:
we gather, read to one another,
smile, pat each other on the back,
members of the literary word crochet society,
for a brief moment we delude ourselves, feel important,
and then we disperse and ashamed
we hide our crochet hooks from the rest of the world,

mano eilėraštį rašo

tuštybė ir baimė, kad taip ir nenuveiksiu nieko
vertingo, reikšmingo ir įdomaus,
kad kiti rašo, o aš neturiu ką pasakyti,
visai neturiu ką pasakyti,
taip ir liksiu be komplimentų, aplodismentų,
festivalių, Nobelio premijos,
net nepabandžiusi, net loterijos bilieto nenusipirkusi,

mano eilėraštį rašo

tinginystė lyg katinas, gulintis
karštose kelio dulkėse,
jo žvilgsnyje lydosi panieka ir užuojauta,

mano eilėraštį rašo

sena bulvių tarka,
parūdijusi, bet patogi, mamos dovana,
kai tarkuoju bulves,
ji kaskart krimsteli man krumplius
iki kraujo (tarka, ne mama),

mano eilėraštį rašo

puodų ir keptuvių dinastijos,
stalčiai, pribyrėję trupinių, kruopų, makaronų,
kandys miltingais sparnais,
žaliaakės musės ir mėlynasis pelėsis,

mano eilėraštį rašo

mano vaikas ir mano pareigos –
virėja, skalbėja, plovėja, tvarkytoja, guodėja,
nešikė, vairuotoja, gydytoja, karuselė,
pasakotoja, gelbėjimo tarnybos, sūpynės,
žoliapjovė, traktorius, sėjamoji,
rakščių traukėja, dėmių išėmėja, nagų karpytoja,
juokdarė, patarėja, matematikos namų darbų didmeistrė,

mano eilėraštį rašo

nuovargio traiškanos,
užklįjuojančios akis ir TV ekraną,
transliuojantį pasakiško grožio šalis,
rojaus kampelius, kurių taip ir neaplinkysiu,

mano eilėraštį rašo

banalybės, jaukios lyg karpas, aptūpusios odą:
kaltės jausmas,
žema savivertė,
intraverto kiautas,

mano eilėraštį rašo

mano vyrai, švelnūs ir grubūs,
realūs ir susapnuoti, medžiojantys ir sumedžioti,
lyg kupranugariai išgėrę kiekvienas
po keturiasdešimt kibirų mano gyvenimo,

my poem is written

by emptiness and fear that I won't achieve anything
worthwhile, meaningful and interesting,
that others write, but I don't have anything to say,
I really have nothing to say,
and so I'll stay without compliments, applause,
festivals, Nobel prizes,
without even trying, without even buying a lottery ticket,

my poem is written

by laziness like a cat that lays
in the hot dust of the road,
its glance imbued with disdain and compassion,

my poem is written

by the old potato grater,
rusty, but handy, a gift from my mother,
when I grate potatoes
each time it nips my knuckles
til blood is drawn (the grater, not my mother),

my poem is written

by the house of pots and pans,
drawers sprinkled with crumbs, grains, macaroni,
moths with grainy wings,
green-eyed flies and blue mold,

my poem is written

by my child and my obligations –
cook, laundress, washer, organizer, consoler,
carrier, driver, doctor, carousel,
story-teller, rescue services, swing,
lawn mower, tractor, sower,
splinter extractor, stain remover, nail trimmer,
jester, counselor, grandmaster of math homework,

my poem is written

by the pus of fatigue
that covers the eyes and the TV screen,
that broadcasts incredibly beautiful countries,
corners of paradise that I'll never visit,

my poem is written

by banalities, snug like warts covering your skin:
the feeling of guilt,
low self-esteem,
the shell of an introvert,

my poem is written

by my men, gentle and rough,
real and imagined, hunters and hunted,
like camels each one has drunk
forty buckets of my life,

mano eilėraščių rašo
 mano protėviai,
 kurių nesu mačiusi net nuotraukose,
 tikriausiai nekilmingi,
 nes tų nuotraukų ir neturėjo,
 mano eilėraščių rašo
 mano netektys ir praradimai,
 miegantys žvilgančiuose trimituose,
 laukiantys, kol išpūsiu,

 mėnulis, jo krateriai ir lavondėmės,
 jo palydovai, lydintys per mano sapnus,
 mėnulžuvės, pitekanthropai ir
 bakterijos, atsparios antibiotikams,

 didybės manija ir noras atrasti tai, ko kiti neatrado,
 išsiaiškinti pasaulio paslaptis, jo esmę, prasmę ir sandarą,
 surasti šventąjį Gralį, gyvybės eliksyrą, terra incognita,

 trigalvis Cerberis, lekuojantis man į ausį,

 mano eilėraščių rašo tai, ko niekada neįstengsiu įvardyti,
 mano eilėraščių rašo
 nežinojimas ir bejėgiškumas

my poem is written
 by my ancestors,
 who I've never even seen in photographs,
 who were most likely not noble,
 because they didn't have photographs taken,
 my poem is written
 by my losses and defeats,
 sleeping in glimmering trumpets,
 waiting for me to blow them out,

 the moon, its craters and livor mortis,
 its satellites, hovering in my dreams,
 ocean sunfish, Pithecanthropus erectus,
 and bacteria resistant to antibiotics,

 delusions of grandeur and the desire to discover something that others
 haven't yet discovered,
 explain the mysteries of the world, its essence, meaning and structure,
 to find the Holy Grail, the elixir of life, terra incognita,

 three-headed Cerberus, panting in my ear,

 my poem is written by that which I'll never be able to name,
 my poem is written
 by ignorance and helplessness

YORGOS ALISANOGLLOU

Yorgos Alisanoglou (Kavala, 1975) is a poet, translator and publisher. He studied Sociology and Political Science and completed postgraduate studies in International Relations and Social Policy. He lives in Thessaloniki, Greece. In November 2005 he founded Saixpirikon Publications and since then he has published many titles – mostly poetry, novels, drama. His poetry has been translated into many languages, included in anthologies, and he has taken part in various poetry festivals and symposiums in Greece and abroad. His most recent book *Playground* (Kichli publications, 2016) has been translated into French and Danish.

Jorgas Alisanoglu (Γιώργος Αλισάνογλου) gimė 1975 m. Kavaloje. Poetas, vertėjas, leidėjas. Baigė sociologijos ir politikos mokslų bakalauro bei tarptautinių santykių ir socialinės politikos magistro studijas. Gyvena Salonikuose. 2005 m. įkūrė leidyklą *Saixpirikon*, leidžia daugiausia poeziją, romanus, dramaturgiją. Jo eilėraščių yra išversta į daugelį kalbų, publikuota tarptautinėse antologijose, autorius dalyvavo daugelyje festivalių ir renginių Graikijoje bei užsienyje. Naujausia knyga *Žaidimų aikštelė* (Παιχνιδότοπος, 2016) išversta į prancūzų ir danų kalbas.

Greece

[Παράδεισοι χωρίς αισθήματα - I]

Μέσα στη νύχτα την έτοιμη να εκραγεί
όλα είναι αστάλι και αυτοσχέδια βόμβα
ναρκωμένα πρόσωπα από αβοήθητα χέρια
προσπαθούν κάτι να κρύψουν
επιλέγοντας μια σκοτεινιά μεγαλύτερη
από αυτή την άνοιξη που όσο ανοίγει η παπαρούνα
τόσο περισσότερο σε νοιάζει η αλλεργία
Εκείνα τα κορίτσια στο αεροδρόμιο της Νίκαιας
έχασαν τον μίτο προς την Ευρώπη και πλέουν σε σκοτεινά νερά
στο Νότο – που δύσκολα χωράει πάνω από δυο
Κι όμως, όταν η απόσταση μεταξύ των σωμάτων καταφέρνει
Να περιοριστεί αποκαλύπτεται μια θάλασσα τόσο όμορφη
θαρρείς η ηλικία του κόσμου ξεκινάει απ' την αρχή
Κι έπειτα, είναι κι εκείνη η μονογαμική εξουθένωση
μιας γενιάς – που η αγωνία κυριεύει μια ολόκληρη πεδιάδα
που κανείς ποτέ δεν είδε, κι όμως όλοι πασχίζουν να τεμαχίσουν
με την βία – να ζήσουν σε έναν καλύτερο κόσμο,
όσο το δυνατόν μακριά από τους άλλους.

[Παράδεισοι χωρίς αισθήματα – II]

Όταν φάνηκαν οι ακακίες ξανά
εμφανίστηκε στον ουρανό
έστω νοερά, μια προσευχή
το απαλό σου δέρμα

Graikija

[Dausos be pojūčių, I]

Nakty, pasirengusioj sprogti,
visa yra plienas, spontaniškas užtaisas
apsvaigę žmonės nuo bejėgių rankų
bando kažin ką paslėpti,
rinkdamiesi tamsą, galingesnę
už šitą pavasarį, kai vis plačiau veriantis aguonai
tave vis labiau ima alergija
Tos merginos Nikėjos oro uoste
prieš Europą pametė siūlą ir išplaukė į tamsius vandenis
į Šiaurę – kur vargiai telpa daugiau nei dviese
Ir vis dėlto, kai tarp kūnų randasi ribojantis
atstumas, atsiveria jūra, tokia graži,
kad pamanai pasaulio amžių prasidėjus nuo pradžios
Ir dar – tas vienatinis kartos
išsekimas – kai nerimas užvaldo visą plynę,
kurios niekas niekada nematė, ir vis dėlto kiekvienas nuožmiai
bando ją atidalyti kirčiais, – kad gyventų geresniam pasauliui,
kuo toliau nuo kitų.

[Dausos be pojūčių, II]

Kai vėl pasirodė akacijos,
danguje radosi –
nors tik vizija, tik malda –
švelni tavo oda

Ήταν τη χρονιά λίγο μετά τον θάνατό μου
που βρήκα τελικά τον έρωτα
Πολύ πριν εμφανιστεί μου είχε αναγγελθεί
μα τότε θα πρέπει να ήμουν ακόμη ζωντανός
κι έτσι, δεν όριζα τόπο και στιγμή

Μέσα στην άγρυπνη νύχτα
εκεί που ο δραματικός μονόλογος τελειώνει
ένιωσα το δέρμα σου πάνω στο δικό μου
λίγο γερασμένος, ανάμεσα στα μαβιά και στα πορτοκαλιά
σου μεσοφώρα – ενδεχόμενη εκδοχή της άτονης ευτυχίας
στα αλκοολικά απογεύματα μιας κοινοτοπίας

Κι έπρεπε να διασχίσω τώρα μια πόλη γεμάτη ακακίες
όπως διασχίζουμε ένα σώμα που αγαπήσαμε πολύ
για να 'ρθω να σε συναντήσω - μιας και ο κόσμος μου γίνεται οδύνη
μακριά από τα μάτια σου – Παράδεισοι χωρίς αισθήματα
μέσα στον έρημο δρόμο ένα νεαρό σκυλί – με το δικό μου δέρμα
κυνηγάει μια εγκαταλελειμμένη χαρά, που διαρκώς μετακινείται.

[Παράδεισοι χωρίς αισθήματα – III]

Ακόμη κρυμμένος στο παράξενο όνειρο
βλέπω το μέλλον όλων των νεκρών μου φίλων
αυτός ο κόσμος, σε ένα νέο αναγκαίο ξεκίνημα
γνέφει σε ένα περαστικό ελάφι που σου μοιάζει

Κάποτε, όταν γεννηθούμε ξανά, το ελάφι θα βγει στον κόσμο
με μια άλλη γλώσσα, μακριά από οτιδήποτε παλιό
ολοένα μακρύτερα από εμάς – μια ολόκληρη γενεαλογία ποιητών

Μια μέρα, θα περάσουμε σ' αυτό το δύσκολο θαύμα
μέχρι το τέλος της κυκλικής σκιάς
εκεί που το φως φυτρώνει από την αρχή,
σε ανυπόμονα δωμάτια προσωρινών παραδείσων
η μνήμη μιλάει – μεγαλώνει στο χώμα παραισθησιογόνο ζιζάνιο
και είναι ό,τι πιο αληθινό κινείται στην αδράνεια της πτώσης

Αν μου μιλήσεις ξανά, μη μου μιλήσεις με ποίηση
όταν αφαιρούν τα αισθήματα, σε κάθε απώλεια
αντιστοιχούν λίγες καλές λέξεις
Χρόνος μετράει ανάσες στη σκιά του τόπου μου
να το ξαναπώ;
Τόπου μου στη σκιά ανάσες μετράει χρόνος_

Tik po metų nuo savo mirties
galiausiai atradau meilę
Gerokai iki pasirodydama, ji buvo man apsireiškus,
tik tuomet man dar būtų reikėję būti gyvam,
tad nepaskyriau vietos ir laiko

Bemiegėj naktį,
kur užsibaigia dramatiškas monologas,
truputį per senas tavo odą ant savosios pajutau,
tarp purpuro ir apelsinmedžių
tavo apatinukas – galimas bedalės laimės variantas
girtomis banalybės popietėmis
O dabar man teko kirsti miestą, pilną akacijų,
kaip kertame kūną, nepaprastai mylėtą,
kad atečiau tavęs pasitikti – nes mano pasaulis virsta sielvartu
toli nuo tavo akių – Dausos be pojūčių
apleistam kely jaunas šuo – dėvintis mano odą –
vejasi užmirštą džiaugsmą, nepaliaujamai judantį.

[Dausos be pojūčių, III]

Vis dar slypėdamas keistam sapne
matau ateitį visų savo mirusių draugų,
šis pasaulis moja naujai, neišvengiamai pradžiai,
praeinančiam elniui, panašiam į tave

Kada nors, kai gimsim iš naujo, elnias įžengs į pasaulį
nešinas kita kalba, nutolusia nuo viso, kas sena,
dar labiau nutolusia nuo mūsų – ištidos poetų kraujo linijos

Vieną dieną žengsime į šį sudėtingą stebuklą
iki užsibaigs besisukantis šešėlis,
iki ten, kur sprogsta šviesa nuo pradžios,
nekantriuose netvirių dausų kambariuose
atmintis kalba – auga dirvoj haliucinogeninė žolė,
pats tikriausias judantis daiktas kryčio inercijos

Jeigu man dar kalbėsi, nekalbėk man poezija,
atėmus pojūčius, kiekvienam praradimui
tenka keli geri žodžiai
Laikas skaičiuoja iškvėpimus mano vietos šešėly.
man pakartoti?
Mano vietos šešėly iškvėpimus skaičiuoja laikas.

[Πλέγμα 2019]

Φύγε μακριά
από το σκοτάδι των πολιτισμών
μια κυτταρική διαίρεση δεν προέρχεται
απαραίτητα από ένα κουρασμένο κεφάλι
το κουρασμένο μου κεφάλι είναι
ο βόμβος του μυαλού μου

μια κριτική προσπάθειας να αποκρύψει
την κατάσταση των πραγμάτων
(όταν ένα ανθρώπινο πλάσμα ξαπλώνει στην άμμο
ορίζει τον διχασμό του μυαλού
σ' ένα συνεχές και άγνωστο φως)

κι όμως ο κόσμος μου είναι ασυνεχής
τις προχωρημένες ώρες στον κόσμο μου
βρέχει
πάνω σε χάρτινα γαρύφαλλα
(το ανθρώπινο πλάσμα μουσκεύεται στην άμμο - μεγαλώνει)
άγριο μέλι μαγκώνει
σε χωμάτινα αγγεία
κάτοικοι της λάσπης εγκαταλείπουν
τα σπίτια
εγκαταλείπουν τον κόσμο μου
(το ανθρώπινο πλάσμα γίνεται σμήνος - εκρήγνυται)

*πόσες μέλισσες χρειάζονται τελικά
για να ξεκινήσει μια επανάσταση;*

[Ο κόσμος μου – σκοτάδι]

Ο κόσμος μου είναι τυφλός, κι έτσι δεν με βλέπει
εγώ είμαι τυφλός για κάποια άλλη, κι έτσι δεν την βλέπω
εκείνη, είναι τυφλή για τον κύριο Όμηρο, κι έτσι δεν τον βλέπει

εκείνος είναι τυφλός για έναν πόλεμο, κι έτσι δεν τον βλέπει
κινείται όπως η ιστορία. Αθέατη και σκοτεινή, στη λευκή πληγή των ματιών
έτσι, εκτυλίσσεται ερήμην της όρασης

ο κόσμος διχάζεται. ο κόσμος είναι ο ίδιος πριν και μετά την όραση.
ο κόσμος πορεύεται μες απ' το σκοτάδι σ' ένα διαφορετικό κι αναπόφευκτο
φως καμωμένο από αίμα

[Tinklas 2019]

Atsitrauk toli
nuo civilizacijų tamsos;
ląstelės dalijasi nebūtinai dėl to
kad galva išvargusi
mano išvargusi galva
yra minčių žvimbės

kritika mėginimams slėpti
dalykų padėtį
(kai žmogiška būtybė atgula į smėlį,
protas suskyla
į besitęsiančią ir nepažįstamą šviesą)

ir nors mano pasaulis – tai tąsa
valandų, nepaliaujamai srūvančių mano pasauly,
lyja
ant popierinių gvazdikų
(žmogiška būtybė grimzta į smėlį – plečiasi)
laukinis medus limpa
prie molinių indų
gyvenantys purve apleidžia
namus
apleidžia mano pasaulį
(žmogiška būtybė virsta spiečiumi – sprogsta)

*kiek bičių galiausiai reikia,
kad prasidėtų sukilimas?*

[Mano pasaulis – tamsa]

Mano pasaulis aklas, tad nemato manęs,
o aš esu aklas štai jai, tad nematau jos,
o štai ji yra akla viešpačiui Homerui, tad nemato jo,

o jis yra aklas karui, tad nemato jo,
juda kaip istorija. nematoma ir tamsi baltose akių žaizdose,
taip ji skleidžiasi neregimybėje,

pasaulis padalytas. pasaulis toks pat iki jį išvystant ir išvydus.
pasaulis juda iš tamsos į kitokią ir neišvengiamą
šviesą, sutvertą iš kraujo.
Mane laiko pasaulis, iš kurio išaugau,
alyvos šakelė – rodo kryptį, kuria judu,

Κρατιέμαι από τον κόσμο απ' τον οποίο φύτρωσα
κλαδάκι ελιάς - δείχνει την κατεύθυνση που κινούμαι
έμαθα περισσότερα στη ζωή απ' το σκοτάδι
παρά απ' τους ανθρώπους
το σκοτάδι με κάνει και θυμάμαι
θυμάμαι, θυμάμαι, εκείνον τον παλιό κόσμο_

*[ο παππούς μου ο Όμηρος κάθεται στην πολυθρόνα / με τα πόδια του
φτιάχνει μια Τροία στην άμμο / αιώνες περιπλανιέται σε άγνωστες Ελένες /
κόκκοι μνήμης του καίνε το μάτι]*

[Θραύσμα - τα]

Το πρωί είμαι θραύσμα μολυβένιο
με ρίχνει ο στρατιώτης στο μάτι του αλόγου
καλπάζει η γονιμότητα της φωτιάς

Τη νύχτα είμαι πέταλο λευκού ανθού
με ρίχνει ο στρατιώτης σε κείνη που αγαπά
μαραινόμαστε κι αυτή κι εγώ

Δεν μας καταλαβαίνουν' είμαστε το πηγαϊνέλα
του εαυτού μας που δεν ταιριάζει σ' αυτά τ' αυτιά

Σε μια εποχή που ο πόλεμος εισχωρεί παντού
μες στα κόκκινα των μαλλιών σου φύκια π' ανεμίζουν,
το έμβρυο είχες κρύψει

*[μας είχαν κόψει τα λαρύγγια
σε αντάλλαγμα τα ανάκτορα μιας πόλης]*

[Ερυθρά Θάλασσα]

Ζήσαμε πολύ καιρό περιπλανώμενοι ανάμεσα στους ζωντανούς
μέσα στην φλόγα της λάμπας Έζησαν πολύ καιρό πετρωμένοι
πλάι σε μας τους νεκρούς μέσα στις ρίζες του βυθού Στο τραγικό
φινάλε του δρόμου μια νέα χώρα θα φανεί στον ορίζοντα, ίσως
μια ελεγεία, μια φούγκα για σένα και για μένα Θα σωριαστούμε
με πάταγο ο ένας πάνω στον άλλον μη ξεχωρίζοντας νεκρούς,
ζωντανούς Φυσαλίδες στην επιφάνεια μιας θάλασσας ερυθράς
που δεν θα βλέπουμε πώς μέσα μας κηλίδα ωχρή θα απλώνει
στις ρωγμές, στων μεταναστών τα αιφνίδια ρήγματα
σε πρόσκαιρη έλλειψη ελπίδας

gyvenime iš tamsos išmokau daugiau
negu iš žmonių,
tai tamsos verčiamas aš atsimenu
atsimenu atsimenu tą seną pasaulį

*[mano senelis Homeras sėdi krėsle / pėdomis stato Troją iš smėlio / amžiai
paklysta nepažintose elenose / jo atminties kristalai degina akis]*

[Fragmen-tai]

Rytą esu švino fragmentas,
arkliui į akis mane žiebia kareivis,
sukyla derlinga ugnis

Naktį esu žiedlapis balto žiedo,
tai, kurią myli, mane meta kareivis,
vystame ir ji, ir aš

Mūsų nesupranta, mes esame savo pačių
judėjimas, toms ausims nepritinkantis

Tuo metu, kai visur skverbiasi karas,
tarp raudonų savo plaukų dumblių banguojančių
paslėpei embrioną

*[mums perpjovė gerkles
mainais už vieno miesto rūmus]*

[Raudonoji jūra]

Ilgai gyvenome klajodami tarp gyvųjų
lempos šviesoje Ilgai gyveno suakmenėjusieji
šalia mūsų, negyvėlių, tarp šaknų gelmėje Tragiškam
kelio finišo nauja šalis pasirodys horizonte, galbūt
elegija, fuga man ir tau Mes susitelkę
kopsime vienas per kitą, neišskirdami mirusiųjų,
gyvųjų Burbulai raudonio jūros paviršiuje,
jų nematysime, kai tarp mūsų geltonoji dėmė išsiplės
į skilimus, į migrantus – staigūs trūkiai
laikinai pristigus vilties

GRETA AMBRAZAITĖ

Greta Ambrazaitė gimė 1993 m. Vilniuje. Vilniaus universitete baigė lietuvių filologijos ir ispanų kalbos studijas, šiuo metu studijuoja literatūros antropologijos ir kultūros magistrantūroje. Debiutinė knyga *Trapūs daiktai* išleista 2018 m., laimėjus Lietuvos rašytojų sąjungos leidyklos Pirmosios knygos konkursą. Už ją skirta Jaunojo jotvingio premija, knyga pateko į LRT poezijos knygų trumpąjį sąrašą ir skaitytojų buvo išrinkta Metų knyga. Taip pat kuria muziką: slapyvardžiu *kog leval* yra išėjęs solo albumas *kraujo pelytė (lo-fi)*. Dirba redaktore. Poezija versta į anglų, latvių, estų, rusų, graikų ir kinų kalbas.

Lietuva

kaitra

greitai prasidės šlapdribos,
todėl turėčiau prisiminti šį karštį

man išskaptuoja nuosavą vietą po saule,
išmoko nerti į abi horizonto puses,
o vėliau išdžiūti savęs neišgarinus,
atpratina nuo nematomų prasidėjimų,
pasklidusių kaip apgamai pomirtinių gyvenimų,
tada dar spėju pagalvoti, ar tai nėra kūdikėlių žudymas,
rudensio valymas ankstyvoj stadijoj

nes kartais jaučiu spazmus gerklėj,
kai švysteli saulės akmuo
prieš pat lietų

\

tai tebuvo brūkšnys ne laiku
išslydęs, reikšmę pakeitęs –
virsmas į niekur, lyg grimztanti
plūdė į gėlą bekrastę tuštumą

pirmiausia smulkios žuvelės,
keli plėšresni upėtakiai, stambios,
vietinės, svarbios vandenų ekologijai,
daugelis jų aprašyta raudonojoje

Nuotraukos autorius Dominykas Norkūnas

Greta Ambrazaitė was born in 1993. She studied Lithuanian Philology and Spanish language in Vilnius University and gained the bachelor's degree in Lithuanian Philology. She has worked as a Lithuanian language teacher, a seller-consultant, a librarian. Since 2018 she has been studying the Master of Literary Anthropology and Culture in Vilnius University. The author won the First Book competition in 2018 with her poetry book *Fragile Things*, the book was awarded the Young Yotvingian Prize as the best young poet's book, published in two years, and was included in the list of top five most outstanding Lithuanian poetry books of 2018. She is also making music, her lo-fi music project is called *kog leval*, and her first solo album is *kraujo pelytė (blood mouse)*. Ambrazaitė works as an editor. Her poetry is translated into English, Latvian, Russian, Greek and Chinese.

Lithuania

heat

soon the slush will come
so I must remember this heat

it carves out a place for me in the sun
and teaches me to dive into both the horizon's sides,
and then to dry myself without evaporating
breaking the habit of invisible impregnations
that spread like moles in the afterlife,
then I manage to think that this may be a form of baby-murder,
autumn suction in its early stages

because sometimes I feel spasms in my throat
when a stone of sun scintillates
just before the coming rain

\

your slash is not in time:
sliding out, the meaning changed,
changed into nothing, like a sinker
tossed into limitless fresh emptiness

first come the little fish,
some predatory trout, large and local,
important to lacustrine ecology,
most of them written up in the red

knygoje, prie fantomų, karščiuojančios
sąmonės prietarų apie invazines –
keistas artumas pažeidžiamoms,
toms, netoli išnykimo ribos

tebus tai spąstai kantrybei –
paviršių atskirti nuo gylio,
kai priešais vitriną iškyla
drumstas savižuvės veidas

tik vietoj savimeilės mailiaus
sugrįžta vien plastiko buteliai –
banguoja dienos pilvais į viršų,
prisėmusios burną vandens

\ tavo kryptis į niekur – sakai,
bet tuštuma sklidina, suprunkščia

vivaria

pliūpsnis svirplių rugpjūtį
išsklibina šachtos dangtį,
trankos į gomurį, kimba
dulksna ant grindų, svirpia
už lango, vėliau tarp mūsų
namų smilkinių, nors žinau –
galėčiau sutraiškyti įnamius
tarsi prisirpusią miną, nuryti
lyg perkandus kapsulę citruso,
rašalo arba arseno, nušluoti
po savo drabužiais atgal
į dugną, užtrenkti jų aidintį,
čaižų, nuoseklų dūzgimą,
bet juos pakeis pelės ir kandys,
vorai ir vasarnamio skruzdės,
jsiūtos į čiužinį blakės,
virusai, blėstančios temos
ir patalynės erkutės,
užkrėstas pasiutlige šuo,
laižantis dulkes iš urnos,
kiaurus metus rujojančios
bergždžios, bet amžinos kalės, –
ištisos kaltųjų kolonijos

book, next to phantoms, a feverish
mind's superstitions about the invasive –
a strange intimacy for the vulnerable,
for those close to the edge of extinction:

they will only be traps for my patience –
to tell the surface from the depths
when a shop-window rises ahead
with a turgid fishicidal face

but instead of the fry of self-love
only plastic bottles return –
and days come in waves belly up,
having flooded my mouth with water

\ a direction to nowhere, you say,
but brimming emptiness snorts

vivaria

the gushing crickets of August
loosen the cover of the mine,
smash into the palate, and stick
like drizzle to the floors, they chirr
outside the window, later between
our houses' foreheads, though I know –
I could demolish the lodgers
like a bloated mine, swallow
them just like I bite through a capsule
of citric acid, ink or arsenic,
sweep them all under clothes, back
to the bottom, slam shut their echoing,
their trenchant and continuous rumbling,
but the moths and mice will take their place,
the spiders and summer-house ants,
the bedbugs sown into the mattress,
the viruses, fading subjects
and ticks of the sheets,
the rabid dog
licking dust from the urn,
the barren, eternal bitches
in rut throughout the year –
entire colonies of the guilty

prieblandoj
 tęsiančios savo
 užuominas,
 besikėsinančios pasakyti
 tau
 apie mane
 tiesą

1998-ųjų motyvas su Andersenu

prieš gulant iš lūpų į lūpas jie išpučia ledo luitą,
 dabar jau žinau, apie ką tokios pilnos varvančio
 šalčio jų burnos, miegok (ir šok, šok, lėlyte) už
 sienos (už širmos) girdėti, kaip išdaužtos upės
 pratrūksta ir išteka lauk, staline šviesa nusiplikius
 pirštus, miegok ir (šok, šok, lėlyte, kai glostau ten
 užmerktą tavo prieš plauką šukuotą kailį) greičiau
 išsinerki lyg meilė iš rankų ir grįžk kaip stiklinė
 vandens... dabar įkyriai gurgžda galvoje (tai tik
 išnykusių mamutų trypčiojimas sniegu) mes esame
 neišvėdintam kambary nuo švenčių, kurias prisimenu
 su prasegtu šiltos vitrinės korsetu: apytikriai (išpiltu
 žibalu) žvake, meduoliais, garuojančiu paukščiu ant
 stalo, tačiau prieš tai (išėjus plauti rankų) už širmos
 liko lėtas kaulų traškesys, apvirstanti vaza, praskeltos
 durys (dar televizorius, distancinis pultelis, išrautas
 telefono aparato laidas)... kai šitokie ledynai slenka,
 visi dalykai turi apsiversti, persipinti, nusistovėti, naujai
 susisluoksniavę pagal tankį, todėl (ištiškęs mėlyno
 ekrano skystis šuliny, nerodo nė vienos programos)
 prieš miegą vien istorijos apie lakštingalą, undinę,
 degtukus ir abėcėlę

abstraktusis astigmatizmas

ar mano dioptrijos kinta, kai ribos daiktų išsilydo:
 kaip lengva
 tada,
 kai sunku,
 ir gražu,
 kai
 nyku,
 ar jis atminimo skvere rūkantis pypkę yra,
 ar vien tik klastoja vaizdus, kurių iš toli neįžiūriu,

in the gloaming
 stretching their
 hints,
 intending to tell
 you
 what is true
 about me

a 1998 motif with Anderson

before lying down they blow a chunk of ice from lips to lips,
 now I know what their mouths are all about, full of dripping
 cold, so sleep (and dance, dance, little doll), beyond the wall
 (beyond the screen), one can hear how the smashed rivers
 break and flow out, with your fingers burnt under the desk
 lamp, sleep (and dance, dance, doll, when i caress your
 combed fur brushed against the grain) and slip away
 as love slips out of one's hands and return like a glass
 of water... now my head is rumbling annoyingly
 (it's only an extinct mammoth stamping in the snow) we are
 in a room unaired since Christmas, which I remember
 with an unbuttoned corset from a hot shop-window: more or less
 (with spilled kerosene) a candle, honey-cakes, steaming
 duck on the table, but before that (going out to wash my hands) beyond
 the dividing screen there remained only the slow crackling of bones,
 a vase turned over, doors cracked open (and a television, a remote control,
 the wire from a telephone pulled out of a wall)... when glaciers like this
 retreat, all things must turn over, interweave, settle, newly layered
 according to density, and that's why (the blue fluid of the screen
 has splashed into the well and doesn't show a single show)
 before sleep only stories of the nightingale, the mermaid,
 matches and the abc's

abstract astigmatism

are my diopters changing when the edges of things melt away:
 it's so easy
 then
 when it's hard,
 and beautiful
 when it's
 dismal
 is he in remembrance square smoking a pipe *this is*,
 or just counterfeiting images which I can't make out from afar,

kaip lengva tada, kai sunku, ir gražu, kai nyku,
 kai kyla viršun ratilai, o nustojus juos sekti išyra –
 kaip šešėliai, kurių nepastebiu, kol nemetu tuštumon,
 ar mano dioptrijos kito, kai ribos daiktų išsilydė ir
 muistėsi vaizdas tinklainėj, mirgėjimas spaudė akis,
 įtampa darėsi plastiška, briaunos bukesnės, pakilus
 spaudimui subraižiau lėšius, gal iškrito akių obuoliai,
 nežinau, ar ta pypkė yra, bet būna labai ryškios dienos,
 kai dauginasi hologramos kaip anksčiau šešėliai

ant sienos

požemy –

dažniausiai jie

neturi griežtų

kontūrų

ir formų,

tik žongliruoja mūsų akių obuoliais, têtė-à-têtė-à-têtė

fortepijonas

mano galva per didelė jūsų durims,
 mano galva – tik begalinis bandymas surasti namus,
 dėl virtuvinės šilumos dabar galėčiau viską atiduoti,
 nereikia visko, reiktų tik kai ką išmesti,
 mano galva per didelė jūsų durims,
 mano galva ant durų kilimėlio
 vis taip pat vienodai baigiasi,
 mano galva – sunkus fortepijonas,
 kuriuo jūs netyčia užgrojate praeidami
 ir paliekate atvirą dangtį

M

ką reiškia tos barškančios skardos
 ir puodai, visad ko nors pripildyti:
 nepriekaištingai planuojamą laiką,
 naudingai praleistą laiką, rūpesčio
 laiką, prarastą laiką, laisvalaikį ar
 slaptą tunelį į niekieno atmintį, savo
 atotrūkiu paneigtą laiką? žinok, nebus
 kam viso to suvalgyti; tačiau baikšti
 ir užsimirštantį mano m vienatvė

how easy it is then, when hard, and beautiful, when dismal,
 when the circles rise up, and when you stop following them, break up –
 like shadows unnoticed until I throw them into emptiness,
 or have my diopters changed when the edges of things melted away
 and the image squirmed in the retina, a twinkling pressed my eyes,
 the pressure became elastic, edges dulled, and when the pressure
 rose, I scratched my lenses, maybe my eyeballs fell out,
 I don't know, is *this is* a pipe, but there are clear-sighted days
 when holograms multiply like the shadows long ago

on the wall

underground

they usually

don't have strict

contours

or forms,

just juggling our eyeballs, têtė-à-têtė-à-têtė

grand piano

my head is too big for your doors,
 my head is just an endless attempt to find my home,
 I could give everything up for kitchen warmth,
 I don't need everything, just to throw some things out,
 my head is too big for your doors,
 my head is on the doormat
 and it always ends the same,
 my head is a heavy grand piano
 which you casually play while passing,
 leaving the lid wide open

M

what do those rattling pots and tin plates
 mean, always filled with something:
 time that has been well-planned,
 time well spent, time for concern,
 time lost, free time or a secret
 tunnel to no one's memory, to the time
 negated by one's disconnection? you know,
 there won't be anyone to eat all that; but
 my m solitude is timid and forgetful

dar daug tau teks klajot

dar daug tau teks klajot –
 eilutė prasisuka galvoje,
 prasisuka mano burnoj
 lyg įklimpę mašinos ratai,
 kelias dešimtis kartų
 užstrigus plokštelė
 tarp dviejų minčių,
 dviejų minučių,
 pamerktos keturios
 rožės ant stalo,
 bijau lyginio skaičiaus,
 bijau, kad dėl rožių
 nukris lėktuvas,
 kurį pilotuojam,
 ir mums teks amžinybę klajot,
 nieko nepavyksta,
 kai per daug stengiesi,
 melstis kai stengiesi,
 užkalbėti kai stengiesi,
 nejudėti, arba
 per greitai skrieji,
 visur buvau, todėl
dar daug tau teks klajot –
 visas keliones įgyvendinau
 savo galvoje, todėl
dar daug tau teks klajot –
 kažkas užrašo
 ant mano namų durų
 kaskart, atsivėrus žaizdoms
 ant pavargusių kojų

you will have to wander more

you will have to wander more –
 the line runs through my head
 runs through my mouth
 like the stuck and spinning wheels of a car,
 a record player skipping
 dozens of times
 stuck between two thoughts,
 two minutes,
 four roses in a vase,
 on the table,
 I'm afraid of even numbers
 I'm afraid the plane we pilot
 will fall from the sky
 because of the roses
 and we will have to wander an eternity,
 nothing works out
 when you try too hard,
 to pray when you try,
 to bewitch when you try,
 to stay still, or
 you fly too fast,
 I've been everywhere, that's why
you will have to wander more –
 I brought to fruition all the trips
 in my head, that's why
you will have to wander more –
 someone writes
 on my door at home
 each time the wounds open
 on my tired feet

ANNA AYANOGLU

Anna Ayanoglou (b. 1985) was born and raised in Paris. She lives in Brussels, teaches French, writes and hosts a radio program dedicated to poetry from around the world, with poems read in their original language and in translation. She has spent three years in Estonia and Lithuania. Her poems have appeared in a variety of French literary magazines, including *Europe* and *La Nouvelle Revue Française*. Ayanoglou first collection of poetry, *Le fil des traversées*, is forthcoming from Gallimard in November 2019.

Ana Ajanoglu gimė 1985 m. Paryžiuje. Šiuo metu gyvena Briuselyje, rašo, dėsto prancūzų kalbą ir veda radijo laidą apie pasaulio poeziją. Trejus metus gyveno Estijoje ir Lietuvoje. Jos eilėraščių publikuota daugelyje prancūzakalbių literatūros leidinių, tarp jų – *Europe* ir *Nouvelle Revue Française*. Jos pirmąją poezijos knygą *Kelionių gijos* (*Le fil des traversées*) numatoma išleisti 2019 m.

Belgium

La ville apprise

En elle tout l'inconnu t'appelle –
celui de l'Autre et du tracé
chacun mouvant dans ton esprit

La demeure choisie
le fleuve, soudain
sépare le tien de l'invisible

Sur ta rive, la voie ferrée
noire à la connaissance
– l'imaginaire la redessine en Styx

Chaque jour un peu plus loin
dans les venelles, dans les cours
comme dans des greniers défendus

Le coin de parc devient forêt de ronces
l'avenue, estuaire
et du fantasme au dévoilement

la ville se tisse – jamais
elle ne te sera maternelle
jamais elle ne sera définitive.

Belgija

Išmoktas miestas

Jame tave kviečia visa, kas nepažįstama
tai, kas Kita, ir kas – pažymėta
lygiai audrina protą

Pasirinktas būstas,
upė, staiga
atskiria savą nuo nematomo

Tavo krante geležinkelis
tamsus tavo sąmonei
– vaizduotė jį verčia Stiksu

Kasdien vis truputį toliau,
gatvelėm, kiemais
kaip į uždraustus kambarius

Parko kampelis virsta erškėčių mišku
Alėja – estuarija
ir nuo fantazijų lig paaiškinimų

Verpiasi miestas – niekada
jis nebus tau gimtasis
niekada nebus užbaigtas.

Le Saut II.

C'est l'endroit où la rue qui t'attire
coupe la voie ceinturant les vieux murs
et s'enfonce vers le sud
Quand la nuit tombe, à la croisée
la maison crème se blottit dans sa discrétion
– le kiosque aussi, qui à ses pieds
réchauffe le sillon lent d'une grand-mère
De l'autre côté, un bâtiment de pierre
suinte l'autorité – celle d'avant
Et la rue, sans égards, fuit le centre
bordée de brique, bordée de bois
jusqu'aux tours soviétiques au bout de la trouée
Alors, quand la nuit tombe, là
tu t'étonnes que tout
existe encore ensemble.

Au bonheur des dames

De tous les lieux qui nourrissaient
de tous les repaires il était
le plus sensible, le plus certain

Dans l'intérieur pêche, doré
les plats d'une autre terre
goûtaient ceux d'une mère

Le geste aussi précis
que les prix au centime
la serveuse derrière le comptoir

parlait peu mais toutes les langues
sans varier de ton
d'intonation

Assise, enfin, les blinis à la viande
la soupe aux champignons
garnissaient ma contemplation –

citadines au manteau sur-mesure
Allemands, Russes – et aux beaux jours
en troupes, Polonais

Šuolis II

Tai vieta, kur tave įviliojusi gatvė
kerta senuosius mūrus juosusį kelią
ir nyra į pietus
Vakarėjant sankryžoje
kreminis namas kukliai pritemsta
kaip ir kioskas, prie kurio
lėtai slenka senutės gyvenimas
Kitoje pusėje nuo akmenų mūro
sklinda didybė – iš praeities
O gatvė strimgalviais pasileidžia nuo centro
pro plytinius namus ir miškelius
iki sovietinių daugiaaukščių tolumoj
Ir, kai ateina naktis, tu
negali patikėti, kad visa tai
dar tveria kartu.

Ponių laimė

Iš visų maitinimo vietų
visų užuoglaudų ji buvo
patikimiausia, sava

Auksuoto persiko viduj
kitos šalies patiekalai
skanūs, lyg pas mamą

Preciziški judesiai,
kaip kaina cento tikslumu
padavėja už prekystalio

kalbanti nedaug, bet visomis kalbomis
nekeisdama balso
nei intonacijos

Pagaliau prisėdau, blynai su mėsa
grybų sriuba
mano minčių garnyrui –

miestietės pasisiūdintais paltais
vokiečiai, rusai, o geru oru –
lenkų grupės

Tous de passage, bonifiés
par ce lieu qui leur intimait
en chuchotant, *la paix*.

Les yeux fermés

Tu te fondras dans son étreinte
émervillée, priant la mort
qui l'a tâté avant que tu ne le rencontres
de te l'abandonner –
tu épouseras sa terre et sa mémoire
qui de partout s'insinueront –
mais tu n'en sentiras d'abord que le frisson
qu'ils ajouteront à sa beauté –
tu embrasseras sa folie
sourde aux alarmes
et te croyant dure au destin
tu l'étreindras plus fort encore.

Lui

Corps d'homme, candeur d'enfant
si mâle et tant de grâce

à lui seul il m'est le pays
– autre, et en tout

à lui seul il m'est la saison
qu'il retient à son cou

Peau blanche, sourire de loup
dans notre nid le devoir a péri

car avec lui les jours n'existent
que pour se reposer des nuits.

Le temps renversé

Dix heures du soir et le soleil
l'énergie effrontée de toutes les fenêtres

À table, illuminé
le Hun diaphane aux yeux vert d'eau

Visi užsukę praeiviai, nuskaidrinti
šios vietos, kur jiems pašnibždom
linkėdavo *taikos*.

Užsimerkus

Tirpte ištirpsi jo apkabinta,
apsalusi, maldausi, kad mirtis,
nusižiūrėjus jį prieš jums susitinkant,
į šalį pasitrauktų –
ir ištekėsi už jo žemės, atminties,
kurios tave apsiaus iš visų pusių –
bet pradžioje tekels tai virpulį,
dar rodysis šaunesnis –
apims tave jo pamišimas
apkursi pavojaus sirenoms
ir tvirtesnė neva už likimą,
stipriau dar jį apkabinsi

Jis

Suaugusio kūnas, vaiko patiklumas
toks vyriškas ir toks grakštus

jis man šalis
– nauja, ir iš viso

metų laikai
mainos jo glėby

Šviesiaodis, šypsena vilko
mūsų guolyje įsipareigojimai pasimiršo

nes dienos su juo tik tam,
kad nuo naktų pailsėtų.

Apgręžtas laikas

Dešimta vakaro, bet saulė
plieskia per visus langus

Prie stalo, nutviektas
perregimas hunas žaliom vandens akim

mange la friandise au lait caillé de son enfance
– à l'oreille, au palais, ce déracinement...

Mais ses mots en français
son phrasé brusque et flegmatique

– même ainsi, un foyer

Entre un cri et un chant, par la fenêtre
des chevelus roussis descendent vers la rivière

Il se tait – au croisement des halos
son regard, ce soleil insensé

et le silence reprend son étrangeté.

Chambre d'écho

Un mal de crâne qui ne ressemble à aucun autre
l'âme lui hurle il ne veut pas savoir
ni traduire ce qu'elle sent – ou est-ce le contraire ?
quand le crâne éclairci des brumes langoureuses
reprend sa tâche froide, l'âme s'affole
elle comprend : le corps avait menti
et le crâne lui dit *c'est la fin, prépare-toi*
tu as cru – il n'y a rien.

L'impasse

Le rêve est pelé, les os sont apparents
il faut partir – rentrer
sans rien, personne
et surtout pas l'amant
il faut partir – rentrer
vers le connu, assez loin, assez près
fuir
les rues désertes
l'appartement, même lui
me régurgite –
de revenir après l'été
cette évidence
la passion infectée
il faut couper, laisser
mais je ne sais plus où je commence.

valgo vaikystės varškės sūrelį
– ir mano ausiai, ir gomuriui tai svetima...

Tačiau jo žodžiai prancūzų kalba
kapota ir flegmatiška frazuotė

– visgi primena namus

Už lango riksmas ir dainos,
įdegę ilgaplaukiai leidžias link upės

Jis nutyla – sankirta halų
jo žvilgsnis, neįmanoma saulė

Ir tyla svetima kaip pradžioj.

Aidintis kambarys

Galvos skausmas jokiam neprilygstamas
siela riaumuoja, ji nieko nenori žinoti
nei paaiškinti, ką jaučia – ar atvirkščiai?
kai galva, nuodingiems debesims išsisklaidžius,
vėl imas šaltai eiti pareigas, siela pasiunta
supratus: kūnas melavo
o galva sielai sako: *viskas baigta, ruoškis*
tikėjai – bet nieko nėra.

Akligatvis

Nusilupo sapnas, apnuogindamas kaulus
turiu išvykti, sugrįžti
tuščiomis, nei žmonių
ir, svarbiausia, be mylimo,
turiu išvykti, sugrįžti
link žinomo, gana toli, pakankamai arti
bėgti
ištuštėjusiom gatvėm
net mano butas
mane išstumia –
sugrįžt iš vasaros
akivaizdu
kad užkratą aistros
reikia palikt, nukirst,
bet nežinau, ties kur.

La mere chantante

Il y a quelque part une photo – je ne l'ai plus
 elle est dans ma mémoire
 Je suis au pied d'une femme de granit
 immense, aux traits à peine dessinés
 un grand cône d'argent l'empoitraille –
 troisième sein qui semble contenir son âme
 – la protéger – la projeter
 Elle ne trône pas – peu lui importe
 elle ne guide pas – elle regarde
 à travers les saisons
 et je me souviens bien, posant pour la photo
 serrant ses hanches j'ai prié
porte moi.

Dainuojanti motina

Kažkur turėtų būti nuotrauka, pamečiau
 liko tik prisiminimas
 stoviu granitinės moters papėdėj
 milžiniškos, neryškių bruožų
 sidabro kūgis jai prie krūtinės –
 trečia krūtis, kurioj galbūt jos siela
 jis ją ir apsaugo, ir išstato
 Ji neįsitačiusi soste – svetimi jai vargai
 ji ne vedlė – tik stebi
 metų tėkmę
 gerai prisimenu, kad pozuodama prieš objektyvą
 įkibus jai į šoną, prašiau
panešk.

GERARDO BELTRAN

Gerardo Beltrán (b. Mexico City, 1958) – poet, translator, and professor of literary translation at the Institute for Iberian and Latin American Studies, Warsaw University. He has published six books of poetry and over thirty of translation. He translates Polish (Z. Herbert, W. Szyborska, T. Różewicz, Cz. Miłosz), German and Lithuanian poetry. He is a honorary member of the Polish Writers' Association, member of the Lithuanian Association of Literary Translators, as well as of the Association for the Study of Language and the Environment (ASLE).

Mexico

Tanto tiempo preparándome
para escribir buena poesía de juventud
que se me fue la juventud

Ahora me preparo
para escribir buena poesía de madurez

El riesgo es grande

Fuck for Forest

Cada vez que hacemos el amor
renace un árbol en el Amazonas,
que anhela ser un bosque enorme
donde apenas penetre
la luz del día.

Cada vez que no lo hacemos
desaparece un árbol en el Amazonas,
y es ése el vacío que siento,
el vacío de un árbol que cae

sin que nadie se dé cuenta.

Nuotraukos autorius Jacek Gliniecki

Cherardas Beltranas gimė 1958 m. Meksike. Nuo 1991 m. gyvena Varšuvoje, Varšuvos universitete dėsto ispanų literatūrą ir vertimo teoriją. Šešių poezijos knygų autorius. Verčia lenkų (Z. Herberto, W. Szyborskos, T. Różewicziaus, Cz. Miłoszo) ir vokiečių (J. Bobrowskio) poeziją. Išvertė ir T. Venclovos, S. Gedos, K. Platelio, K. Sh. Keyso eilėraščių. Lietuvos literatūros vertėjų sąjungos narys, Lenkijos rašytojų draugijos narys. 2000 m. apdovanotas Poezijos pavasario prizų už lietuvių poezijos vertimus. Poetinio Druskininkų rudens senbuvis.

Meksika

Tiek laiko ruošiausi
rašyti gerą jaunystės poeziją
kad jaunystė prabėgo

Dabar ruošiuosi
rašyti gerą brandos poeziją

Nemenka rizika

Fuck for Forest

Kaskart, kai mylimės,
Amazonėje atgimsta medis,
trokštantis būti didžiuliu mišku,
į kurį vos ne vos prasiskverbtų
šviesa.

Kaskart, kai nesimylim,
Amazonėje išnyksta medis,
tokia yra ir tuštuma, kurią jaučiu,
tuštuma medžio, virstančio

niekam nežinant.

Novia imposible

No es que no tenga novia,
 es que tengo una novia imposible,
 lo cual,
 lógicamente,
 cambia mi propio estatus
 ontológico,
 metafísico
 y psicológico
 –por no mencionar el ético.

El problema es el matemático,
 donde mi novia no es

más que altamente improbable

(lo que habrá que demostrar).

Cuestión de números

Como un elemento neutro
 que ni quita ni agrega a la suma.

O uno absorbente
 que todo lo convierte en nada.

El único real,
 aunque no posible,
 por el cual no te puedes dividir
 ni, en estricta consecuencia,
 multiplicar.

Dices que soy en tu vida
 un número redondo.
 Y yo sospecho que soy,
 precisamente,

el más redondo de todos

0.

Neįmanoma mergina

Reikalas ne tas, kad neturiu merginos,
 o tas, kad manoji – neįmanoma,
 logiška, kad šitai
 keičia mano
 ontologinį,
 metafizinį
 ir psichologinį statusą,
 jau nekalbant apie etinį.

Problema matematinė,
 nes mano mergina tėra

menkai tikėtina

(ir tai reiks įrodyti).

Skaičių klausimas

Tarsi neutralus elementas,
 tas, kuris nei prideda, nei atima iš sumos.

Arba anuliuojantis,
 tas, kuris paverčia viską niekuo.

Vienintelis tikras,
 nors ne galimas,
 tas, iš kurio negali pasidalinti,
 nei, galiojant griežtoms pasekmėms,
 pasidauginti.

Sakai, kad tavo gyvenime
 esu apvalus skaičius.
 O aš nujaučiu, kad esu,
 tikra tiesa,

visų apvaliausias,

0.

Teoría del caos

Desde luego no es lo mismo
empezar un poema
con una palabra cualquiera
que con cualquier otra.

El poema es un sistema dinámico
muy sensible a cualquier variación
en sus condiciones iniciales.

Un pequeño cambio al principio
puede ser el causante
de que el efecto final
resulte totalmente inesperado

–aunque sea como sea
habrá que esperar
a que llegue.

Pero no hay por qué preocuparse,
pues en todo caso
si no llega el final inesperado
que esperábamos,

llegará cualquier otro.

Ángel de la guarda

dibujo una letra:
aparece la luz

dibujo otra:
aparece el vuelo

luego un ala
la otra

y así
letra
tras letra

aparece un ángel

de esos que no existen

y sin embargo

Chaos teorija

Tikrai ne tas pats
ar pradėti eilėraštį
bet koku žodžiu,
ar koku nors.

Eilėraštis – dinamiška sistema,
pradinėmis sąlygomis
ypač jautri bet kokioms variacijoms.

Vienas nedidelis pokytis pradžioje
gali tapti priežastimi to,
kad galutinis efektas
bus visai netikėtas,

nors, kad ir kaip bebūtų,
jo dar reikės
sulaukti.

Tačiau neverta jaudintis,
juk bet koku atveju,
jei nebus nelauktos pabaigos,
kurios laukėme,

bus kokio nors kita.

Angelas sargas

nupiešiu raidę:
atsiranda šviesa

nupiešiu dar vieną:
atsiranda skrydis

paskui sparnas
ir dar vienas

ir taip
raidė
po raidės

atsiranda angelas

iš tų kur neegzistuoja

o visgi

Percepción de quórum

Cuando compartíamos bacterias
todo era más fácil

dices

ahora que sólo tenemos las palabras
estamos perdidos

Y tienes razón:

no hay quorum sensing
y cada uno va por su lado

Las bacterias saben lo que hacen
nosotros no

¿Comerse un cangrejo beneficia a la piel de la nutria?*

Llegó la hora de comer
para la nutria marina.

Y también para el cangrejo
(aunque en otro sentido:
contrario, por así decirlo).

Los músculos y otros órganos del cangrejo
son hechos pedacitos a mordidas,
descompuestos en el aparato digestivo
y finalmente absorbidos por el organismo de la nutria
en forma de pequeñas partículas.

(Precisamente en esto
consiste el proceso de alimentación animal:
obtención,
descomposición
y absorción del alimento.)

A la piel de la nutria
eso le hace muy bien.

Al cangrejo un poco menos
(aunque seguro que tiene
beneficios secundarios).

Kvorumo suvokimas

Kai dalydavomės bakterijomis
viskas buvo gerokai lengviau

sakai

dabar kai teturim žodžius
esam sutrikę

Esi teisi:

nėra *quorum sensing*
tad kiekvienas suka kas sau

bakterijos žino ką daro
mes ne

Ar suėsti krabą naudinga ūdros kailiui?*

Jūrinei ūdrai
pietų metas.

Taip pat ir krabui
(nors kita prasme:
taip sakant, priešinga).

Raumenys ir kiti krabo organai
kandant sudraskomi į gabalus,
suskaidomi virškinimo trakte,
ir, galiausiai, absorbuojami ūdros organizmo
mažų dalelių pavidalu.

(Būtent toks yra
gyvūnų mitybos procesas:
gauti,
suskaidyti
ir absorbuoti maistą.)

Ūdros kailiui
tai labai naudinga.
Krabui kiek mažiau
(nors tikrai esama
šalutinių privalumų).

Y la estrella del momento
se ve maravillosa
en ese abrigo
al que el resto de la nutria
le sale sobrando.

**A kiss to build a dream on
(o El vuelo de la gravedad restringida)**

Dadme un punto de apoyo y moveré el mundo
Arquímedes

De Arquímedes a Newton
la cosa es sencilla:

El beso es una máquina simple
que tiene como objetivo
transmitir una fuerza

La gravedad es esa fuerza
que actúa sobre un cuerpo
en el campo gravitatorio
de otro

Los efectos son siempre atractivos
–aunque no siempre mutuos–
y de un alcance teórico infinito

sin embargo
la fuerza es mayor
si los cuerpos están cerca
uno del otro

Lo demás es Louis Armstrong
y por eso
cuando la gravedad es restringida

vuela la imaginación

O šios akimirkos žvaigždė
atrodo įstabiai
su tuo paltu,
kuriame likusi ūdra
visai nereikalinga.

**A kiss to build a dream on
(arba Skrydis apribojus žemės trauką)**

Duokite man atramos tašką ir aš pajudinsiu Žemę
Archimėdas

Pradedant Archimėdu baigiant Niutonu
viskas lengva:

Bučinys tėra paprastas mechanizmas
kurio tikslas
perteikti jėgą

Ta jėga yra žemės trauka
veikianti kūną
kito kūno
gravitacijos lauke

Efektas visad patrauklus
– nors ne visada abipusis –

ir teoriškai be galo prieinamas

tiesa
ta jėga veikia stipriau
jeigu kūnai
yra šalia vienas kito

Visa kita tėra Luisas Armstrongas
todėl
kai žemės trauka apribota

skrieja fantazija

HAYDAR ERGÜLEN

Haydar Ergülen was born in Eskişehir in 1956. He studied Sociology at METU and worked as an advertising copywriter. His first poetry book *“Karşılığını Bulamamış Sorular”* (Questions who could not find their answers) was published in 1981. Ergülen published 13 poetry, and 12 essay books. He is a winner of various Turkish poetry prizes and the director of the International Eskişehir Poetry and the İzmir International Literature festivals. He gives lectures at universities over creative writing, poetry and philosophy and organizes workshops over creative writing and poetry. Two of his books are published in France. Many of his poems were published in international poetry anthologies and magazines.

Turkey

Açık cümle

Bazen hiçbir şey çıkmaz zarftan
hiçbir cümle doldurmaz bir mektubu
ne günüşiği sızar ne akşama ermenin saadeti
kapalı bir yara gibi gezer öyle mektuplar
kim açsa, kim dokunsa eli yanar
bazen sözler boşa gider mektuplar boşa
bazen bir cümleden mektup yanar

Siyah kasaba

Zarfı da sensin pulu da bu yazının
hiçbir mektup geri dönmüyor senden
ne bir ses ne bir selam gidenden
durmadan birikiyoruz o büyük zarfa
üstümüzdeki yazı aynı: ölüm,
o siyah kasaba

Nişanlılar müzesi

*15. nişanlılık yıldönümünde
nişanlım İdil'e*

Evlilik de iyi ama, fikrimce
en iyisi müzede korumak nişanlıları
orada beyaz bir sessizlik içinde
kırımadan beklerler senelerce

Turkija

Atviras sakiny

Kartais nieko nebūna voke
laiške nei raidės anei sakinio
nei saulės šviesa iš jo neprasiskverbia nei sutemų ramybė
tokie laiškai keliauja kaip užsitraukusios žaizdos
kad ir kas juos atplėštų paliestų – nudega ranką
kartais iš žodžių jokios naudos ir iš laiškų – jokios
o kartais nuo sakinio laiškas užsiplieskia

Juodas miestas

Esi šių žodžių vokas ir jų pašto ženklas
joks laiškas negrįžta iš tavęs
nei balso nei palinkėjimo nesulauki iš tų kurie išėjo
mes nesiliaujame kaupę tame didžiuliame voke
tas pats adresas užrašytas ant mūsų visų: mirtis,
tas juodas miestas

Sužadėtinių muziejus

*mano sužadėtinei Idil
sužadėtuvių 15-ųjų metinių proga*

Santuoka gerai, bet mano galva
geriausia sužadėtiniams muziejuje,
ten, gaubiami baltos tylos,
jie lauks nesiraukšlėdami

Chaidaras Ergiulenas gimė 1956 m. Eskišechire. Vienas žymiausių šiandienos turkų poetų. Ankaros Vidurio Rytų technikos universitete baigė socialinių mokslų studijas. Stambule dirbo reklamos agentūroje, dėstė Eskišechiro Anatolijos universitete. Šiuo metu Bachčešechiro universiteto Komunikacijų fakultete skaito rašymo meistriškumo ir turkų poezijos paskaitas. Eskišechiro ir Izmiro poezijos festivalių direktorius. Trylikos poezijos ir dvylikos esė knygų autorius. Svarbiausios poezijos knygos: *Gatvės princesė (Sokak Prensesi, 1991)*, *Kadaise audėjas (Eskiden Terzi, 1995)*, *40 ir vienas eilėraštis (40 Şiir ve Bir, 1997)*, *Kartoninis lagaminas (Karton Valiz, 1999)*. Apdovanotas daugeliu svarbiausių turkų literatūros premijų. Dvi jo eilėraščių knygos išleistos prancūzų kalba.

Hem diyalektik olanı da bu gibi
evlilik dediğin nihayet bir netice
nişanlılıkta geçmiş, geleceği ve bugünüyle
tez, antitez ve sentezden mürekkep bir eğlence

Biz seninle biraz evliyiz biraz nişanlı
Nar da evliliğimizin değil de sanki
nişanlılığımızın meyvesi gibi
iki nişanlının mahcubiyetinden kırmızılığı

Bu şiirde bütün sözcükler beyaz
evlilik, diyalektik, tez, antitez, sentez
Nar ve kırmızı sözcükleri bile,
nişanlılık beyaz sözcüklerden bir müze

Orada anılar hala ilk günkü kadar taze
çiçekler hiç koparılmamış gibi uykusundan
ve nişanlılar hiç evlenmemiş gibi
pıyürek, pürdikkat, pekrikkatliler birbirlerine

Salâh bey'e ilk mektup

Şair dünyaya bir mektup bırakıp gider
bu yüzden dünyadaki en açık mektuptur şiir
sonsuzlukla çarpılır, sonsuz sevinç ve keder
sonsuz kare sonsuz adres değiştirir
Salâh Bey'in mektubu bir leyâk birikimidir
ve her şiirin sevinci kendine diyedir
“Kurutulmuş Felsefe Bahçesi”nde gül
üstüne gül gibi şiir açar mektubu Salâh Bey'in

'Barco negro' (Kara gemi)

17 Ağustos'ta yitirdiklerimize

Gecede iki gemi
biri kara biri sessiz
gecede iki gemi
ağır gelir denize
bu ruhların seferi
belki bir ada vardır
ölülerin gittiği
denizin ötesinde
bir gülümseyiş gibi

Tai dialektiškai beveik tas pats:
juk santuoka – tai galutinis rezultatas,
kur praeitis, dabartis ir ateitis rikiuojasi
žaismingai kaip tezė, sintezė ir antitezė

Mudu – pusiau susituokę, pusiau susižadėję
tarsi sužadėtuvių mūsų vaisius
būtų ne įžadai, o šis granatas
nudažęs drovią porą raudonai

Balti visi eilėraščių žodžiai:
santuoka, dialektika, tezė, antitezė, sintezė
Nepaisant žodžių *granatas* ir *raudonai* –
sužadėtuvių – baltų žodelių muziejus

Ten atminimai švieži kaip pirmą dieną
kaip nenusikintos miegančios gėlės
kaip sužadėtiniai nedavę tuoktuvių įžadų
širdingi, jautrūs vienas kitam, įdėmūs

Pirmasis laiškas ponui Salachui

Poetas iškeliauja palikęs laišką pasauliui
štai kodėl eilės – atviriausi pasaulyje laiškai
jų temos amžinos, beribis džiaugsmas ir liūdesys
vėl ir vėl, tik adresas nuolat keičiasi
pono Salacho laiškas kaip išsaugota kekė alyvų žiedų
ir visos jo eilės žavingai cituoja save
kai atsiverti jo „Džiovintos filosofijos sodą“
rožės žiedlapiais skleidžias eilėraščiai
sename pono Salacho laiške

Juodas laivas

1999 m. rugpjūčio 17-osios
žemės drebėjimo aukoms

Du laivai naktį
vienas juodas kitas tylus
du laivai naktį
sunkiai skrodžia jūrą
taip sielos keliauja
galbūt kažkur ten sala
kur leidžiasi mirusieji
kitapus jūros

ne dertler en acılar
 şımartılmaz orada
 çünkü dünyada kalır
 sıfat elbiseleri
 güzel ruhlar soyunur
 süslü kelimeleri
 o sonsuz yolculukta
 o güzel ölümlerden
 hepimizin yerine

Kuzguncuk oteli

evimi bir sokakla aldattım, üstümde
 ay var bu gümüş semtinde bir sokağın
 üçüncü katıyım, deniz bana bakıyor,
 ben artık yalnızca denize karşıyım

üstüme gelme ay hanım, Kuzguncuk otelinde
 iyilik katına çık, senin konukların ağır,
 ben bir anıyı ağırlamakla geçen hayatlardanım

ruhumun bir otelde ilk kalışı bu
 aynı oda, aynı yatak, aynı aynada
 birbirimizi ilk görüşümüz, başka veda yok,
 üstümdeki yabancıyla uyumalıyım

ruh semtinden kayık açma ay
 hanım sana hazır değilim, senden yanayım
 kim taşınsa çıkamıyorum içimdeki evden

Kuzguncuk otelinde iyiliğin katı çok
 yıldızlar gibi çık çık bitmiyor ay hanım,
 sen bu çocuğu bir yerden hatırlıyorsun
 ben bu çocuğu bir yerden unutmalıyım

Sis

İki şehri var gecenin, biri gözümde
 tütüyor, birinin dumanı üstünde yağmur
 gibi çöken siste, bana bu uykusuz
 şehri niye bıraktın, göze alamadığım
 bir şehrin yerine bütün şehirlerdesin,
 gece değil istediğin hayli karanlık

kaip šypsena
 nei rūpesčių nei skausmo
 ten jos neišpuiks
 žemėje palikusios
 dailius drabužius
 nusimeta šviesios sielos
 iškilingus žodžius
 tos šviesios sielos
 į begalinį kelią leidžiasi
 už mus visus

Kuzgundžuko viešbutis

išdaviau namus svetimaudamas su gatve, virš galvos
 mėnesiena šiame sidabriškame mieste
 esu trečiame aukšte, jūra stebi mane
 nuo šiol aš atsisuksiu į ją

panele mėnesiena, neslėk, užkilk į Kuzgundžuko
 viešbučio dosnius apartamentus, tavo svečiai rimti
 o mano daliai tenka buvusiųjų atsiminimai

tai pirmas kartas mano sielos viešbutyje
 tos pačios sienos, lova, veidrodyje tame pat
 mes pirmąsyk išvydom vienas kitą, gana išsiskyrimų
 turiu miegot su svetimaisiais, miegančiais viršų

nekelki inkaro iš sielų miesto, mėnesiena
 panele, nesu tau pasirengęs, tačiau esu greta
 nesugebu palikt savų namų, atvykėlių atsikratyti

Kuzgundžuko viešbuty dosnių apartamentų nelyg
 žvaigždžių: lipi lipi, panele mėnesiena, ir galo nematyti
 tu iš kažkur prisimeni šį vaiką
 aš nuo kažkada turėčiau jį užmiršti

Rūkas

Yra du nakties miestai, vienas smilksta
 mano akyse, jo dūmai plakami lietaus
 grimzta rūke. Kodėl man palikai
 šį bemiegių miestą, tu esi juose visuose, užuot
 buvusi tame viename, į kurį aš nedrįstu užsukti.
 Tau reikia ne nakties, tu trokšti susidurti

bakışlı bir şehrin gözleriyle çarpışmak
 hevesindesin! Gözlerini anlıyorum henüz
 başışlayabileceği gözleriyle çarpışmadı kimsenin;
 gözlerimizi uzaklıklar değil ki yalnız
 göze alamadığımız yakınlıklar da acıtır,
 ve gözleri ancak gözler başışlayabilir,
 öyle acıyor ki gözlerim kim başışlayacak,
 sis değil, uykusuzluk değil, iki uzak
 şehir gibi ayrılıktan kavuşmuyor gözlerim :
 Biri hepimizle gözgöze gibi hala uykusuz,
 biri sis içinde kirpiklerine kadar açık,
 bu sessizliği kim bıraktıysa, göremiyorum
 konuşkan gözlerinde tek sözcük bile,
 gözlerimiz birbirine değmiyor gecenin iki şehrinde

Kimsenin kimseye gözü değmiyorsa, şiir niye ?

Komşu

Senin gövden bir eve benzerdi
 taşının üstümüze yeni komşumuz
 gibi, eski ahşap huysuzdur,
 sızlandım durdum önce: Kalbim
 terketme evini! Hazırlanmışım çünkü
 uzun bir geçimsizliğe yıllarca,
 çit çıkmayınca ondan, kalbimizle
 ayak uyduramayız ya komşumuza
 her zaman, yanındaki oda sandım
 kendimi ve yeni taşınmışım gibi
 eski gövdeye -- kâlp nice acemi
 olsa da başkası kadar kıramıyor
 kendini, sağolsun, kırmadı beni --
 sökükleri, yırtıkları bir bir onardık!
 Yeni bir komşu gelince gövdeye
 söz geçiremiyor insan, şu eski
 ahşap bile gıcırdamadan, çit
 çıkarmadan dinledi komşunun nefesini;
 nefes nefese iki gövde olmuşuz da
 çoktan, çıkardık kiacıları aramızdan!

Oh! Ruhum ısındı gövdelerin komşuluğundan!

žvilgsniais su akla miesto akių tamsa!
 Bet aš suprantu tavo akis, jos dar nesusidūrė
 su niekuo, kieno žvilgsnis negeba atleisti, –
 mūsų žvilgsnius sužeidžia ne tie, kas toli,
 o kiti, esantys nepagaunamai arti,
 ir žvilgsniui atleisti pajėgia tik žvilgsnis –
 ne rūkas, ne berniegės naktys. Mano akys
 it du tolimi miestai išsiskyrimo neįveikia:
 kažkas, lyg susidūręs su mumis akis į akį, dar nemiega,
 kažkas rūke, pramerktas kaip tavo blakstienos,
 gal tai jis tylą pažeidžia, nors tavo iškalbingam
 žvilgsnyje neįskaitau nė vieno žodžio,
 mūsų akys dviejuose nakties miestuose nesusiliečia.

O jei nesusieina žvilgsniai, kam reikalingos eilės?

Už sienos

Tavo kūnas tarytum namai,
 atsikraustei virš mūsų, naujoji kaimyne,
 senas medis neramiai girgždėjo,
 išsprūdo aimana man iš krūtinės: Širdie,
 neapleisk savų namų! Juk taip ilgai ruošiausi
 šiai nesantaikai, trunkančiai metų metus,
 bet ji nė krust, o jei širdimi
 neįtiksim kaimynei naujai.
 Maniau, kad gyvenu gretimam bute,
 tartum ką tik būčiau aplankęs
 šį kūną seną – – kokio neprityrusi toji širdis,
 ji neįskaudins tiek, kiek įžeistų kiti,
 esu jai dėkingas, nenuvylė manęs – –
 vieną po kito užglaištė plyšius, įtrūkimus!
 Į kūną užėjus kaimynei naujai,
 nepajėgi jai atsakyti, ir netgi senos
 medinės grindys lyg nuščiuvo,
 įdėmiai klausosi alsavimo greta:
 tapom dviem vos kvapą atgaunančiais kūnais,
 seniai atsikratė mus skiriančios sienos!

Ak, taip sušildė sielą kaimyniškas kūnų artumas!

Ipsiz şiir

*iplerden dolan da gel
olur kardeş sev beni*

ipince akar su ipince
ipinden düşsün boynum ipince

suyun izini sürer uzun ipler tarihi
hükümü kara boynuna insin günü gelince

kaçarlar göçerler ipini kıran gelir
doksandokuz tespihli avcılar peşlerinde

siz de sıradasınız bu ip herkese yeter
ipler yansın boynuma bir yağmur yürüdükçe

hamalbaşı bir ip buldum senin mi
yok efendi ben ipimi kiraladım ölüme

haylazlar eşkıyalar ipsizler...
ihya ettin beyamca öpülesi dilinle

ip ipler ipsizler bu ne biçim şiir be
dilerim boynun yetmez uzandığın iplere

oğlum ipini çözme o yarın kesilecek
n'olur ipi keselim baba kurban yerine

Nesurištos eilės

*susivyk iš virvių ir ateik
ateik brolau mylėk mane*

plonom gijom srūva vanduo plonom gijom
tenulinksta mano kaklas nuo virvės plonos

vandens kelią rėžia gijų praeitis ilga
lyg nuosprendis ji apsisvys tavo tamsų kaklą

pabėgs išbėgs nutrūkę nuo virvės atbėgs
devyniasdešimt devyniais rožiniais medžiotojų vejami

ir jūs jau eilėje – šios virvės pakaks visiems
tedegina ji mano kaklą lietui žliaugiant

nešike radau virvę ar ji tavo
ne pone saviškę išnuomojau mirčiai

nenuoramos sukčiai virve nesurištieji...
dovanojai gyvybę jiems žodžiais bučinio vertais dėdule

gija virve nesurištieji – kokios čia eilės po šimts
tikiuosi neištįs tavo kaklas nepasieks kabančios virvės

sūnau nenusiriški savo virvės nutrūks rytoj ji
vietoj aukos maldauju tėve pjaukime virvę

VAIVA GRAINYTĖ

Vaiva Grainytė gimė 1984 m. Kaune. Rašytoja, poetė, dramaturgė. 2019 m. išleista poezijos knyga *Gorilos archyvai*. Jos esė knyga *Pekino dienoraščiai* 2012 m. nominuota Metų knygos suaugusiųjų kūrinių kategorijoje, įtraukta į kūrybingiausių knygų dvyluktą ir įvertinta Augustino Griciaus premija. Kūryba dažnai peržengia rutininio rašymo ribas ir tampa tarpdalykinio polilogo dalimi. Rašytoja – 6 tarptautinius apdovanojimus Europoje pelniusios operos *Geros dienos!* (2013) libreto autorė; su Lina Lapelyte ir Rugile Bardžiukaite jos sukurtas performansas-opera *Saulė ir jūra* 2019 m. išrinktas atstovauti Lietuvai 58-ojoje Venecijos šiuolaikinio meno bienalėje ir pelnė jos „Auksinį liūtą“.

Lietuva

Rudenėlis 2009

Rudens pilvas praplyšęs stumia dovanas:
ne paltų nuolaidas (kaip vylėmės), o cukinijas.

Rudens krūtys pritvinkusios braunas į burnas:
žindžiam ne pieną, o liūtų.

Rudens pirštas grūmoja tvarkyti aplinką:
šluojam ne lapus, o nušautus teisėjus.

Okupantai – sloga ir polipas – dalinasi nosies
pertvaras:
kairysis *jai*, dešinysis *jam* (nosies atvejis – *Vilnius*
mūsų, o mes rusų?).

Tik pelėda šį sezoną liuks: kedenasi savo gražius
pūkus.

Škvalo stirniena

Vaikas, paliktas kitame mieste pas senelius,
skambina mamai:
Prasidėjo škvalas, žaibuoja, labai man baugu...
Mama su drauge kalbasi apie gyvenimą, leitmotyvas –
daugiau jau niekada nieko nebesutiksiu.
Pokalbiui asistuoja kadagiuose troškinta stirniena ir
padavėjas, reguliariai įpilantis ipa kartumo į liežuvį

Nuotraukos autorius Andrej Vasilenko

Vaiva Grainytė (b. 1984) is a writer, playwright, and poet. Her creative practice usually crosses the confines of deskwork and becomes an integral part of an interdisciplinary polylogue. Her book of essays *Beijing Diaries* (2012) was nominated for the Book of the Year award in the adult literature category, included in the top twelve listing of the most creative books for that year, and awarded the Augustinas Gricius Prize. Grainytė is also the author of the libretto *Have a Good Day* (2013), which earned 6 international awards in Europe. Her second work in music – a collaboration with Lina Lapelytė and Rugilė Barzdžiukaitė *Sun & Sea (Marina)* (2019) was chosen to represent Lithuania at the 58th Venice Biennale, where it earned the Golden Lion. Vaiva's poetry debut *Gorilla's Archives* was published in 2019.

Lithuania

Autumn, 2009

Autumn's ripped belly pushes gifts on us:
not sales on coats (as we wished), but zucchinis.

Autumn's swollen breasts barge into our mouths:
we suckle on rain, not milk.

Autumn's finger commands we clean the environment:
we rake up murdered judges instead of leaves.

Occupiers – colds and polyps – share our nasal septums:
the left is for *her*, the right is for *him* (is the nose the case of
Vilnius is ours and we are Russia's?)

Only the owl is copacetic in this season:
it fluffs its pretty down feathers up.

Storm Venison

A boy, left with his grandparents in another town, calls Mom:
The storm has started, lightning, I'm so scared...
Mommy is talking to her friend about life. Their leitmotif:
I won't meet anyone ever again.
Venison stewed in juniper berries assists the conversation and
the server regularly pours the bitterness of IPA into the mug
that loosens the tongue.

atpalaiduojančią taurę.
 Bičiulės gali jaustis saugios ir kalbėtis
 nepašnibždomis –
 aplinkui vien germanų, romanų, slavų ir arabų kalbų
 grupėms atstovaujantys svetimtaučiai,
 įnikę šakutėmis į kultūriniam paveldui priskirtą
 miško žvėrių mėsytę.
 Varto informacinius bukletus:
*Rytoj ragausime kibinas, o poryt nuo Taruvos Anikės
 nugaros prisiraškysime gintarų.*

Vaikas, paliktas pas senelius kitoje šalyje, skambina
 tėčiui.
 Jis – kažkur Rytų Europos šiaurės vakaruose,
 viešbutyje, prie jūros.
 Eina į *Mini express*
 įsigyti apsaugos nuo
 galimo palikuonių skaičiaus padidėjimo.
 Juk būtų nei šis nei tas
 savo DNR taip imt ir pasidalinti su ta
 žiauriai patrauklia mergina iš apps'o:
 jos grakštų – nepažįstamosios stirnos kaklą –
 kandžios už valandėlės.

Škvalui, žaibams ir dunduliui griaudžiant,
 urmu gąsdinant šiam pasauly pyplius
 nerimaujančius.

Vėjas toks stiprus

Vėjas toks stiprus:
 jūroje medūzas sutelkė į vieną krūmą
 skalbinių virvės stuburą perlaužė
 nuo lubų nuplėšė uodus
 mano galvą ant tavo pagalvės atnešė.

Ne gaisro pamaina

Mažučiukės vištos, šiaip jau mintančios koralais,
 išbėgo į prospektą ir ėmė lesti viską:
 medžius
 vitrinas
 šaligatvius
 akligatvius

The girl-friends can feel comfortable speaking
 without whispering,
 surrounded by foreigners representing
 Germanic, Romance, Slav and Arabic language families
 now immersed with their forks in forest meat
 that has been branded with the mark of cultural heritage.
 They page through informational brochures –
*Tomorrow we'll try the kibinas, and the day after that we'll pick
 amber from the back of Taravos Anikė.*

A boy, left with his grandparents in another country, calls Dad.
 He is somewhere in the north-east of Eastern Europe
 at a hotel by the sea.
 He goes to the Mini Express Mart
 to purchase protection against
 the possible increase of his progeny.
 After all, it would be neither here nor there
 to go and share his DNA with that
 terribly attractive girl from the app:
 within an hour, he will bite
 her graceful, completely unknown, roe-deer neck.

While the storm roaring thunder and lightning
 brings fear to the anxious little runts
 of this world.

Wind So Strong

The wind so strong:
 jellyfish have gathered into a single jellybush,
 drying clothes have broken the laundry string's spine,
 mosquitos have been swept from ceiling perches,
 and my head has been blown onto your bed.

Not the Fire Shift

The chicks, now being fed on corals,
 ran into the boulevard and began to eat everything:
 trees
 weeds
 and dead-end streets
 shop-windows

spaudos kioskus
kazino
bistro
kavines
barus
namus
restoranus
valgyklas
kirpyklas
valyklas
kavos klubus
arbatos namus
tabako ratelius
pypkių kiemelius
bibliotekas
fonotekas
videotekas
kino teatrus
teatrus.

Na, ko jūs pasiutot, raibosios, klausiu.

Nepasiutom, nepasiutom, šiandien mes keliam gaisrą.

Už gastroenterologo durų

- Man tai pirmoji cirozės stadija.
- O man visai atsitiktinai atrado hepatitą C.
- Nueisiu kavos, pirmam aukšte yra aparatas.
- O fermentai ką – sukilę?
- Nu bet ir karšta, nejmanoma.
- Ką čia rodai? – jos dešinėje, čia, žemiau.

Augalotas žmogus, iš figūros giminingas meškai, irgi
laukia už gastroenterologo durų.

Ant jo marškinėlių atspausdintos dvi – geltonos ir
elektrinės spalvos –
papūgos.

Kojomis tvirtai stovi ant ryškaus užrašo,
užsibaigiančio trimis šauktukais:

Florida forever!!!

Reikės dar gerokai palaukti,

sidewalks
newsstands
and kiosks
casinos
bistros
houses
cafés
and cafeterias
courtyards
bars
barber shops
restaurants
laundromats
tobacconists
coffee clubs
tea houses
libraries
music stores
video stores
movie theaters
and theater theaters.

So why have you gone nuts, my speckled ones, I ask.

Not nuts, not nuts at all, for today we're starting a fire.

Waiting for the Gastroenterologist

“I have first-stage cirrhosis of the liver.”

“And for me, they just happened to find hep C.”

“I’m going for coffee, there’s a machine on the first floor.”

“Are your enzymes up?”

“It’s so hot – unbearable.”

“What are you pointing at? It’s to the right, here, lower down.”

A burly human, more like a bear, is also waiting
at the gastroenterologist’s door.

In electric yellow and jade, two parrots
are printed on his
shirt.

They perch on top of gaudy words
replete with exclamation points:

Florida Forever!!!

It will take some time

bet ir šį pacientą pašauks pavarde,
pakvies užėiti į kabinetą.

Ir net tada, kai jis sužinos ne pačius geriausius savo
kepenų rodiklius,
vasarinės papūgos nė nevirptels –
įsikibusios nagais toliau laikys ir gins šį ne visiems
pasiekiamą būvį.

Pagaminti Kinijoje

Niekas per daug juk nepasikeis, kad numirė
Davidas Bowie.
Bet kada iš lentynos galiu išsitraukti vinilą
CD
be problemų pasiekti „Youtube“ kanalą
tereikia „Play“ ir
jau keliauju su Majoru Tomu
šoku
avėdama raudonus batelius, keliu žvaigždžių dulkes
ant kilimo vakarėliuose.
Nesunku prieiti prie archyvinų koncertų ir interviu
įrašų –
žavėtis, knisti praėjusią epochą
be galo prokrastinuojant, liūdint,
ieškant įkvėpimo, norint paploninti kasdienybės liežuvį.

Bet kada galima nueiti į „Google“, paspausti „Images“ ir
išskleidus fotografijų galeriją mėgautis.
Nenuginčijama ikona
stiliaus ir gestų tobulybė,
kurią net nedrąsu išsikviesti į savo
nebūtinai švarias fantazijas.

Labiausiai sukrečia ne tai, kad D. B. nebėra Žemėje
o jo mirties priežastis.
Jeigu vėžys turi galių praryti net Ziggy
(kad jis retsykiais suvalgo vieną kitą mano tetą,
vietinę įžymybę ar bendraamžį – jau pripratau)
mūsų gyvybės laikosi – kaip sakoma liaudyje –
ant snarglių.
Esame totalus „Made in China“:
būsima diena – be garantinio lapelio.

but this patient will also be called in by name
to enter the doctor's office.

And even then when he learns of the
sorry state of his liver,
the parrots of summer will not make a peep –
with their talons tight they will continue to defend
this state not all can reach.

Made in China

Nothing much will change with David Bowie's death.
I can always take a vinyl or CD out from the shelf,
connect with Youtube easily enough,
press "Play" and
I'm off on a trip with Major Tom
dancing
in red shoes, with stardust at parties
on the rug.
It's not hard to find archival concert footage
and interviews –
to dig through the past era in wonder,
procrastinating without end, grieving,
searching for inspiration, trying to sweeten
the tongue of quotidian life.

I can always go to Google and press "Images"
and enjoy the unscrolling photo gallery.
That incontrovertible icon,
the perfection of style and gesture,
whom I shy away from inviting
into my not exactly clean fantasy life.

The worst thing is not that D.B. is no longer on earth,
but the cause of his death.
If cancer can eat even Ziggy
(that it occasionally eats one aunt or other,
a local celebrity or someone of my age – I'm used to that)
then our very lives are held – as the folk-saying goes –
on a gob of snot.
We are totally "Made in China":
tomorrow has no warranty.

Kiekvienam savo

Aš žinau, kas bus,
 kai susitikime:
 apeisime vieną kitą popiežiaus ratą
 (Santakos parke, prie tų turnikų,
 kur kadaise per kūno kultūros pamokas
 liepdavo mums taisyti savo mažučius sąnarius,
 pontifikas 09 06 laikė mišias).
 Tu vėl pasakosi,
 kaip niekas nesiseka:
 darbdaviai laiku nesumoka,
 klientams nepatinka maketai,
 vėl susiriejot su A.,
 A. išsikraustė.
 Šuo rytais įkyriai inkščia
 ir užaugo toks didelis,
 jog neišsitenka virtuvėje.

Ateis mano laikas kalbėti:
 išvardinsiu neseniai aplankytas šalis,
 naujai laimėtas stipendijas.
 Sudiktuosiu faktus, reiškiančius, kaip man viskas
 sekasi
 ir kiek daug keliauju.
 (Neskaitant kelionių klinikų koridoriais,
 tamsių minčių biurais.)
 O beždžionėlė iš Miulūzo zoologijos sodo
 toliau eis trintų kivių košę
 ir kakos savo nelaisvės priešpiečiais:
 kiekvienam savo.

To Each His Own

I know what will happen
 when we meet:
 we will circle on the Pope's former track
 (in Confluence Park, by the exercise bars
 where during gym class we had to stretch
 our little joints, the Pope held Mass).
 You will tell me again
 how nothing is working out:
 employers don't pay on time,
 clients don't like the layouts,
 you got in a fight again with A.,
 A. has moved out.
 The dog whimpers annoyingly
 in the mornings, and has gotten too big
 for the kitchen.

Then it will be my turn to speak:
 I'll list the countries recently visited,
 grants newly granted.
 I'll dictate the facts which dictate my success
 and how much of the world I see
 (leaving out my journeys through clinic corridors
 and the offices of dark thoughts).

And the monkey from the Mulhouse Zoo
 will continue to eat his creamed kiwis,
 pooping away the elevenes of captivity:
 to each his own.

ALMIS GRYBAUSKAS

Almis Grybauskas gimė 1947 m. Gilūšyje (dab. Elektrėnų savivaldybė). Poetas, vertėjas, publicistas. 1972 m. baigė Vilniaus pedagoginį institutą (dab. Lietuvos edukologijos universitetas). Dirbo mokytoju Klaipėdoje, vėliau laikraščių ir žurnalų *Mokslas ir gyvenimas*, *Kinas* bei kitų redakcijose. 1993 m. vadovavo lietuvių kultūros seminarui Prahos universitete, 1998 m. – T. Masaryko universitete Brno. 2002 m. ir 2003 m. vadovavo čekų kalbos seminarui Vytauto Didžiojo universitete. Aštuonių poezijos knygų autorius. Už rinkinį *Toli blizga* 2018 m. tapo Poezijos pavasario laureatu. Iš čekų kalbos išvertė M. Kunderos. V. Havelo. J. Hašeko J. Patočkos, L. Fukso ir kitų autorių knygų. Iš lenkų kalbos išvertė Cz. Miłoszo *Pavergtas protas*, *Ulro žemė* ir kitų kūrinių. Parašė esė tradicinės ir šiuolaikinės mitologizacijos temomis, straipsnių čekų spaudoje apie T. Venclovą, L. Karsaviną, A. Maceiną ir kitus. Išvertė poezijos ir prozos iš latvių, vokiečių, slovākų, prancūzų kalbų.

Lietuva

Navis

Laivas vienas tėra bet statytas ne metais o šimtmečiais
kaip šventyklos nava prisipildžiusi siausmo giesmės
taip jo burė didžioji gliaumėtą mūs liemenį išsviedžia
ir perskrodžia bangą inkrustuotas viltim smaigalys

Lekia katedra dangų parėmus pilioriais
kai plasnoja vargonai garsų darniame debesy
kai nutyla audra bet išlieka giesmė ir kelionė
ir šviesa amžina kuri tvieskia į veidus naktį

o veidai pakelti jie jau tolimą krantą žiūri
jie jau tiki ir tuo ko žvilgsniu niekada nepalies
ko gal niekur nėra tačiau kolei esama jūros
tol laivus svies į ją įžūlus svaigulys

ta slaptoji galia kuri įpučia širdį trikampę
mažą burę rusenančią kūno naktį
kuri pakelia katedrą tarsi išalkusią ranką
nusiskinti dangaus ar susmukti savęs netekty

Taip kaip amžių pradžioj brėkstant rytui
taip ir jų pabaigoj Per marias
atskirtas nuo dangaus pramanytas
navigare est necesse tačiau
vivere non necesse est*

*plaukioti būtina... gyventi nebūtina

Nuotraukos autorius Dainius Dirgėla

Lithuania

Navis

There is but one boat built not in a year but over centuries
the way the nave of the shrine is filled with rowdy songs
is the same way the massive sail hurls out our slimy torso
and the wave is sliced open by a point inlaid with hope

The cathedral pillars holding up the heavens charge forward
as the organ lets loose in the harmonizing clouds
the storm calms but the song and the journey remain
as does the eternal light dazzling faces in the night

and the faces are lifted they already see the distant shore
already believe in something their gaze will never touch
something that maybe never existed but while the ocean exists
then the boat will fling insolent intoxication towards it

that secret strength which fills the small triangle
of the heart's sail smouldering in the body of night
which uplifts the cathedral like a hungry hand
to pick the sky or collapse into itself in loss

As it was at the breaking dawn of this age
So it will be at its end Through seas
separated from the heavens a fictional
navigare est necesse but
vivere non necesse est

Euridikės žingsniai

Nijolei

Neišvengiamos netektys kelionės galui artėjant
Ir ne ašarų o nelygint gilesnės sietuvos
iš kurių nesugrįžta niekas vargše Orfėjau
Daugel gali daina bet neapvelka sielos

rūbu po kuriuo naujai sulapotų kūnas
indai kraujo pilni kaisdami imtų gausti...
Noksta vaisius kartus ir nukris tuoj į burną
sukramtysi nespėjęs suvokti savęs nei pasaulio

o ir kuo pasipriešint kai laikas ir jėgos mažta
sprogsta dangos prasiveria juodos properšos
Dar atsikelia vyras ir nusimeta metų naštą
nors jau žino kad jis neįveiks moters

Kas kad kartais prigaut pavyksta tamsią lemtį
perspjaut pusdievį užkariauti kokią nors Troją –
visos išmintys visi laurais apvainikuoti talentai
prie šių vartų vertės ir galios nustoja

O anapus:
laukuos asfodelių bekraščiuose
neapvilktosios sielos klajoja Liūdni šešėliai...
Atlaikė ar palūžai tėkmėj sravioj ir beprasmėj –
tik tai įskaityta bus
nebylus teisėjau

kaip sukiužus valtis prie Dali namų –
iš jos auga medis o ji plaukia

– Tai Didžioji Muzika – andai rašė Kinijoj
– srūva neša globia Visa persmelkia –

Taip šviesa pro strėlinius langus katedrų
žaidžia smailėm apgaubus kupolu

joje tiesa ižu žemės želianti
kai ją teismas iš padangių regi

groja tuščia skardinė alaus
ant Hrabalo kapo

Eurydice's footsteps

for Nijole

At the end of a journey loss is unavoidable
Not finding tears but the incomparably deeper depths
from which no one returns poor Opheus
A song can do much, but it doesn't cover the soul

in clothes under which a body will unfurl
vessels full of heating blood beginning to buzz...
Fruit ripens bitter and will soon fall into your mouth
you'll masticate managing to understand not yourself nor the world

And what's left to protest when time and energy declines
the cover bursts opens in black fissures
Then a man rises and throws off his pack of years
though he already knows he won't surmount the woman

So what if sometimes someone succeeds in tricking dark fate
overtakes a demigod conquers some version of Troy –
the worth and power of all wisdoms
all the laurel-wreathed talents, ends at these gates

And on the other side:
infinite Asphodel Meadows
unclothed souls wander Melancholy shadows...
To bend or to break in this swift and meaningless flow
that will only be registered
by the mute judge

like the dilapidated boat at Dali's house –
A tree grows within and yet it sails

– That Great Music – as was written in China –
is a stream carrying an All permeating embrace –

The way the light through the arrowed cathedral windows
plays in the pointed cupola shell

within it continues the greening of ice-caked truth
when the court views it from on high

an empty beer can plays
on Hrabal's grave

Knopstom pro šakas Plaka jos ir plaka
ten kažkur užspausta Priglobta gal tiktai
po šonkauliais – nekantriai ir tankiai

Nėr namų – suarti laukai Arba – po metų tiek daug –
jau ir užstatyti Keistai ir naujai Kad neatpažintum
Nieko tad ir nelauk

O kur per ledus lėkdavai kadais
nuo lyties ant lyties viens du peršokdamas
dabar nė nendrės nebėr Nė ežero

Kokie ten namai! Gal tiktai užuovėja
vaikiškiems sapnams Atspirtis regėjimams
tokiems karštiesiems anuomet Palaipsniui blaivėjai...

Bet vis tiek knopstom Tai kas kad sapne
ir kad širdį kas kartą sudiegia
Jau gana Sustok! Išgaravo namai
Ežeras sudegė

Tuščiam kambary

Ir kam jie piramides statė?
– Suprantu Nemirtim tikėjau...
Kur dabar jų dievai? Vien mumijos...
– O tau reiktų pratęsti tekstą...

Traukiniai kaip ėjo, taip eina
– Ir laikrodžiai neatsilieka
Bet šiandien ar galėtum vėl melstis?
– Ne to raštai mane išmokė...

Kai numirę gyvi mastabose zikuratuose tylos bokštuos
tai gyvieji seniai numirę tiktai patys šito nežino

Ir girdžiu j veidrodžio gilumą
Grimztant žvilgsnio klausimą tylų
– Kaip gyvenam nesamą savo
ir atspindim esamą negyvenimą?

We push through the branches and they Beat and they beat
there somewhere held in Refuge maybe just
under the ribs – impatiently and densely

No home here – just ploughed fields Or – after so many years –
houses built up Strange and new You'll recognize
Nothing so don't expect to

Where you once raced across the ice
from ice floe to ice floe one two jumping
not even the reeds remain now Nor the lake

What house is this! Maybe just a shelter
For childish dreams Lift-off pads for visions
of such heat and then Gradually you came to...

But still we push through So what if it's all a dream
sometimes twinging the heart
Enough already Stop! Home has evaporated
the Lake burned

In an empty room

And who did they build the pyramids for?
– I understand I believed in non-death...
Where are their gods now? Only mummies...
– And you should continue with that text...

The trains continue the same as before
– And the clocks are on time
But today, could you pray once more?
– That's not what the writings taught me...

When the dead are alive in the mastabas the ziggurats the towers of silence
then the living died long ago, only they themselves don't yet know

And I hear a silent question
plummet into the mirror's depths
– How do we live in non-existence
and reflect our existent non-life?

Apsilankymas gimtinėj

Dar žingsniai keli Ir pro krūmų šakas –
namai! Po langais darželis ir piliarožė
apsuptoj pily seka pasakas

– Genovaitės šilakai... Stotingas karalius pomelsviais šarvais
teisingumą vykdo... Princas – turbūt aš? Bet ne visai tikras
Glaudžiasi prie stirnos...

Paveikslė ar knygoj būta daug jėgos Na gal ne jėgos –
vengiu žodžio „dvasios“ – bet gyvos varos
atveriančios formas

– Grumias po žeme – taip tada girdėdavau –
nartūs milžinai Vartosi kampuoti
nebylių pavidalai

O aplink – myriopi sukietėjęs laikas Tūžmas
Ir didžiojo sienoj viepias iškabintos
kaukės Leviatano

Augant ir aplink sienos ūgteli Seka įkandin
lipnūs šešėliniai Tęsiasi klampinantys
klausimynai

Kol gyvenimo vidury ir staiga – giria! Nė takų
Trobelė tik glūdumoj
ir patamsy klystžvakės

Nors kaip Dantė rašyk – Kely
esi mano siela! Atgal jau negrįši Nėr tau
ir nebus Vita Nuova

Kai – būna – lyg ir aš o vandeniui einu
nebaugdamas savy gelmės Kažkaip savaime
ir dvejojei aklinas Tik mėnesio pūslai
Atsimuša žvaigždėlė Baigta
Valtis

Judesiu be krypties Nieko lyg ir nevykstant
Laimingas? Gal ne Ne to ten klausti turėtų
Kur ten? Taipog nežinia Bet tokia nesvari
Neįsidėmėtina

A visit to the homeland

A few more steps And through the branches of the thicket –
home! Gardens beneath the windows And the hollyhock
encircled castle is as though from a fairytale

– Genovaitė's silks... A stately king in blued armour
enacting justice... A prince – that must be me? But I'm not entirely sure
He's cuddling up to a deer...

There is much power in a picture or a book Well maybe not power –
I avoid using the word "spirit" – but life drive
revealing forms

– Wrestling underground – that's how I heard it then –
a giant restive Turning
of angular mute shapes

And all around – time hardened to the death Fury
And a huge wall hung with gaping mouthed
Leviathan masks

Following closely Growing and about the height of the wall
sticky shadows Pursue with miring
questionnaires

Then in the middle of life suddenly – a forest! No paths just
a House in the depths
and ignis fatuus in the dark

Though if you write it like Dante – On the road
you are my soul! You cannot return no Vita Nuova,
Not even for you

When – as it happens -- it's as if I too walk on water
not fearing my depths Somehow even myself
blind to doubt Only the month's spray
Reflecting a tiny star Finished
A Boat

Movement without direction Not doing anything
Happy? Maybe no but that's Not the question to ask here
Where's here? It's like the unknown But so weightless
Unmemorable

Tiesiog sluoksniais tylos sliuogia luotas
paėmęs ėjusį Nuėmęs nesamą gaubtą
išgaubtos erdvės ir suslėgto laiko Ir neklausk kodėl
Nes nežinia Nes tiesiog – taip būna

It's like the boat glides across layers of silence
having taken onboard the walker Removing the inexistent cover
of convex space and compressed time And don't ask why
Because uncertainty Because that's just how it is

KATRINA HADDAD

Katrina Haddad (Катріна Хаддад) was born in 1978 in Karlo-Libknechtivsk (current Soledar, Donetsk Oblast, Ukraine). A daughter of a Syrian father and Ukrainian mother, she spent her childhood in Damascus. Katrina Haddad wrote her thesis on Ukrainian literature and successfully graduated from Kharkiv University with a degree in philology; she is currently a Master's student in clinical psychology. Katrina Haddad's poems were published in several anthologies of contemporary Ukrainian poetry. Her debut poetry book *Ніч чужинців* (Night of the Strangers, 2018) was nominated for the PEN Center's Book of the Year Award and included in the shortlist of ratings published by the platform *Litakcent*. Haddad also translates poetry written by Arabic-speaking authors. She resides in Kyiv.

Ukraine

Ніч чужинців

час спливає повільно
не встигаєш помічати його плину
і здається що він надшвидкий
але насправді
він рухається в унісон із тобою
подих-у-подих
крок-у-крок
серцебиттям до серцебиття
він відданий тобі
цей час

на початку серпня буває ніч
котра змінює все
вона приходить непомітно, як тать
підкрадається і зриває заслону з лица
о ця ніч чужинців
вона така терпка
як погляд італійської танцівниці
із тацею на голові
вона прилітає до тебе напівпорожнім автобусом
о пів на першу ночі
ти сідаєш сплачуєш за проїзд і їдеш
краєвиди прослизують за скельцями твоїх очей миттєво
поодинокі пасажири вдягнені в чорне й сине
погляди в них блискучі — ніч, ніч в очах пасажирів
ніч у твоїй душі, темрява, невідомість
навколо розкидані знаки

Nuotraukos autorius Aleks Zakleckij

Katrina Chadad (Катріна Хаддад) gimė 1978 m. Karlo Libknechtivske (dab. Soledaras, Donecko sr.). Siro ir ukrainietės dukra, vaikystę praleido Damaske. Charkovo universitete baigė filologijos studijas, apgynė disertaciją apie ukrainiečių literatūrą; šiuo metu klinikinės psichologijos magistrantūros studentė. Eilėraščiai publikuoti keliose šiuolaikinės ukrainiečių poezijos antologijose. Debiutinė poezijos knyga *Svetimųjų naktis* (*Ніч чужинців*, 2018) nominuota PEN centro Metų knygos apdovanojimui ir įtraukta į platformos *Litakcent* reitingų trumpąjį sąrašą. Verčia arabiškai kalbančių tautų poeziją. Gyvena Kijeve.

Ukraine

Svetimųjų naktis

laikas teka lėtai
nespėji pastebėti jo tėkmės
ir atrodo kad jis pernelyg greitas
bet iš tiesų
jis juda unisonu su tavimi
atokvėpis į atokvėpį
žingsnis į žingsnį
širdies dūžis į širdies dūžį
jis ištikimas tau
tas laikas

rugpjūčio pradžioj būna naktis
kuri viską pakeičia
ji ateina nepastebimai tarsi vagišius
prisėlina ir nuplėšia nuo veido uždangą
o ta svetimųjų naktis
ji tokia aitri
lyg žvilgsnis italės šokėjos
su padėklu ant galvos
ji atskrieja pas tave pustuščiu autobusu
pusę pirmos nakties
tu įlipi susimoki už kelionę ir važiuoji
kraštovaizdžiai bematant slysta pro šalį už tavo akių stiklų
pavieniai keleiviai apsirengę juodai ir mėlynai
jų žvilgsniai blizgūs – naktis, naktis keleivių akyse
naktis tavo sieloj, tamsa, nežinomybė
aplink išmėtyti pėsčiųjų

пішохідного переходу
переходиш/ переїжджаєш
 у бічному склі відбивається хлопець
 що їде позаду тебе
 його метушливі рухи трохи дивують
 він часто так хреститься — думаєш собі
 чого він так хрестить серце?
 тоді раптом розумієш — ні
 то він імпровізує під музику репу
війна/ вона лунає йому у вухах
 чи в динаміках автобуса
 а коли зникає музика
 і хлопець продовжує рухатися
 на тебе сходить прозоріння
 він говорить із другом
 він глухонімий
 така ніч
 буває
 на початку серпня
 вона приходить
 і змінює все
 ззовні і зсередини

Такої ночі чужинці сходяться у визначеному часопросторі.
 Вони згортають клаптики серветок неспокійними пальцями.
 Вони перебирають ґердани, бавлячись бісером.
 Вони вираховують траєкторії руху планет своєї галактики,
 аби бути надчутливими.
 Ці чужинці заглушують усвідомлення,
 залишаючи відчуття.
 Очікувана ними епіфанія сходить оманливими хвилями.
 : не вірте в любов
 кажуть вони одне одному
 вона як хвиля непостійна й минуща
 витікає крізь пальці і навіть у зябрах не затримується
 вона долає усі перепони
 її неможливо втримати
 не вірте любові
 вона підступна і як наша ніч приходить
 підкрадається ззаду шаблею
 виблискує гостротами
 не довіряйтеся любові
 кажуть вони одне одному у прозорінні —
 потім несподівано прокидаються
 і забувають про бачене й чує.
 І тому коли одної серпневої ночі це стається,

perėjos ženklai
pereini / pervažiuoji
 šoniniame stikle atspindi vaikas
 sėdintis tau už nugaros
 jo skubūs judesiai šiek tiek stebina
 ar jis dažnai taip žegnojasi – galvoji sau
 kodėl jis taip žegnoja per širdį?
 tada staiga supranti – ne
 jis improvizuoja pagal repo muziką
karas / daros skamba jo ausyse
 ar autobuso garsiakalbiuose
 o kai nutyla muzika
 ir vaikas tebesikrutina
 tau ateina praregėjimas
 jis kalbasi su draugu
 jis kurčnebylis
 tokia naktis
 būna
 rugpjūčio pradžioje
 ji ateina
 ir pakeičia viską
 išorėje ir viduje

Tokią naktį svetimieji susieina pažymėtam erdvėlaikyje.
 Jie gniaužia neramiais pirštais servetėlių skiautes.
 Jie čiupinėja karolius ir žaidžia perliukais.
 Jie išskaičiuoja savo galaktikos planetų trajektorijas,
 kad taptų ultrajautūs.
 Tie svetimieji nuslopina sąmonę,
 palikdami pojūtį.
 Jų laukta epifanija leidžiasi apgaulingomis bangomis.
 : netikėkite meile
 sako jie vienas kitam
 ji tarsi banga nepastovi ir praeinanti
 ji išbėga pro pirštus ir neužsilaiko net žiaunose
 ji prasiskverbia pro visas plėves
 jos neįmanoma išlaikyti
 netikėkite meile
 ji klastinga ir tarsi mūsų naktis ateina
 prisėlina iš už nugaros kardu
 žybčioja ašmenimis
 nepasitikėkite meile
 sako jie vienas kitam praregėję –
 paskui netikėtai nubunda
 ir pamiršta ką matę ir girdėję.
 Ir todėl, kai vieną rugpjūčio naktį tai nutinka,

коли до них таки приходять їхня ніч — ніч чужинців,
вони пірнають у любов, як у прірву,
і виринають із любові, як із океану.

Варене й сире

моїй бабусі, Катерині Федорівні Безмогоричній

- 1
Під склепінням дня
середмістя-поділ пахне хлібом,
як фартух поштарки і куховарки
Катерини Безмогоричної.
Мироточать асфальт і графіті,
і розм'якшений віск
стишує кроки жінки,
яка не носить підборів і не читає листів,
бо ходить по теплому, ще не застиглому миру.
- 2
Її літня кухня на трьох китах і семи стовпах:
— Оце взяла віхтик та й побілила, — і дім пропах
вогкою крейдою, сінокосом і видно, хоч голки збирай.
— Оце взяла дрова та й розтопила, ще б вугля принести, —
засувку відкрила — вітер впустила, і піч пашисть.
Я їй кажу: — Бабушка, перепічку з медом мені спечи.
- 3
Сама червона в білій шапочці, у білій хаті,
а в хаті хатка — назовні біла, нутром червона,
і пуповина між ними — чорна-чорна.
Це моя сива бабуса в літній кухні, де піч розтоплена
і комин білий, а дим і вугіль чорний-чорний.
І я кажу: — Бабушка, ти така красна!
Як серце в тій білій сумці!
Вона сміється й вчиняє тісто. Ніч така місячна.
- 4
— Гаряче сирим не буває, — сміється сусідка баба Діна
й бере ще глевкий піріжок. Так довго чекати!
— Катя, а ну одгадай, — каже бабушка Катя, — що таке біле:
одне прибиває, друге убиває? — і витримує паузу,
очі сміються: — Це молоко і сало.
Я кажу: — Бабушка, не прибиває, а прибуває.
А чую натомість: — Пасажирський поїзд Дебальцеве — Харків
прибуває на другу платформу, до другої колії, — і бабуса зникає.

kai pas juos vis dėlto ateina jų naktis – svetimųjų naktis,
jie neria į meilę tarsi į prarają
ir išneria iš meilės lyg iš vandenyno.

Virta ir žalia

mano močiutei Katerynai Fedorivnai Bezmoهورyčnai

- 1
Po dienos skliautu
centras-podolas* kvepia duona,
tarsi prijuostė laiškanešės ir virėjos
Katerynos Bezmoهورyčnos.
Varvina mirą asfaltas ir grafičiai,
ir suminkštėjęs vaškas
slopina moters žingsnius.
Ji neavi aukštakulnių ir neskaito laiškų,
nes vaikšto po šiltą, dar nesustingusį pasaulį.
- 2
Jos vasarinė virtuvė ant trijų banginių ir septynių stulpų:
– Štai paėmiau skudurėlį, pabalinau – ir troba pakvipo
drėgna kreida ir šienapjūte, vaisku, nors adatos ieškok.
– Štai paėmiau malkų ir pakūrenau, jei dar atsineščiau anglių, –
atstūmė orlaidę – išleido vėją, ir krosnis tvoskia šiluma.
Aš jai sakau: – Močiute, paplotį su medum man iškepk.
- 3
Pati raudona, balta kepuraite, baltoje troboje,
o troboj trobelė – iš lauko balta, viduje raudona,
ir virkštelė tarp jų – juodut juodutėlė.
Tai mano žila močiutė vasarinėj virtuvėj, iškūrenta krosnim
ir baltu kaminu, o dūmai ir anglys juodut juodutėliai.
Ir aš sakau: – Močiute, kokia tu graži!
Lyg širdis tame baltame maišelyje!
Ji juokiasi ir minko tešlą. Naktis tokia mėnesienos.
- 4
– Kas karšta, nebūna žalia, – juokiasi kaimynė baba Dina
ir išsitraukia dar neiškepusį pyragėlį. Taip ilgai laukti!
– Katia, nagi atspėk, – sako močiutė Katia, – kas toks baltas:
vieno pilnėja, o kito plonėja? – ir išlaiko pauzę,
juokiasi akys: – Tai pienas ir lašiniai.
Aš sakau: – Močiute, ne plonėja, o nyksta.
O tuo tarpu girdžiu: – Keleivinis traukinys Debalcevė–Charkovas
atvyksta į antrą platformą, antrą kelią, – ir močiutė pranyksta.

* Podolas – „Žemutinis miestas“, Kijevo miesto centro dalis (vert.).

Кульбаби і дні

Варення днів загусне і спрозориться,
 настояне на сонці.
 Кульбаба стане білим карликом.

А як на Оболоні та літо вже вповні

А як на Оболоні та літо вже вповні,
 а як на базарі абрикоси продавали
 кілограмами,
 жменями
 і поштучно.
 — Ось беріть, медова, тільки з Одеси,
 в морі купана, травною підперезана,
 піском присипана, сіллю притрушена,
 прикочена оцими рученятами, бачите,
 по коліях, без зупинок на проміжних станціях.
 Я їй кажу: *котися, котися, прибудне сонце*,
 а вона й котиться, як самій хочеться —
 то вниз, то вгору, то вперед, то назад,
 ламає мені траєкторію, падла,
 ой, вибачайте, це я не вам.
 Куди, кажеш, впала? Та ні, це не падалка.
 Ні, кажу, не падалишня вона!
 Та я збирала її як царицю,
 оцими руцями, та ви подивіться!
 Отак ніжненько зірву, знач, із гілки
 й кладу на срібну таку тарілку,
 і кожну ж окремо, щоб не штовхалися,
 щоб ні пушинки на ній не пом'ялося...
 Пом'ята вся? Де ж вона там пом'ята?
 Я її перекладала листочками м'яти!
 В любистку купала — за п'ятку тримала!
 Та їй не страшна вже ніяка навала!
 Із нею ти, дочечка, будеш цариця,
 замки всі впадуть і всі брами відкриваються,
 коли понесеш ти це сонце в руці.
 — Давайте, купую у вас усі.

Pienės ir dienos

Sutirštės ir nuskaidrės dienų uogienė,
 išlaikyta saulėje.
 Pavirs pienė baltąja nykštuke.

O kai Obolonėje, ir vasara jau įsibėgėjus

o kai Obolonėje, ir vasara jau įsibėgėjus,
 o kai turguj prekiauo abrikosais
 kilogramais
 saujomis
 ir po vieną.
 – Štai imkit, kaip medus, ką tik iš Odesos,
 jūroje maudyti, žolynuose vystyti,
 smėliu žarstyti, druska pabarstyti,
 šiomis rankelėmis atridenti, matot,
 geležinkeliais, tarpinėse stotyse nestojant.
 Sakau jiems: *ridenkis, ridenkis, priklydusi saule*,
 o jie ir ridenasi kaip tik jiems norisi –
 tai žemyn, tai aukštyn, tai pirmyn, tai atgalios,
 laužo man trajektoriją, tie gaišenos kritenos,
 oi, atleiskit, ne jums čia.
 Kur, sakai, nukrito? Niekur jie nenukritę.
 Ne, sakau, ne krituoliai jie!
 Auginau juos kaip karalaičius,
 šitom, matot, rankomis lepinau, laisčiau!
 Taip švelniai raškau, vadinasi, nuo šakos
 ir į sidabrinę tokią lėkštę renkuos,
 skyrium kiekvieną, kad šonais nesitrintų,
 kad nė pūkelis veltui nenulinktų...
 Ką, ar dėmėti? Kur jau dėmėti!?
 Varčiau juos po vieną šakelėmis mėtos!
 Gelsvėse maudžiau – už kulno laikiau!
 Kad jokios audros negrėstų daugiau!
 Su jais, dukrele, būsi karalienė,
 atsivers pilių vartai, grius visos sienos,
 kai saulę ant delno nešies štai tokią.
 – Gera! jau, visus man supakuokit.

У серпня серце — гуп!

а в серпня серце ціле, ще не зірване
наповнене, аж лускає під шкірою,
стікає соком, градом, потом, зливою
і припадає порохом
ну себто пилом
і щось вигукує
якесь звуконаслідування
здається, гуп!

Сунічна повня

І от заходить вона у вагон метро,
а тіло її — сунічна повня і сонцеворот,
повітря липне до шкіри, вогко, варення вариться,
накотить легіт хвилю на хвилю й Марії мариться:
ось біле тіло росте і повниться, як торба снами,
і всі, хто їде, востають повністю в повню тілами,
усе освітлено, повня у поїзді мчить під землею,
тісто замішене, тужаве, тучне, неначе з глюю.
І от на станції сонцестояння, вогонь
духовку гріє, дух прогріває і Оболонь,
при дверях топчється Марія-тісто й сунічна повня,
великим тілом, уже доріплим, пнеться з вагону
стома руками крізь вікна й двері, в усі шпарини.
Усі ми тісто, суніці, повня, всі ми в Марії.

Rugpjūčio širdis – dunkst!

O rugpjūčio širdis sveika, dar nenurašyta
pripampus, net žvilga po oda,
teka sultimis, kruša, prakaitu, liūtim
ir atsiduoda paraku
na tai yra dulkėm
ir kažką ataidi,
kažkokią onomatopėją,
regis, dunkst!

Žemuogių pilnatis

Štai įžengia ji į metro vagoną,
o kūnas jos – žemuogių pilnatis ir saulės kelionė,
oras limpa prie odos, drėgna, uogienė putoja,
atgena bangą ir kitą vėjelį, Marija klejoja:
štai baltas kūnas auga, pučiasi, lyg tas krepšys, kur sapnai,
ir keleiviai jauja kūnais į pilnatį visutinais,
viskas apšviesta, pilnatis po žemėm traukiniu skrieja,
tešla užmaišyta tarsi iš molio tinsta, tirštėja.
Saulėgrįža stoja stoty, ugnis įsišėlus
kaitina orkaitę, Obolonę prišildo ir sielą,
tarpdury mindžikuoja Marija – tešla ir žemuogių pilnatis
kūnu didžiuliu sunokusiu veržiasi lauk pro vagono duris
ir pro langus rankų šimtais, pro visas kiaurymes.
Visi esame tešla, žemuogės, pilnatis – Marijoj visi mes.

SEMYON KHANIN

Semyon Khanin (known also as Alexander Zapol, 1970) is a poet writing in Russian, a translator of Latvian poetry into Russian, and editor of numerous poetry collections of Russian and Latvian poets. He was the compiler of the anthology *Latviešu/krievu dzeja. Latviešu dzejnieku krievu valodā rakstīti dzejoļi* (Latvian/Russian poetry. Poems in Russian written by Latvian poets) and co-editor (together with Artūrs Punte) of the anthology Современная русская поэзия Латвии. 1985 – 2005 (Contemporary Russian Poetry in Latvia: 1985 – 2005). Khanin's poems have been translated into English, German, Italian, Czech, and Ukrainian as well as several other languages. He is one of the key members of the multimedia poetry project Orbita, which is a creative group of poets and artists whose works aim at creating a dialogue between various cultures and genres.

Latvia

давайте перенесем сеанс гипноза на вторник, там свободно до обеда
можете? все могут?

не вижу рук. раз, два. итак, переносим

домашнее задание: тренируем расфокусировку взгляда
месмеризируем неодушевленные предметы
рефлекторно впадаем в ярость

и не забываем безопасные падения на спину

в следующий раз захватите с собой что-то
теплое и веревки, чтобы было что грызть

то есть, другими словами, дело вышло совсем не в этом
в общем-то и не разбери-поймешь в чем оно до конца
столько тумана конкретного то ли кто оступился
но не сразу же теперь на попятную ни с чего вдруг

что зеленый не горит никого уже давно не удивляет
и что желтый гас долго тускнел блекнул и потух тоже
но что красный помигал поморгал и вот нету красного
это что-то не укладывается в голове невозможно поверить

почему стало ясно что погас он навсегда и безвозвратно
без него совсем пусто и развивается вроде как апатия

Nuotraukos autorius Martinas Grauds

Latvija

nagi perkeltume hipnozės seansą į antradienį, tą dieną laisva iki pietų
ar galėsite? visi galės?

nematau rankų. viens, du. Vadinasi, perkeliame

namų darbas: mokykimės išsklaidyti žvilgsnį
mesmerizuokime negyvus daiktus
refleksiškai įtūžkime

ir nepamirškime saugiai kristi aukštiekninki

kitą kartą atsineškite ką nors
šilto ir virvių, kad būtų ką graužti

tai yra, kitaip sakant, reikalas susiklostė visai ne tas
apskritai neišgėręs nesuprasi kas ir kaip iki galo
tiek daug konkrečios miglos tarsi kažkas suklupo
bet negi iškart dabar pasitraukti dėl nieko staiga

kad žalia nedega jau seniai niekas nesistebi
ir kad geltona geso ilgai blausėsi blanko ir taip pat išsijungė
bet kad raudona mirktelėjo blėstelėjo ir štai nebėra raudonos
tai jau galvoje netelpa tiesiog neįtikėtina

todėl paaiškėjo kad šviesa užgeso amžiams ir nepataisomai
be jos visiškai tuščia ir tarsi apima apatija

даже если исхитришься вовремя остановиться
все равно не увидишь его разлитым по всему асфальту

остаётся предполагать что он светит в других местах
где и пробок таких нет и где мы никогда не бываем
а не подойдет бордовый льющийся из зеленого стекла
только что раскупоренной бутылки?

ни условное отускление стекол и напыление налетов
ни поцарапанные зарева фейковых восходов
ничего им не поделать с тем как тянется до бесконечности
и зашкаливает эта искаженная картина

аккуратно снят верхний слой высоких голосов
осталось насекомое гуденье механизмов
перебирающих бесчисленностью лапок

низкий гул

ноги богини бега в прыжке, в стремительном полете
увязли в рапиде вдруг по колено

кто тянет тут носок, кто длит шаг
не скажешь
кому-то ведь надо еще растягивать медленно мех

вернутся насекомоядные голоса, зовут из нокии

кому вы звоните? по голосу слышно, что вы
расстроены, но кто вы? это вы бросили трубку?
само нажалось?

нега торможения вползающая в пустые завитки
при их абсолютной нечувствительности к внешним раздражителям
при попустительстве полных

куда подевался окурок
за кроватью у колонны дымок, из-под стойки ровно – другой

механическим дятлом прицельно продолблены дырки от пуль

net jeigu išsimiklinsi laiku sustoti
vis vien nepastebėsi jos nutvieskusios visą asfaltą

lieka tikėtis kad ji šviečia kitose vietose
kur nėra tokių kamščių ir kur mes niekada nesilankome
o gal tiktų vyšninė plūstanti iš žalio stiklo
ką tik atkimšto butelio?

nei sutartinis langų niaukimas ir apnašų uždulkinimas
nei subraižytos feikinių saulėtekų žaros
jie bejėgiai ką nors pakeisti, nes šis pribloškiantis
iškreiptas paveikslas driekiasi be galo

kruopščiai nuimtas viršutinis aukštųjų balsų sluoksnius
liko vabzdžiškas zvimbimas mechanizmų
krutinančių begalę kojųčių

žemas gaudesys

bėgimo deivės kojos pašoka, veržliai skrenda
ir staiga iki kelių įklimpsta rapide

kas tempia kojine, kas uždelsia žingsnį
sunku pasakyti
juk kas nors turi lėtai ištempti dumplės

sugrįš vabzdžiaėdžių balsai, šaukia iš nokijos

kam jūs skambinate? iš balso suprantu, kad jūs
suirzės, o kas jūs? ar jūs metėte ragelį?
pats nuspaudė?

stabdymo palaima įšliaužianti į tuščius vijoklius
esant visiškam nejautrumui išoriniams dirgikliams
esant abejingumui pilnų

kur dėjos nuorūka
už lovos prie kolonos dūmelis, iš po baro – kitas

mechaninis genys taikliai išdaužė kulkų skyles

занавеска или кто ты там, чего у тебя опять?
там по прижатым к оконным стеклам лицам дольщиков
видно медленно
стекает волной печаль

спасибо, что не удильщиков, но почти, почти ведь
не по адресу жмутся, и если пультёте – прошу, мимо кассы

отдельно от всего стоит бюст вакханки

что вы мне тут заговариваете зубы — написано у нее на лице
взгляд ее прикован к незастеленной кровати в углу

почему между мной и реальностью всегда барьер?
часто спрашивала она (а сама думала, что ей не вынести приговор
ставя так вопрос или подпись) быстрым движением поправляя волосы

сердобольный застрельщик с едкой зеленой
постоянная мишень для ее насмешек
подходит, подходит, помажет и дальше пойдет

когда-нибудь здесь останутся только
невыносимые сейфы
стелется по полу дым, ест голубые теперь глаза

у профессора свои заморочки
по теории, что он нам давал на лекциях
прошое, настоящее и будущее —
это сырое, вареное и жареное
будущее — сырое, потом оно варится
в настоящем, а после обжаривается
на медленном огне, и от него со временем
останутся шкварки. по жареным кускам
мы пробуем понять, что там было за блюдо
и из чего же это оно было приготовлено
профессора давно нет, теперь другие времена
настал век микроволновок, пришла тефлоновая
эпоха, эра индукционных плит, культура су-вид
и сыроядения. потягивая смузи
наш разум смущен. вспомнилось как профессор
берет канцерогенный уголек, обсасывает
разгрызает его, плюётся и матерится

užuolaida ar kaip ten tave, kas gi vėl nutiko?
ten prispaustais prie langų dalininkų veidais
matyti lėtai
nurieda liūdesio banga

gerai, kad ne per meškeriojų, bet beveik, juk beveik
ne tuo adresu spaudžiasi, ir jeigu šausite – prašau, tik ne į kasą

nuošaliai stovi bakchantės biustas

neužkalbinėkite dantų – jai ant veido parašyta
jos žvilgsnis prikaustytas prie nepaklotos lovos kampe

kodėl mane nuo tikrovės visuomet skiria barjeras?
dažnai klausdavo ji (o pati manė, kad nepakels nuosprendžio
šitaip klausdama ar pasirašydama) mikliai taisydamosi plaukus

minkštaširdis kurstytojas su aitría žaluma
nuolatinis jos pajuokų taikiny
prieina, prieina, patepa ir nueina sau

kada nors čia liks tiktai
nepakeliama seifai
per grindis driekiasi dūmai, graužia dabar mėlynas akis

profesorius turi savo gudrybių
iš teorijos, kurią mums dėstė per paskaitas
praeitis, dabartis ir ateitis –
tai žalia, virta ir kepta
ateitis – žalia, paskui verdama
dabarty, o paskui apkepama
ant mažos ugnies, ir ilgainiui iš jos
liks tik spirgučiai. iš keptų gabalėlių
pamėginsim suprasti, kokio būta valgio
ir iš ko gi jis buvo paruoštas
profesoriaus seniai nebėra, dabar kiti laikai
stojo mikrobangių amžius, atėjo tefloninė
epocha, indukcinių kaitlenčių era, vakuumo ir žaliavalgystės
kultūra. siurbčiodamas glotnutį
mūsų protas sumišęs. išskyla atminty kaip profesorius
paima kancerogeninį angliuką, apčiulpia
sugraužia, spjaudos ir keikiasi

если скажу себе запомнить дорогу
 то запомню железно
 отдельно скажу себе, что забыть
 а что специально запоминать
 не в моих правилах валить всё в одну кучу
 механика проста и нечего мне тут
 я имею в виду, чего рассусоливать
 хотя сами собираются волосы в локоны
 шиньоны – вот за кем не водится мятежей
 значит поэтому и необходимо что-то шерстяное
 ко мне, мои мериносы
 можно валять, валять, какой кашемир
 только ветер рвет из рук конверт
 не дает даже надорвать его нормально
 адресат, дескать, выбыл, письмо вернулось
 два иностранца-интроверта идут к стрелочнику
 насупленно разводя руками
 улетучивается пух у нас на глазах

для начала сличаешь себя с прошлогодним смазанным снимком
 пробуешь достичь максимального сходства расслабляясь после
 резкого сокращения лицевых мышц и тряся головой

на фоне курортные виды с одной надувной волной
 сосед – мороженщик, голуби пыжятся чайками

у вас оказывается такие подвижные черты лица
 я представляла вас совсем другим
 вам плохо?

наконец-то ты адекватен этому редкому снимку и можно
 готовить себя к долгожданно-отложенной стрелке

этот старик не с вами?
 и у вас из кармана торчит буханка?

фольклорная практика на острове
 где оставалось еще пару варваров
 в совершенно уже свинском
 состоянии, стадия одичания
 сменилась озверением, конкретно

jeigu sau liepsiu įsiminti kelią
 tvirtai įsiminsiu
 atskirai pasakysiu, ką pamiršti
 o ką specialiai įsidėmėti
 ne mano būdai viską versti į krūvą
 paprasta mechanika ir nėra ko man čia
 turiu omeny, veltui burną aušinti
 nors patys plaukai metas į garbanas
 šinjonus – štai kas nerezga sąmokslų
 vadinas būtina turėti ką nors iš vilnos
 eikšėkit, merinosai manieji
 galima velti, velti, koks kašmyras
 tiktai vėjas plėšia iš rankų voką
 neleidžia netgi normaliai atplėšti
 adresatas, atseit, išvyko, laiškas sugrįžo
 du užsieniečiai intravertai eina pas iešmininką
 niūriai skėsčiodami rankomis
 tiesiog akyse pranyksta pūkai

pradžiai palygini save su pernykšte išplaukusia nuotrauka
 stengiesi pasiekti maksimalaus panašumo atsipalaiduodamas po
 staigaus veido raumenų įtempimo ir purtydamas galvą

fone kurorto vaizdai su vienintele pripučiama banga
 kaimynas – ledų pardavėjas, balandžiai pučias tarsi kirai

jūsų veido bruožai pasirodo tokie judrūs
 pati įsivaizdavau jus visiškai kitokį
 jums bloga?

galiausiai tu adekvatus šiai retai nuotraukai ir gali
 rengtis ilgai lauktai ir atidėliotai strielkei

ar šitas senis ne su jumis?
 o jums iš kišenės kyšo kepalas?

folkloro praktika saloje
 kurioje dar liko pora barbarų
 jau visiškai apsileidę
 sulaukėjimo stadiją
 pakeitė sužvėrėjimas, konkrečiai

вымирают. поклоняются зебре
и светофорам. кричат «бар-бар!»
когда видят бар. шницель
едят руками и часто
моргают маленькими глазками

под носом у руководителей практики
несколько варваров вырвалось
с острова вместе с белокурой
третьекурсницей, с берега видно
как она стоит на корме парома
с диктофоном в руках, а стайка
вандалят травит ей анекдоты
плеск воды заглушает звуки
варварского наречия. бесценный
материал уплыл, цедит в усы профессор

išmiršta. garbina zebra
ir šviesoforus. šaukia „bar bar!“
išvydę barą. šnicelį
valgo rankomis ir tankiai
mirksi mažomis akutėmis

praktikos vadovų panosėje
keletas barbarų ištrūko
iš salos drauge su šviesiaplauke
trečiakurse, nuo kranto matyti
kaip ji stovi kelto gale
jos rankoje diktofonas, o pulkelis
vandalių skaldo anekdotus
vandens pliuškenimas užgožia barbarų
tarmės garsus. nuplaukė
nejkainojama medžiaga, pro ūsus košia profesorius

VERONIKA KIVISILLA

Veronika Kivisilla was born in 1978 in Tallinn. She is a poet, literary critic, storyteller and bard. Kivisilla studied Estonian language and literature at Tallinn University and has compiled textbooks, songbooks, and dictionaries. A musician, she has performed in medieval- and folk-music ensembles. She made her poetry debut in 2011 with the collection *Kallis kalender* (Dear Calendar) Her second book *Veronica officinalis* was published in 2012 and a third one – *Cantus firmus* in 2015. Kivisilla is an author of a short story collection *Kuni armastus peale tuleb* (While love sparkles, 2018).

Veronika Kivisilla gimė 1978 m. Taline. Poetė, literatūros kritikė, muzikantė. Talino pedagogikos universitete studijavo estų kalbą ir literatūrą. Mokytojavo, dirbo Estijos rašytojų sąjungos projektų vadove. Grojo ir dainavo įvairiuose folkloro ir viduramžių muzikos ansambliuose. Trijų poezijos rinkinių autorė: *Mielas kalendoriaus* (*Kallis kalender*, 2011), *Veronica Officinalis* (2012), *Cantus firmus* (2015), išleido apsakymų rinkinį *Kol meilė kibirkščiuoja* (*Kuni armastus peale tuleb*, 2018).

Estonia

Õõ süütab kastanil küünlad
õhk laulab väljamõeldud keeles

avatud aknast tuleb õnnepuhanguna teadmine
et ses õös on ühekorraga
puhkend õide
me mõlema silmade iirised

ma mõtlen sinustki vist
väljamõeldud keeles
sest kõik tiheneb mu ümber
ja saab üheks sõnaks
mida ma ei tunne
ega suuda välja öelda

> *Ma ärkan, olles vaevu tukastanud. Ja linnud rõkkavad, kui oleks nokastanud.*
> *Välgupilgud-pilguvälgud üle taeva, üle kõigi kauguste-kõrguste.*

Tütrele, minu noorkuule

Taas on kuu õhuke ja uus nagu lapse sõrmeküüs!

Kui palju kordi sest ööst, kui sündisid.
Seitseteist aastat saab sellest kohe.
Seitseteist!
Minu tilluke tütar, minu suur õpetaja,
sest nii see ju läheb. Kui õnneks läheb.

Estija

Naktis užžiebia žvakes kaštono
oras gieda pramanyta kalba

pro atvirą langą kaip laimė atplūsta žinojimas
kad šią naktį vienusyk
pražydo
mūsų abiejų akių irisai

aš ir apie tave galvoju tikriausiai
pramanyta kalba
nes viskas aplinkui mane sutankėja
ir tampa vienu žodžiu
kurio aš nežinau
ir neįstengiu išarti.

> *Pabundu vargiai numigusi. O paukščiai rykauja, tarsi būtų apgirtę.*
> *Žaibai tvykst per dangų, per visą tolybę aukštybę.*

Dukteriai, mano jaunačiai

Vėl mėnuo jaunas ir siauras tarsi vaiko nago lankelis!

Kiekkart nuo tos nakties, kai gimei.
Tuo bus septyniolika metų.
Septyniolika!
Dukružėle mano, mano didžioji mokytoja,
juk taip ir bus. Jei pasiseks.

Ja kuu oli õhuke ja uus nagu lapse sõrmeküüs
ja kõik alles alguses,
kõik kujuloomine ja etteaimatav
ja eelkõige aimamatu kasv!

Kui olime su sünniöö! teineteist sõnatult ja põhjani vaadanud,
vajusin vatisesse unne, et ärgates uuesti uskuda:
tütar – see on siis tõsi!
Põsed kriimud –
ju enne sündi pikaks kasvanud küüntega
olid rapsinud esimeses heitluses
iseenda ja uue ilmaga.
Võtsin värinal kohmakad käärid ja vast sündinu väeti kää:
lõbipaistvad, peaaegu nähtamatud küünesiilud!
Sinu elujooned pikendamas minu omi!

Kuu kui lapseküüs, kui palju kordi sest ajast
maha lõigatud ja asemele kasvanud!
Ja mina olin palunud oma esimese palve:
Et tuleksid alati elu heitlustest välja,
olgu või kriimuliste põskedega,
aga ikka tervelt ja iseendana!

Sellest esimesest õhukesest kuust
saab seitseteist aastat
ja ma näen, kuidas sa vahel mind vaatad
ega taha kuidagi uskuda, kui ütlen,
et mul on elu jooksul magusasoolika asemele
kasvanud heeringasoolikas.
Kas sellised asjad siis juhtuvad?
Või kui räägin, kuidas kunagi kiikusin,
oh-hoi!
püsti üle völli!
Jajah, mõtled sa –
ja endal sul läheb nüüd väiksest hoostki süda pahaks –
jajah, oh-hoi või üle völli!

Aga mina näen viimaks aknast,
kuidas sa õhtul hilja koju tuled, viiul seljas.
Noorkuu ammugi taevas kõige ilma kukil.
Sa naerad, kui ohkan ootuse vaevast –
Kulub ja kasvab küüsi ja kuid veel,
enne kui sinu minutid minu minutite pikkuseks saavad!
Vaikselt palun ma, et vaat seda kõige pikemat ootaja aega
sa iial tundma ei peakski ...

Ir mēnuo buvo jaunas ir siauras kaip vaiko nago lankelis,
ir visa tik prasidėjo,
visas formų tvėrimasis ir nuspėjamas
ir visai nenuspėjamas augsmas!

Kai tavo gimimo naktį tylomis viena kitą apžiūrėjom įdėmiai,
nugrimzdau į miego vatą, kad busdama iš naujo patikėčiau:
duktė – iš tikrųjų!
Apdraskyti skruosteliai –
dar prieš gimdama ilgais nagais
rungeisi pirmąsyk
su savim ir nauju pasauliu.
Drebėdama paėmiau negrabias žirkles ir naujagimės rankutę:
perregimi, veik neįžvelgiami nageliai!
Tavo gyvenimo linijos pratęsia manąsias!

Mėnulis tarsi vaiko nagas, kiek kart nuo to laiko
nukarpytas ir vėl ataugęs!
Ir pirmąsyk meldžiausi:
kad visados išnertum iš bėdų,
tegu ir apibraižytais skruostais,
bet vis tik pati gyva ir sveika!

Nuo to pirmojo siauro mėnulio
praeis septyniolika metų
ir matysiu, kaip tu kartais stebi mane
ir niekaip nenori patikėti, kai sakau,
kad per gyvenimą iš smaližės tapau
silkės mėgėja.
Argi taip būna?
Arba kai pasakoju, kaip supausi kadaise,
pamanyk!
stačiomis! virš skersinio!
Na na, galvoji –
juk dabar tave pykina nuo menkiausio supimo –
na na, pamanyk, stačiomis, aplink skersinį, kur ten!

Ir pagaliau pro langą pamatau,
kaip pareini namo vėlai vakare su smuiku per petį.
Jaunatis seniausiai danguje pasauliui ant kupros.
Juokies, kai atsidūstu laukimo nuvarginta –
sudils ir vėl ataugės tiek dar nagų ir mėnulių, kol tavo minutės prisivys manąsias!
Tyliai prašau, kad tau niekad netektų patirti
šito ilgiausio laukimo.

Bet kol kas – eini ir eini.

Enne aga – sa lähed ja aina lähed.
 Kaugemale ja kauemaks.
 Mina kuid kuulatan ikka,
 kas aiavärv kääksatab juba,
 kuni sina seisad muretuna keset tuba ja üttled,
 et värv laulab puhast kvinti.
 Jah, mängeldes hüpled sa intervallilt intervallile!
 Ja ma palun, et ei takistaks sind vallid ega intervallid
 ega päevad hallid, mis ju tulemata ei jää.
 Sa ületa vallid, mis vaja ja leevenda sooja ja salliva sallina
 ikka kangemaidki kaelu
 nagu seni.
 Puhtamaid kvinte ja kvintessentse soovin ma sulle!

Võisid olla viiene, vahest mäletad,
 kui nimetasid ühed oma lemmikpüksid
 Vabaduse Püksteks.
 Nendes siis kükitasid kuurinurga taga,
 kus elasid su sõbrad Jutuputukad.
 Kui sa poleks neid pükse ribadeks kandnud,
 oleks need ehk alles seal
 Armsate Asjade Kastis,
 kus on Võilillemüts ja muudki.
 Mina olen aga sellest ajast saadik palunud:
 olgu kõik sinu püksid vabaduse püksid
 ja seelikud ja kleidid
 ja mütsid kõik võilillemütsid!
 Ja iga nurga taga jutuputukad!

Kui mina väike olin,
 ütles ema mulle vahel:
 pane suu kinni, süda jahtub ära.
 Eks ta oli oma emalt kuulnud, et nii öeldakse.
 Sellest tahangi rääkida.
 Ega ta jahtu küll.
 Kui siiani jahtunud pole, kus ta siis enam.
 Kui käid, silmad ja suu aina avali-ammuli,
 võid ehk hoopis kuulda inimesi imestavat:
 oo, ilm on ootamatult soojaks pööranud!
 Veel paari asja soovin öelda:
 lahenda ühtviisi innukalt
 elu võrrandeid ja võrratusi.
 Õigemad valemid leiad sa ise.

Ja ära karda ega peatada püüa
 elu veerevaid proovikive,

Vis tolyn, vis ilgesniam laikui.
 O aš tebesiklausau,
 ar dar nesugirgždėjo sodo varteliai,
 kolei nerūpeštinga įžengi vidun ir sakai,
 kad vartai gieda gryną kvintą.
 Taip taip, žaisdama šokčioji nuo intervalo prie intervalo!
 Prašau, kad tavęs nesulaikytų pylimai nei intervalai,
 anei pilkos dienos, kurios neišvengiamai ateis.
 Perženki pylimus, jei jau teks, ir tarsi šiltas šalikas sušvelnink
 net kiekiausius sprandus,
 kaip iki šiol.
 Linkiu tau gryniausių kvintų ir kvintessencijų!

Buvai kokių penkerių, pameni gal,
 kai vienas mėgstamiausių savo kelnų pavadinai
 Laisvės kelnėmis.
 Su jomis tupinėdavai už malkinės,
 kur gyveno tavo bičiuliai Vabalai pasakoriai.
 Jei nebūtum sudėvėjusi jų iki skutų,
 gal tos kelnės dar ir dabar būtų ten,
 Numylėtų daiktų dėžėje,
 kur guli Pienių kepurė ir kita.
 O aš nuo tada vis užkalbėdavau:
 tegu visos tavo kelnės bus Laisvės kelnės,
 ir sijonai, ir suknelės,
 o visos kepurės – Pienių kepurės!
 Ir už kiekvieno kampo – Vabalai pasakoriai!

Man mažai mama
 kartais sakydavo:
 užčiaupk burną, širdis atšals.
 Tikriausiai ji girdėjo iš savo mamos, kad taip sakoma.
 Apie tai irgi norėčiau kalbėti.
 Neatšals juk.
 Jeigu iki šiol neatšalo, kur ten atšals.
 O jei visad vaikštai plačiai išsižiojus ir atsimerkus,
 gali net išgirsti ką nors, kas nustebins:
 ooo, kaip netikėtai atšilo!
 Štai ką dar pasakysiu:
 taip pat užsidegusi spręsk
 gyvenimo lygtis ir nelygybes.
 Teisingesnes formules atrasi pati.

Ir nebijok, ir nė nebandyk stabdyti
 išbandymų akmenų, kuriuos ridena gyvenimas,
 tegu ritasi – tiems rieduliams nebūtina apsamanoti.

isegi neile pole sammalt selga vaja.
Lükka hoogu, veere isegi kaasa!

Ja veel.
Usu – alati tuleb rong,
mis ei jäta sind üksinda tühjale perroonile lõõtsuva tuule kätte.
Alati ootab keegi sind kella all!
Ma isegi tahan seda koos sinuga uskuda!

Taas on kuu õhuke ja uus nagu lapse sõrmeküüs!
Korstnast tõuseb head tõotav valge suits otse sirge joana üles ta poole
ja varsti jälle laulab aiavärv
uue päeva alguse,
uute lahkumiste ja saabumiste puhul
puhast kvinti.

Net pastumk, kad tik greičiau nusiristų!

Ir dar.
Tikėk – visada atvažiuos traukinys,
kuris tavęs tuščiame perone nepaliks vienos užaujančiam vėjui.
Tavęs visada kas nors lauks po laikrodžiu!
Net pati noriu kartu su tavim šito viltis!

Vėl mėnuo jaunas ir siauras kaip vaiko nago lankelis!
Iš kamino tiesiai aukštyn link jo kyla gera pranašaujantis baltas dūmas,
ir greitai vėl
naujos dienos pradžios,
naujų išvykimų ir atvykimų proga
sodo varteliai giedos gryną kvintą.

JAROSŁAW MIKOŁAJEWSKI

Jarosław Mikołajewski, born in 1960 in Warsaw, is a Polish poet, author of children's literature, essayist, journalist, and translator of Italian literature. His books were published in Poland, Italy, the Netherlands, United States, Hungary, and United Kingdom; his works were also translated into following languages: Albanian, German, Spanish, Croatian, Bulgarian, Czech, Ukrainian, Greek. Jarosław Mikołajewski has translated works by Dante, Petrarch, Michelangelo, Leopardi, Montele, Ungaretti, Luzi, Penna, Pavese and Pasolini, among others. His are also Polish translations of children's classics – Carlo Collodi's *Pinocchio* (published in Polish as *Pinokio: historia pajacyka*, 2011), some of Gianni Rodari's works, and others. In several of his volumes, especially in *Którzy mnie znają* (Those Who Know Me, 2003), the author aims to grasp love and death – the eternal subjects of poetry. His work *Zbite szklanki: wybór wierszy* (Froth: Poems, 2010), translated into English, was named among the 75 best works of 2013 by World Literature Today (WLT). He is a juror for the Zbigniew Herbert International Literary Award.

Poland

Hotel Palladio

dostałem w hotelu apartament
na przestrzał

z jednej strony wulkan z drugiej
morze i piasek

po stronie wulkanu jakiś chłopiec czekał
za rogiem zaułka i gdy tylko widział
że do hotelu podchodzi wędrowiec
podbiegał jak wariat by utworzyć mu wejście

nie
on nie robił tego dla napiwków
ani dla zwykłej chłopięcej zabawy

ta bieranina była wielkim zakładem

próbą dowodu na własne istnienie
kogoś kto jeszcze nie wiedział że żyje

wiem
bo znam chłopaka który kiedyś przebiegł
przez jezdnię by stwierdzić czy na jego widok
stają samochody i wyją syreny

Nuotraukos autorius Stanisław Kroszczyński

Lenkija

Hotel Palladio

gavau viešbutyje apartamentą
kiaurai peršviečiamą

iš vienos pusės ugnikalnis iš kitos
jūra ir smėlis

iš ugnikalnio pusės kažkoks berniukas laukė
už skersgatvio kampo ir vos išvydęs
kad prie viešbučio artėja keliautojas
bėgdavo lyg pamišęs atidaryti jam durų

ne
jis tai darė ne dėl arbatpinigių
ir ne dėl įprasto berniūkščių žaidimo

tos lakstynės buvo didžios lažybos

mėginant įrodyti savo paties egzistavimą
to kuris dar nežinojo gyvenantis

žinau
nes pažįstu berniuką kuris kadaise perbėgo
gatvę kad įsitikintų ar jį išvydę
sustos automobiliai ir užklaus signalai

ktoś hamuje więc jestem
ktoś wrzeszczy więc czuję

po stronie morza inny chłopiec
się bawił
choć może to również nie była zabawa
w to że istnieje się tylko na chwilę

chłopiec stawiał stopy na linii przypływu
i po chwili patrzył na znikanie śladów

obaj ci chłopcy to był
jeden chłopiec

ten sam co w warszawie przebiegał
przez jezdnię

dwa okna były wciąż tym samym oknem
na wulkan i morze po tej samej stronie

Z pociągu

zobaczyłem z okna pociągu
dom jaki chciałem mieć zawsze

z napisem sprzedam i przystępną
ceną

dopiero co zbudził mnie konduktor
ale nie wróciłem jeszcze całkiem
do żywych

byli nimi towarzysze
podróży dwaj Niemcy o włoskich
imionach które robiły z nich
mniej Niemców a bardziej
aktorów grających
żartobliwą scenę w nieznanym dialekcie

zobaczyłem więc dom nie będąc
wśród żywych i wraz ze wzruszeniem
poczułem żal że się nigdy nie dowiem
pomiędzy którą stacją a którą
stoi dom na łące
który chciałem mieć zawsze

kažkas stabdo vadinasi esu
kažkas rėkia taigi jaučiu

jūros pusėje kitas berniukas
žaidė
nors galbūt tai irgi nebuvo žaidimas
jog egzistuojama vien tik akimirka

berniukas statė pėdas ties potvynio linija
ir netrukus jau stebėjo nykstančius pėdsakus

abu berniukai tebuvo
vienas berniukas

tas pats kuris varšuvoje bėgo
per gatvę

du langai tebebuvo tas pats langas
į ugnikalnį ir jūrą toje pat pusėje

Iš traukinio

išvydau pro traukinio langą
namą kurį visados norėjau turėti

su užrašu parduodu ir prieinama
kaina

ką tik mane pažadino konduktorius
bet dar ne visiškai sugrįžau
pas gyvuosius

tai buvo bendrakeleiviai
du vokiečiai itališkais
vardais dėl kurių buvo
nebe tokie vokiečiai bet veikiau
aktorai vaidinantys
komišką sceną nepažįstama tarme

taigi išvydau namą nebūdamas
tarp gyvųjų ir išvien su jauduliu
pajutau gailę kad niekad nesužinosiu
tarp kurių dviejų stočių
stovi namas pievoje
kurį visada norėjau turėti

gdzie go szukać od strony
świata odwróconego do torów plecami

Starość

na początku była galeria
handlowa

w wielkim lustrze zobaczyłem
wyblakły liść

szedł mi naprzeciw miał
w oczach półoddech
gasnącego słońca

potem w sklepie ze sprzętem
sprzedawca odpysknął
bardzo niecierpliwie

a przecież sprzęt był
dla mojej starej mamy która
przeżyła powstanie
i straciła w nim ojca

która nie jest jeszcze bursztynem
ani mchem tysiącletnim tylko
żywą i często bezsenną istotą

później ekspedientka
spoza białej lady odburknęła
na pytanie gdzie są drzwi
do pałacu

i patrzyła na mnie jak na
przezroczystość

wreszcie chłopak w metrze ustąpił
mi miejsca

pamiętam dzień kiedy ktoś
powiedział
jesteś stary

kur jo ieškoti iš nugarą bėgiams
atsukusio pasaulio pusės

Senatvė

iš pradžių buvo prekybos
galerija

dideliame veidrodyje pamačiau
išblyškusį lapą

ėjo iš priešais link manęs jo akyse
buvo gęstančios saulės
pusiau atokvėpis

paskui įrangos parduotuvėje
pardavėjas drėbtelėjo man atgal
labai nekantriai

o juk įrenginys buvo
mano senai mamai kuri
liko gyva po sukilimo
ir prarado jame tėvą

kuri dar nėra gintaras
ar tūkstantmetė kerpė tik
gyva ir dažnai bemiegė būtybė

vėliau ekspedientė
už balto prekystalio atburbėjo
į klausimą kur yra rūmų
durys

ir žiūrėjo į mane lyg būčiau
kiaurai perregimas

pagaliau vaikas metro užleido
man vietą

prisimenu tą dieną kai kažkas
pasakė
esi senas

myślałem że były to
słowa na wyrost a to była tylko
odroczone prawda

tak

jestem odbiciem
które błąka się nocą
pod nieobecność spłowiełego liścia

a jeszcze niedawno
szeptałem coraz to inne imiona
które odpowiadały mi
moim imieniem

był to chór barwny
i obiecujący

Głos wewnętrzny

niezwykle rzadko dochodzi
do głosu

jest głosem tak moim że na pewno
czyimś

lecz czym jest głosem?

kogoś kim być mógłbym
gdybym nie był kim innym

kogoś komu ciągle okaleczam mowę

kogo bez ustanku
przepraszam że żyję jak gdybym zabrał
to właściwe życie
temu co powinien żyć w chwili
gdzie jestem

w miejscu gdzie jestem
choć nie tak jak można

ale są chwile kiedy głos wewnętrzny
jest głosem kogoś kto by nie potrafił

maniau kad tie
žodžiai buvo perdėti o tai tebuvo
atidėta tiesa

taip aš

esu atspindys
klajojās naktyje
nebūnant išblyškusi lapui

o dar neseniai
šnabždėjau vis kitus vardus
kurie atsiliepdavo
mano vardu

buvo tai spalvingas
ir daug žadantis choras

Vidinis balsas

be galo retai įgauna
balsą

tas balsas toks mano kad ištis
kažkieno

tačiau kieno tas balsas?

kažkieno kuo galėčiau būti
jei nebūčiau kas kitas

kažkieno kam nuolat žaloju kalbą

kieno be paliovos
atsiprašinėju kad gyvenu tarsi būčiau atėmęs
tą tikrąjį gyvenimą
iš to kuris turėtų gyventi tą akimirką
kurioj esu

toj vietoj kurioj esu
nors ne taip kaip būtų galima

bet būna akimirų kai vidinis balsas
yra balsas kažkieno kas neįstengtų

być mną
ani tym kim krzywdząco dla niego
nie jestem

ten głos jest strumieniem

jest kwiatem na słońcu
które kołysze się w dziewczęcej dłoni

ma wiele z głosu
tych co głosu nie mają

syreny

libijskich żeglarzy
i ptaków
nagle wybudzonych przed godziną śpiewu

būti nei manim
nei tuo kas – skriausdamas jį –
nesu

tas balsas yra srovė

jis yra gėlė saulės atokaitoj
linguojanti mergaitės delne

jame esti nemažai balso
tų kurie balso neturi

sirenų

libijos jūrininkų
ir paukščių
staiga pažadintų prieš giesmės valandą

KĘSTUTIS NAVAKAS

Kęstutis Navakas gimė 1964 m. Šeimyniškiuose (Utenos raj.). Poetas, eseistas, literatūros kritikas, vertėjas. 1982 m. baigė Kauno J. Aleksonio vidurinę mokyklą. 1987–1988 m. Lietuvos rašytojų sąjungos Kauno jaunųjų rašytojų sekcijos pirmininkas. 1994–1996 m. rašė kassavaitinės kultūros bei naujų knygų skiltis laikraščiams *Kauno diena* bei *Noriu*; 1998–1999 m. pristatinė naujas knygas Lietuvos televizijoje. 1996–2005 m. knygyno-klubo „Septynios vienatvės“ iniciatorius, įkūrėjas ir vienas iš savininkų, 1996–1999 m. knygyno vadovas. 2002–2004 m. rengė laidą „Kultūros namai“ Lietuvos televizijoje. Šiuo metu bendradarbiauja dienraštyje *Kauno diena*. Dešimties poezijos, penkių esė knygų, keleto knygų vaikams ir dviejų romanų autorius. Nacionalinės kultūros ir meno, Jotvingių, Poezijos pavasario premijų laureatas. Naujausia poezijos knyga – *net ne* (2018). Išvertė nemažai vokiečių ir kitų tautų poezijos, keletą pjesių ir libretų. Jo kūryba versta į rusų, latvių, gruzinų, suomių, švedų, makedonų, vokiečių, anglų, italų, estų, čekų, japonų, kinų, turkų, bulgarų, lenkų kalbas.

Lietuva

sniegas

ir ką tu galvojai rašydama man apie
sniegą jis pataikūnas jį galima
pasitiekti kaip valgį bet sniegas yra
nuodai karalius liudvikas xiv prarado
dantis nes valgė sniegą kodėl tu man
apie jį rašai kodėl manai kad
suvalgysiu tavo šriftą taip jis man
gražus tačiau gražūs dalykai yra
greitai dylantys tuo jie panašūs į
liudviko dantis kažkas yra sakęs
kad. kažkas yra sakęs argi. kažkas
išbuvo nieko nepasakęs kodėl
rašai man apie sniegą? tu moki
rašyti? ne? kad? argi? sniegas

tomas sojeris

tomas sojeris nusiskuto barzdą. ne dėl
to kad jį šįvakar glostys nimfos ar rodys
tv dėl to kad važiuojas į festivalį. per
tris dienas barzda spės atželti ir jis

Nuotraukos autorius Dainius Dirgėla

Kęstutis Navakas (born 1964) is a poet, essayist, literary critic, and translator. He graduated from Kaunas J. Aleksonis Secondary School in 1982. During 1987–1988, Navakas was Chairman of the Young Writers Section of the Lithuanian Writers Union. From 1994 to 1996, he wrote weekly columns on cultural matters and recently published books for the newspapers *Kauno diena* and *Noriu*, and from 1998 to 1999, he presented new books on Lithuanian television. In 1996–2005, Navakas was the founder and co-owner of the bookshop-club Septynios vienatvės, and ran the bookshop for three years, from 1996 to 1999. Kęstutis Navakas hosted a show *Kultūros namai* on Lithuanian television during 2002–2004. He is currently working with the newspaper *Kauno diena*.

Kęstutis Navakas has authored ten poetry books, five essay collections, several children's literature works, and two novels. He is a laureate of the Yotvingian Award, the Poetry Spring Award, and the National Culture and Art Award. His most recent poetry book, *net ne* (not even), was published in 2018. Navakas is the author of numerous translations from German and other languages, and has also translated several plays and librettos. Kęstutis Navakas's works were translated into Russian, Latvian, Georgian, Finnish, Swedish, Macedonian, German, English, Italian, Estonian, Czech, Japanese, Chinese, Turkish, Bulgarian, and Polish languages.

Lithuania

snow

and what were you thinking writing to me
about snow that smarmy bootlicker you can
spread like food on a table even though snow is
poison because King Louis XIV lost his teeth
when he ate snow so why are you writing
to me about it why do you think i'll
imbibe your type like the snow you write yes
it's beautiful but beautiful things decay
at great speed which makes them similar to
King Louie's teeth and someone has said
that. someone has said is that so. someone
has been staying without saying so why
are you writing to me about snow? do you
know how to write? no? so that? is that? snow

tom sawyer

tom sawyer shaved his beard. not because
the nymphs would caress him in the evening
nor to appear on tv but because there was a festival.
in three days his beard would grow out again

būsiąs gražus. tomas sojeris apsirengė įkapes. ne dėlto kad mirtų dėl to kad važiuojąs į festivalį po trijų dienų visi matys jį nemirusį ir merginos atiduos savus šokoladukus. tomas sojeris pagalvojo apie. ne dėl to kad jam tai rūpėtų dėl to kad važiuojąs į festivalį ten mintis esmingai praversianti. tomas sojeris išėjo į kiemą buvo gražus šiltas vakaras. ir! štai tada atskrido juodieji strazdai. na kodėl viskas taip kodėl visada ir viskas. cigaretės žarija krito ant t.s. žiebtuvėlio.

paprasti

visai paprasti žodžiai. štai vėl praėjo diena. ar tu nepavargai. atnešiu tau valgyt. čia buvo voratinklių. sutvarkiau. nebėra. ar tu nepavargai. buvo atėjęs kaimynas jis atnešė savo virtų pupų. visai paprasti žodžiai. juk tu nepavargai. buvo diena. sutvarkiau. nebėra. buvo atėjęs kaimynas. jis mirė užpernai nežinau ko ateina. nenori kad ateitų? sutvarkysiu. neateis. jei nori skaityti pradėk nuo šeštojo puslapio. pažymėjau tau. įdėjau ten nusikarpytus nagus. visai paprasti žodžiai. štai vėl praėjo diena. tu vėl neatėjai. pavargai. nežinau kam kalbu. ateisi? nesvarbu. sutvarkysiu. neateisi.

pasakyk

pasakyk tai ant kalno kaip jėzus arba kaip kristus pasakyk tai sode kaip šiandien užmuštas juodasis strazdas pasakyk kad nelijo nieko daugiau mes nenorim išgirsti pasakyk kad atbėgo vaikai nes nieko daugiau mes neišgirsim pasakyk tiems kas ką tik buvo užsukę ir tiems kurie niekad nebeužsuks pasakyk tai spintoje kabančiam senelio paltui tu daug ką turi pasakyti cinkuoti pirštai tave prisuko pasakymui pasakyk kiekvienam

and he'd be desirable. tom sawyer dressed himself in cerements. not because he was going to die but to go to a festival where after three days all would see him not dead at all and the girls would give him their chocolates. tom sawyer thought about. not because he was concerned about but he was going to a festival where thoughts are fundamentally useful. tom sawyer went out into the yard for it was a warming evening. and! that was when the blackbirds flew in. so why is everything like that. why always and everything. cigarette cinders landing on tom sawyer's lighter.

ordinary

completely ordinary words. another day done. maybe you're tired. i'll bring you something to eat. there were cobwebs everywhere. i cleaned them up. they're gone. maybe you're tired. the neighbor came by he brought his stewed beans. completely ordinary words. i can see you're not tired. the day came. i cleaned it up. it's gone. the neighbor came. he died last year. i don't know why he comes. you want him to stop coming? i'll fix it. he won't come. if you want to read then start from the sixth page. i marked it for you. i put my clipped fingernails there. completely ordinary words. the day is done here once more. you didn't come again. you're tired. with whom do i speak? will you come? no matter. i'll fix it. you won't come.

tell me

tell me that on the mount like jesus or like christ tell me that in the garden today like the blackbird that was slain tell me that it didn't rain and we don't want to hear any more tell me that the children came running because we won't hear anything anymore tell them who just happened to come by and them who won't ever come by tell my grandfather's coat hanging in the closet for you have so much to say you have been wound up into the utterance itself by your galvanized fingers tell every

praeiviui kad atvežė stalą ir kėdes kad
užderėjo gražių obuolių kurie krinta ir pūva
ir tolstant tiems kurie išgirdo – juose gražiai
dūlės tavo pasakymų skivytai

stein

nėra kalėdų nes taip ir nesugalvojom
kad būtų kristus negimė ir nemirė kaip
mes negimėm ir nemirėm juk tik valgėm
sriubą negalvodami apie gimimą /.../ mirtį
nėra muzikos ir poezijos tai tiek pat realu
kiek higgso bozonas atrastas ten kur
nieko nebuvo įmanoma atrasti ilgame
vamzdy kuriuo amžinai skriesim nėra
rašalo mūsų parkeriuos kadaise jais jau
parašėm kas buvo skirta nėra malkų mūsų
krosnyse kadaise jos sudegino kas buvo
skirta nėra mūsų buvusio gyvenimo išnašų
vadinamų prisiminimais visas gyvenimas
tik tas kad ką tik valgėm sriubą žvelgdami
į ten kur nieko nėra. bet ar kas yra?
taip. rožė yra rožė yra rožė yra rožė

holocenas

akių užuolaidos rašo man mergina. taip.
kiemo alyvos šakelė uždengia man mano
pasaulį kontūrai ima meluoti ir vidinis
kolumbas dar kartą atranda ne tą indiją.
mes per daug visko matėm ir akių
uzuolaidos nepajėgė to pridengti mūsų
akys įsižiebė dar holoceno epochoje kuri
tęsiasi ligi šių dienų. kiek keista gyventi
holoceno epochoje tačiau šioje dienoje
išbūti yra dar keisčiau. akių užuolaidos
rašo man mergina nepagalvodama kad
jos ir ją uždengs ji liks kitame holoceno
epochos debesų praslinkusiam prieš
vienuoliką tūkstančių metų. nupiešiu
jai mamutą ant urvo sienos. juk esu per
vieną kūną nuo mirties. arba per du.

passer-by that the table and chairs are here that
the apple crop was fine and they fall and rot
and the ones who heard are growing distant – in them
the scraps of your utterances will handsomely decay

stein

there is no christmas for we didn't think
christ would be he wasn't born and didn't die
as we weren't born and didn't die for we just
ate soup not thinking about birth ... death
there is no music no poetry which are as real
as the higgs boson discovered there where
nothing was possible to find in a long
tube along which we eternally fly there is
no ink in our pens which we used to write
what was given us to write there are no logs
in our stoves for what was given us once
to burn has been burnt there are no footnotes
to our former lives called memories all of life
is nothing but that we ate soup gazing at the spot
where nothing is. but is there something?
yes. a rose is a rose is a rose is a rose

holocene

the curtains of my eyes write a woman. indeed.
the branch of lilac in my yard covers my
world whose contours begin to lie and an inner
columbus discovers the wrong india again.
we saw too much of everything and the curtains
of our eyes couldn't cover it and our eyes
flamed up in the holocene era which
continues to this day. it is strange to live in
the holocene era but to remain in this day
is even more strange. the curtains of my eyes
write a woman for me and fail to consider that
they will cover her as well and she will be
in another cloud of the holocene that slunk by
eleven thousand years ago. i'll draw
her a mammoth on the cave wall. after all
i'm just one body away from death. maybe two.

dabartis

ant stalo tebedega trys tabletės jas
 uždegiau nes turėjai ateiti atėjai gėrėm
 rislingą kalbėjom apie. tu norėjai šokti
 šokai viena aš norėjau tik kalbėti
 žiūrėdamas kaip ant stalo dega trys
 tabletės praėjo trys minutės ir mūsų
 ką tik buvusio gyvenimo nebeliko
 tu nebešokai klausėm kitą muziką
 kalbėjomės apie kitką buvom visai
 kiti lyg mūs drabužius kažkas persiuvo
 dar po trijų minučių vėl viskas ištiško
 į naujas bendravimo formas pro
 kurias išėjai. tiek tos praeities. žinojau
 kad grįši namo. tiek tos ateities. o
 ant stalo vis dar švelniai degė trys
 tabletės vienintelė mūsų dabartis
 žinojau užges. po trijų minučių. jau

ne

viskas buvo gerai bet ko jis čia atsinešė
 tą fleitą? juk viskas buvo taip gerai mes
 net buvom sugalvoję kodėl vėjas pučia
 iš ten iš kur pučia ir viskas buvo gerai
 mes sėdėjom kiekvienas ant savojo
 akmens ir viskas buvo gerai o jis ėmė
 ir atsinešė tą fleitą. kodėl jis taip? pala
 bet juk čia ne fleita o liutnė kodėl jis
 atsinešė tą liutnę juk viskas buvo taip
 gerai mes gulėjom kiekvienas po savo
 akmeniu net buvom sugalvoję kodėl
 upės teka į ten kur teka o jis ėmė ir
 atsinešė tą liutnę. kodėl jis taip? pala
 bet čia juk ne liutnė o popieriaus lapas
 kodėl jis atsinešė tą popieriaus lapą
 juk viskas buvo taip gerai mes juk
 buvome viską atspėję. buvome. ne?

the present

three tablets are burning on the table i
 lit them because you had to come you came
 we drank the riesling we spoke about. you wanted
 to dance you danced alone i wanted to speak
 while watching three tablets burn on the table
 three minutes went by and the life
 we had just had was no longer there you
 didn't dance we listened to some other music
 we talked about something else we were
 other people entirely as if someone had re-sown
 our clothes and in another three minutes everything
 spilled out into new forms of interaction
 through which you exited. that's all for the past.
 and three tablets continued to burn gently
 on the table our only presence in the present
 that will go out as i knew. in three minutes. now

no

everything was fine but why did he have
 to bring the flute? everything was so good we
 had even figured out why the wind blows
 from where it blows and everything was good
 we were each sitting on top of our own
 stone everything was good and then he went
 and brought his flute. why did he do that? wait
 that's no flute but a lute so why did he bring
 his lute for goodness sakes everything was so
 good we were each lying under our own
 stone we had even figured out why rivers
 run from where they run and he went and
 brought his lute. why did he do that? wait
 that's no lute but a piece of paper
 why did he bring that sheet of paper
 everything was so good we had even
 guessed everything correctly. we had. no?

žinau

anksčiau ar vėliau ateis šešėliniai hidalgai
pranešiantys kad tu niekur nekeleivai nebuvo
paryžiaus ir barselonos nebuvo net gretimo
kambario nes ir į jį niekad nesi įėjęs dar jie
sakys kad niekad nieko neskaitei neklausėi
muzikos ir nematei kaip šaukia munchas
pas tave nebuvo atėjusios merginos kurios
vakar pamiršo pėdkelnes ir lūpdažį tu
niekada nemylėjai nesituokei nesiskyrei
dar jie pasakys kad smilgom apaugo tavo
namo numeris tavo kambario vabzdžiai
mirė iš bado ir į džiūvančias vabzdžių
akiduobes pribiro tinko jie tai sakys labai
tyliai priglausdami prie lūpų alebardas bet
tu girdėsi jie sakys mes kalbame taip kad
girdėtum toks buvo tavo gyvenimas tu
atsisuksi ir pasakysi tik tiek: aš žinau.

alavas

tomas sojeris nemiega jis pasaulyje kuriame
niekas nevalgė ir nemiegojo jis vienas tos
kartos kur niekas negimė vadinasi ir niekad
nemirs tai keista karta ją sugeba aprašyti tik
patys prasčiausi poetai metami iš vadovėlių
ir chrestomatijų iš tolo apeinami kai sėdi
ištiesta ranka su ką tik nuvynioto binto
grotų atspaudais jei atsisėstum šalia ir ištiestum
delną į jį kristų alavas ir aliuminis mėtomas
pro šalį jojančių atsitiktinai atgimusių
aklaviečių tomas sojeris nemiega ir
nevalgo jo oda panaši į vieno rašytojo
kabineto sienų apmušalus rašytojas prieš
du šimtus metų aprašė situacijas kuriose
tomas sojeris dar tik atsidurs būtent tada
kai vėl atgis trilobitai ir priglaudę ausis prie
savo kriauklių klausysis kaip kraupiai ošia jūra

i know

sooner or later the shadowy hidalgos will come
announcing that you never went anywhere that
there was no paris nor barcelona there was not even
the next room because you haven't stepped into it
yet they will say that you never read anything nor
listened to any music nor saw how munch was
screaming and no girls came to visit you who
left their panty hose and lipstick yesterday you
never loved never married never divorced
and they will tell you how your house's address
is overgrown with creeping bent how the bugs
have died of hunger and plaster is crumbling into
their desiccated eye sockets they will say all this
very quietly touching halberds to their lips but
you'll hear it they'll say we spoke so that you
would hear and such was your life and you will
turn to them and say only this much: i know.

tin

tom sawyer can't sleep he's in a world where
no one has eaten nor slept he is the only one
of a generation where no one was born which means
no one will die it's a strange generation that only the worst
poets manage to write about who were thrown out
of textbooks and anthologies and are avoided from afar
when they sit with outstretched arms marked with the grills
of freshly unwound bandages but if you sit next to them
and stretch out your palm you will receive aluminum
and tin thrown by randomly reborn dead ends
because tom sawyer can't sleep and can't eat his
skin is similar to the up-hostelry on the walls
of a writer's office who wrote two hundred
years ago about the situations in which tom
sawyer will only find himself when the trilobites
come to life again and pressing their ears to their shells
they will listen to the horrible soughing of the sea

ERNESTAS NOREIKA

Ernestas Noreika gimė 1989 m. Kaune. Poetas, reperis. 2012 m. Lietuvos edukologijos universitete baigė lietuvių kalbos ir literatūros bakalauro studijas. 2009 m. – pirmosios publikacijos įvairiuose literatūros žurnaluose ir laikraščiuose. Išleido dvi poezijos knygas: *Povų ežeras* (2012), už kurią buvo įvertintas Z. Gėlės premija už geriausią metų debiutą, ir *Andalūzijos šuo* (2016). Trečioji poezijos knyga *Apollo* išleista 2019 m. Taip pat išleido du repo albumus: *Tvin pyksas* (2014) ir *Kūlgrinda* (2017).

Nuotraukos autorius Algimantas Aleksandravičius

Ernestas Noreika was born in 1989 in Kaunas. He studied Lithuanian philology in Lithuanian Educology University. His first poetry book *Lake of Peacocks* (2012) won the Zigmąs Gėlė-Gaidamavičius prize for the best poetry debut. His second poetry book *An Andalusian Dog* was published in 2016. His third poetry book *Apollo* was published this year. Ernestas Noreika is also a well-known rap and hip-hop singer (his scenic name is Beeta).

Lietuva

nusileidimas

buvau pirmasis iš savo genties
nusileidęs mėnulio žemėje

skriejome greitkelio aplinkui
driekėsi akmens ir lavos dykumos

kosminės šiukšlės mažais sparneliais
ištikšdavo ant priekinio stiklo

tokias dykumas gali pamatyti
tik dokumentiniuose filmuose

aptrauktas žolynais migla
apgobtas mistinio spindesio

galėjai pamanyti kad netikra
kad kažkas tik stato tokią tikrovę

kol sėdi butaforinėj raketoj
po kuro laužais

net nepakilęs iš vietos bet
netekęs žado ir gravitacijos

kartkartėm sušmėžuodavo namai
tarsi vartytum kvartalą

jaugusį žurnalo puslapiuose
kuriame niekas negali skubėti

Lithuania

landing

I was the first of my tribe
to land on the surface of the moon

we flew along highways across
the expansive deserts of lava and stone

tiny-winged cosmic garbage
splattering on our front windscreen

such deserts are only seen
in documentary films

covered in verdant fog
wrapped in mystic shine

you could imagine it as unreal
think that such a reality could only be constructed

while you sit in a fake rocket
fire fueled

not rising from that place but
amazed and not feeling gravity

the occasional glimpses of houses
as if the quarter, was flipping over

ingrown onto the pages of a magazine
in which no one can rush

kuriame laikas išsineria
iš laikrodžių odos

ir rūko ugnikalnius

sėdžiu apsivilkęs nerimo skafandrą
aplinkui skraido peiliai
ištrūkę iš kaulinio galvos rutulio

kurį kažkas per stipriai papurtė
pramušdamas kaulą

neduodami ramybės
besitrinkantys į prietaisus
paleisdami mygtukams raudoną šviesą

atsigręždami į mane
tarsi kompas rodyklės
kurios rodo amžiną šiaurę

regis niekad nepasieksim taško

nepirinksim reikiamo kiekio uolienu
kurios atsvertų paliktą ilgį

prietaisus matuojančius druskos kiekį
audringuose veidų vandenynuose

skrendam tiesiai į nežinią
su visais įvykusiais kūnais
su neaiškiais padarėliais sielų kuprinėse

virš banginių ir orkų skulptūrų
trūkčiojančių paukščių hologramų
virš retkarčiais transliuojamų laivų

mirguliuojančiuose vandens ekranuose

tikėdamiesi įsmeigt vėliavėlę

nusimest savo šalną
nusimest savo naštą –

sudriskusį kūno skafandrą
ir bent kartą

įkvėpt iš tikrųjų

where time sloughs
the skin of clocks

and smokes volcanoes

I sit dressed in a protective suit of worry
around me knives fly
escaped from the bone sphere of a head

that someone shook too hard
breaking through the bone

not giving peace
slamming into the instruments
touching the red-lit buttons

looking back at me
like compass arrows
showing eternal north

it seems we'll never reach our mark

won't collect the requisite amount of rock
to counterbalance our remaining longing

instruments measuring the levels of salt
in the waters of stormy faces

we fly straight into the unknown
with all our realized bodies
with uncertain creations in the backpacks of our souls

above the whale and orca sculptures
the twitching holograms of birds
above ships, rarely broadcast

onto screens of glittering water

believing we'll plant a flag

throw off our helmets
throw off our packs --

this ragged suit of a body
and just once

inhale for real

ilgai žiūrėjau į dangų
į pamestas lėktuvų juostas

kurios atrodė
lyg tyčia paliktas ženklas

jos buvo susirišę tarpusavy
jos sudarė didelį iksą

lyg būtų kas pažymėjęs
melsvoje drobėje baltu markeriu
vietą kurią reiktų įpjauti
kad atsivertų anga į kitą pusę

kad sužinočiau kas slepias anapus
mirkuliuojančio ekrano
anapus plazdančios drobės
ištapytos judančių debesų kanojomis

kurias plukdo senas vyriškis
atsistumdamas nuo dugno
saulės spinduliu

pagalvojau kad mes lyg dangus
kai žiūrime vienas į kitą
tokiomis akimis lyg į dangų

matom pažymėtas vietas
kurias reiktų įpjauti

kad sužinotume
kas slepias už mūsų

bet vis nesiryžtam
drebančiom rankom
laikydami peilį

bijom įpjaut per giliai
bijom sužeisti

kitapus mūsų
gyvenančius žvėris

for a long time I looked up at the sky
at the airplane trails thrown across

which appeared like a sign
left on purpose

they were tied together
they made a big "ex"

as though someone had marked
on the blue canvas, with a white marker,
the place to make an incision
to open an aperture across

so I could discover what lurks on the other side
of the glittering screen
the other side of the flapping canvas
painted with moving canoes of clouds

in which floats an old man
pushing away from the bottom
with beams of sun

I had the thought -- we are like the sky
when we look at one another
with the same eyes we look at the sky

we see the marked places
where we should cut

to find out
what lurks behind

but we cannot resolve to do it
hold the knife
with shaking hands

we are afraid to cut too deep
we are afraid to harm

the animals living
on the other side

kalno kišenė

šiame išgremžtame kalne –
didelėj akmens kišenėj

įrengta stovėjimo aikštelė

kurioje kiekvieną rytą
blausios lempos apšviečia
tiksliai prisiparkuojantį lietų

jei vanduo turėtų atmintį
iš jo galėtų išlipti pulkas žuvų

įvairiausi moliuskai vėžiagyviai
evoliucijos paveikti koraliniai rifai

primenantys fantastines būtybes

galėtų išnirti dingę gyvenimai
besisupantys bangų hamakuose

tačiau girdėti tik riksmi ir šūksniai
staiga nutylantys radijo imtuvai nerimas
nėrimas gilyn užmiršus įkvėpti

iš lietaus išlipa sustiklėję veidai
aprasoję nuo realybės šnopavimo
apraizgyti absurdo vijokliais

ryškiomis žaltvykšlių striukėmis

eina palei spygliuotas tvoras
skiriančias juos nuo jūros
eina visi spygliuoti ir skiriantys
savo laiką tušties dalykams

neskiriantys to kas yra tikra
žaidžiantys vaikišką buvimą
su plastikinėm prasmų figūrėlėm

neišsiskiriantys iš švytinčios minios

po darbo sėdasi į tą patį tamsų debesį
išsiliedami iš žmogiškų formų
išsiliedami vienas ant kito

bijantys kad vanduo turi atmintį
laukiantys kad lietus juos užmirštų

mountain pocket

on this scraped out mountain,
in a large stone pocket

there is a parking lot

where every morning
lack-lustre lamps illuminate
precisely parking rain

if water had a memory
a school of fish could climb out of it

various molluscs crustaceans
evolution-influenced coral reefs

reminiscent of fantastical creatures

disappeared lifetimes could emerge
rocking in wave hammocks

but you can only hear shrieks and cries
the unease of radio receivers suddenly gone quiet
diving deeper forgetting to breathe in

glazed faces climb out from the rain
fogged over from the panting of reality
entangled in vines of absurdity

bright jackets of *ignis fatuus*

walking along barbed wire fences
that separate them from the sea
walking all barbed and devoting
their time to empty things

paying no attention to what is real
playing at a childish existence
with plastic notional figures

inseparable from luminous masses

after work they sit into that same dark cloud
pouring out from human form
pouring out one onto the other

afraid that water has a memory
waiting for the rain to forget them

VIOLETA PALČINSKAITĖ

Violeta Palčinskaitė gimė 1943 m. Kaune. Poetė, dramaturgė, vertėja. Trijų kino scenarijų, taip pat pjesių, libretų autorė. Pirmasis poezijos rinkinys *Žemė kėlė žolę* išleistas 1961 m., kai rašytoja mokėsi Vilniaus universiteto pirmame kurse. Yra išleidusi apie 30 įvairaus žanro knygų; daugiausia kūrybos skirta vaikams ir jaunimui. Yra išvertusi iš anglų kalbos garsių rašytojų Donaldo Bisseto, Roaldo Dahlio, Lemony Snicketo, Katrinos DiCamillo, Jacqueline Wilson, britų vaikų tautosakos kūrinių. Pastaruoju metu išleistos dvi autobiografinių atsiminimų knygos su eilėraščiais iš įvairių rinkinių: *Atminties babilonai* ir *Paslapties babilonai*. Gyvena ir kuria Vilniuje, nors prisipažįsta, kad kūrybinę fantaziją itin praturtina kelionės.

Violeta Palčinskaitė was born in 1943 in Kaunas. She is a poet, playwright, translator, and author of three screenplays. Her first poetry collection *Žemė kėlė žolę* (The Ground Lifted the Grass) was published in 1961, when the author was a first year at Vilnius University. Since then, Palčinskaitė has published about 30 books of various genres. The author devotes most of her works to children's and youth literature. Her two recently published autobiographical memoirs with poems from various collections, *Atminties babilonai* (Babylons of Memory) and *Paslapties babilonai* (Babylons of Secret), have aroused a great deal of interest among readers. Violeta Palčinskaitė resides and creates in Vilnius, but she admits that traveling greatly enriches her creative imagination.

Lietuva

Paslaptis

Ten, laiptų aukštumoj,
Čiurlionio angelas
sparnu žvaigždėtu
pažadėjo paslaptį.
Ir visą laiką
tu eini prie jūros,
ir visą laiką
tu eini prie jūros.
Ir spindi keistos
sidabrinės uogos
tam niekad
nesibaigiančiam kely.

Viešbutis

Stikliniam viešbuty mes keičiamės,
mes blankų grafose ir skaičiuose.
Su nuostabos šešėliu lūpose,
Koridorių ir laiptų kubuose.
Kas rytą mūsų grindys valomos,
o mes praeiname kaip valandos
ir savimi – skaudu ir gera,
sumokam už kiekvieną parą.

Tik durininkas kaip iš gipso,
nesibara ir nesišypso,

Lithuania

Secret

At the top of the stairs,
with sidereal wings,
the angel of Čiurlionis
has promised a secret.
And all **the** time
you just go to the shore,
and all the time
you just go to the shore.
Strange silver
berries shine
on the road
that never ends.

Hotel

We become other in the hotel of glass,
contained within its numbers and graphs.
Our lips carry the shadow of wonder,
through cubes of stairs and corridors.
Every morning the floors are scoured,
and we pass through like the hours,
having only ourselves with which to pay –
in both weal and woe – for every day.

Only the porter is made of plaster,
neither chiding nor smiling, our master,

po dvyliktos ramiai, kaip dera,
jis modernias duris uždaro,

Ir mes visi, ir mes visi –
sunkių jo raktų skambesų.

Neišvažiavusieji

Mes liksim savo vasaros mieste,
pilnam tvankos ir netvarkos pasauly,
kur apdulkėję stalas ir lentynos,
ir girgždančių grindų auksinis blyksnis,
kur karštingės dugne dar mums pasaugos
pilnatvė – apvalių pintinių turgūs,
kur liejas per kraštus medus ir pienas,
kur spintoj baltiniai iš tos vaikystės,
kur mūsų norai skleidžiasi gvazdikais,
kur nugarom į šviesą tyli knygos,
o mes pro ištuštėjusius butus
vieną kitus daiktų šešėliuos glaudžiam.

Moters balsas

Garsai išsisklaido.
Garsai nepabosta.
Sulėtinta juosta.
Pagreitinta juosta.
Siaubingas, pašėlęs gyvenimo tempas.
Labai malonus be pretenzijų tembras.
Kažkas į grindis trenkia kristolo taurę.
Kažkas savo jausmą palaidojo tauriai...
Šiokiadieniai.
Šventės.
Vyniojasi diskas.

Paliksiu aš tau savo balsą.

Ir viskas.

after midnight, calmly, as he must,
he checks that modern doors are shut,

and all of us – we live, abound
in his keychain's heavy sound.

Those Who Haven't Left

We will stay in our summer town,
in our still muggy, messy world
where furniture collects its dust,
in the golden flash of creaking floors,
where age's fullness will be saved
in fever's ground – a market of
elliptical baskets whose edges brim
with milk and honey,
where linen closets retain our youth,
where wishes waft with carnation scent,
where silent books turn backs to light,
and we through quiet flats
huddle each to each in matter's shadow.

A Woman's Voice

The sounds disperse.
The sounds don't cease.
A slowly spinning reel.
A quickly spinning reel.
Madly and horribly this life unreels,
but with a pleasant, unpretentious feel.
Someone smashes a crystal goblet.
Someone nobly buries all affect.
Weekdays.
Holidays.
The spool slows to a crawl.

I'll leave your voice to you.

That's all.

Tuščiam skvere

Neišsipildymų skvere taip neaukštai
ore pilki balandžiai suanglėjo.
Suakmenėjo laikas.
Bet užtai
akimirksnį regės visi akieji,
visi apkurtę muziką girdės,
ims nebyliai kalbėjimą suprasti,
ir tu mane priglasi prie širdies
nesutiktą – nebijantis prarasti.

Mano motina

Mano Motina tyli
su paukščiu ant peties.
Jos drabužį iš Biblijos
smėlio pusnys palies...

Mano Motinos vardas
su likimo žyme.
Mano Motinos veidas
po dulkėta žeme.

Mano Motinos dangūs –
alyvų spalvos.
Mano Motinos rankos –
virš mano galvos.

Naktis

Pro vieną langelį spindėjo žvaigždė,
pro kitą langelį mėnulis žiūrėjo.
Nakties amžinybėj sustingo erdvė,
paklusus neklystančiai valiai Kūrėjo.

Nebuvo būties nei buities pranašų.
Nebekvietė niekas į tariamą rojų.
Sekundė sustingo ramybės lašu,
ir pirmąkart šuo į mėnulį nelojo.

Nelaukiau išeinančių lengvo sudie,
vis laukiau begarsio ateinančių aido...
Pro vieną langelį spindėjo žvaigždė,
Pro kitą – mėnulis tavęs neįleido.

In an Empty Square

In the square of unfulfillment
gray pigeons turned into coal.
Time became a stone.

But for my soul:

all the blind will see in the next moment,
all the deaf will imbibe music's sweets,
all the mute will learn how to speak,
and you will press me – still unmet –
to your chest – unafraid to lose me yet.

My Mother

My mother is not able
to speak with a bird on her hand.
Her clothes from the Bible
are caressed by drifts of sand...

My mother's name hides
the mark of fate.
My mother's face lies
under dusty earth's gate.

My mother's sky
is a lilac balm.
My mother's palms
hover over my eyes.

Night

A star shone though one pane,
the moon gazed through another.
Night froze in space forever,
obedient to the creator's reign.

Being and meaning had no prophets.
No one was invited to enjoy Eden's boon.
A second froze in serenity's droplets,
and a dog didn't bark at the moon.

I didn't wait for simple goodbyes, tender or vain,
but for visitors's soundless echoing shouts...
A star shone though one window pane,
and through another the moon kept you out.

VIJAY SESHADRI

Vijay Seshadri was born in Bangalore, India, in 1954 and came to America at the age of five. He earned a BA from Oberlin College and an MFA from Columbia University. His poetry collections include *3 Sections* (Graywolf Press, 2013), which won the Pulitzer Prize for Poetry; *The Long Meadow* (Graywolf Press, 2004), which won the James Laughlin Award; and *Wild Kingdom* (1996). Seshadri has received grants from the John Simon Guggenheim Memorial Foundation, the New York Foundation for the Arts, and the National Endowment for the Arts. He has worked as an editor at the *New Yorker* and currently teaches poetry and nonfiction writing at Sarah Lawrence College. Seshadri lives in Brooklyn with his wife and son.

Vidžajus Sešadris gimė Bengalūre, Indijoje, būdamas penkerių atvyko į Jungtines Valstijas. Baigė Oberlino koledžą ir magistro studijas Kolumbijos universitete. Trijų poezijos knygų autorius: *Laukinė karalystė* (*Wild Kingdom*, 1996), *Tolimoji lanka* (*The Long Meadow*, 2003, pelnė Jameso Laughlino apdovanojimą), *3 dalys* (*3 Sections*, 2013, apdovanota Pulitzerio premija). Yra gavęs Niujorko menų fondo ir Gugenheimo fondo stipendijas. Dirbo žurnalo *The New Yorker* redaktoriumi. Šiuo metu Sarah Lawrence koledže dėsto kursą apie dokumentinės literatūros rašymą. Gyvena Bruklina su žmona ir sūnumi.

USA

Ringin The Dead

We were speaking to the dead,
some of us didn't know it, of course.
Some of us did.
Some were in suspended animation,
others, in a suspension of disbelief,
believed now in everlasting Hell
on earth and damnation.
I was calling Rose.
Others, their Alegria, their Felice,
their Constance, their Alexander, their Angel,
etcetera, etcetera, in the same vein.

The explosion took them by surprise.
Their throats exploded into fiery snakes,
arms and legs baked on the spot.
Heads banged against charcoaled faces,
genitals against rocks.
Fingers crawled away in the dust.
Tongues screamed in tongues.
Bridesmaids married death.

Rose Rose Rose Rose her cell phone called.
Alegria Alegria Alegria are you there.
Felice Felice Felice my darling answer,
who's with you my darling. I'll kill you both.
Angel, your mother, get yourself home, Now.
Alex I love you.
Rose Rose Rose.

JAV

Skambinant mirusiems

Mes kalbėjomės su mirusiais,
vieni iš mūsų to, aišku, nežinojo.
Kiti žinojo.
Vieni, atidėję gyvenimą, buvo komoje,
kiti, atidėję netikėjimą,
dabar tikėjo amžinuoju Pragaru
šioje žemėje ir amžinomis kančiomis.
Aš skambinau Rouzei.
Kiti – savajai Alegrijai, Felisei,
savosioms Konstansei, Aleksanderiui, savajam Angelui,
ir t. t., ir t. t., ir panašiai.

Sprogimas juos užklupo netikėtai.
Jų gerklės išsprogo liepsnų gyvatėmis,
rankos ir kojos iškepė vietoje.
Galvos trankėsi į suanglėjusius veidus,
genitalijos – į akmenis.
Pirštai išsišliaužiojo po dulkes.
Liežuviai rėkė kalbomis.
Nuotakos susituokė su mirtimi.

Rouze Rouze Rouze skambėjo jos telefonas.
Alegrija Alegrija Alegrija ar esi.
Felise Felise Felise mieloji atsakyk,
su kuo ten esi, mieloji. Užmušiu abu.
Angele, mama skambina, grįžk namo, tučtuojau.
Aleksai myliu tave.
Rouze Rouze Rouze.

None will rise.

When they took the ropes down
that cordoned off the site,
I went over with a broom.
I swept up a dustpan of spores,
nameless now, and sifted them
into a tiny, golden box.

Open sesame, Open sesame,
our children pray.
A convert, I pray to Pandora
and curse God for taking Rose away.

Trailing Clouds of Glory

Even though I'm an immigrant,
the angel with the flaming sword seems fine with me.
He unhooks the velvet rope. He ushers me into the club.
Some activity in the mosh pit, a banquet here, a panhandler there,
a gray curtain drawn down over the infinitely curving lunette,
Jupiter in its crescent phase, huge,
a vista of a waterfall, with a rainbow in the spray,
a few desultory orgies, a billboard
of the snub-nosed electric car of the future—
the inside is exactly the same as the outside,
down to the m.c. in the yellow spats.
So why the angel with the flaming sword
bringing in the sheep and waving away the goats,
and the men with the binoculars,
elbows resting on the roll bars of jeeps,
peering into the desert? There is a border,
but it is not fixed, it wavers, it shimmies, it rises
and plunges into the unimaginable seventh dimension
before erupting in a field of Dakota corn. On the F train
to Manhattan yesterday, I sat across
from a family threesome Guatemalan by the look of them—
delicate and archaic and Mayan—
and obviously undocumented to the bone.
They didn't seem anxious. The mother was
laughing and squabbling with the daughter
over a knockoff smart phone on which they were playing a
video game together. The boy, maybe three,
disdained their ruckus. I recognized the scowl on his face,
the retrospective, maskless rage of inception.

Nė vienas nepakels, neprisikels.

Kai jie nuėmė įvykio vietą
atitvėrusias juostas,
nuėjau ten su šluota.
Prisišlaviau semtuvėlį sporų,
dabar jau bevardžių, ir susijojau
jas į mažytę aukso dėžutę.

Sezamai atsiverk, Sezamai atsiverk,
meldžia mūsų vaikai.
O aš, atsivertėlis, meldžiuosi Pandorai
ir keikiu Viešpatį, Rouzė atėmusį.

Debesų spindinčių lydimi

Nors ir esu imigrantas,
angelui su liepsnojančiu kalaviju neužkliūvu.
Jis atkabina aksominę virvę. Įleidžia mane į klubą.
Kažkas siautėja prie scenos, čia – banketas, ten – valkata,
pilka užuolaida užtraukta ant gaubtos į begalybę liunetės,
Jupiterio kylantis pjautuvas, didžiulis,
vaizdas į krioklį, jo pursluose – vaivorykštė,
keletas pavienių orgijų, reklamos skydas
su bukanosiu ateities elektromobiliu –
viduje visiškai tas pats, kas ir išorėje,
net m. c. su geltonom timpėm toks pats.
Tai kam tas angelas su liepsnojančiu kalaviju,
įleidžiantis aveles ir nubaidantis ožius,
kam tie vyrai su žiūronais,
atrėmę alkūnes į džipų stogus,
žvalgantys dykumą? Čia yra siena,
bet ji nepastovi, ji virpa, slankioja, kyla
ir prieš išsiverždama Dakotos kukurūzų laukuose
neria į neįsivaizduojamą septintąjį išmatavimą. Vakar
Manhatane, važiuodamas F linijos traukiniu, sėdėjau priešais
trijulę, sprendžiant pagal išvaizdą – šeimyną iš Gvatemalos –
grakščius, archajiškus, tikrus majus –
ir akivaizdžiai nelegalius iki panagių.
Jie neatrodė susirūpinę. Motina kvatojosi,
niovėsi juokais su dukra
dėl pigaus išmaniojo, kuriuo jos kartu
žaidė kažkokį žaidimą. Berniukas, gal trejų,
paniekinamai žvelgė į tą erzelynę. Atpažinau tą rūsčią
išraišką, retrospektyvą, neprisidengtą pradžios įniršį.

He looked just like my son when my son came out of his mother
 after thirty hours of labor—the head squashed,
 the lips swollen, the skin empurpled and hideous
 with blood and afterbirth. Out of the inflamed tunnel
 and into the cold room of harsh sounds.
 He looked right at me with his bleared eyes.
 He had a voice like Richard Burton's.
 He had an impressive command of the major English texts.
*I will do such things, what they are yet I know not,
 but they shall be the terrors of the earth, he said.
 The child, he said, is father of the man.*

Memoir

Orwell says somewhere that no one ever writes the real story of their life.
 The real story of a life is the story of its humiliations.
 If I wrote that story now—
 radioactive to the end of time—
 people, I swear, your eyes would fall out, you couldn't peel
 the gloves fast enough
 from your hands scorched by the firestorms of that shame.
 Your poor hands. Your poor eyes
 to see me weeping in my room
 or boring the tall blonde to death.
 Once I accused the innocent.
 Once I bowed and prayed to the guilty.
 I still wince at what I once said to the devastated widow.
 And one October afternoon, under a locust tree
 whose blackened pods were falling and making
 illuminating patterns on the pathway,
 I was seized by joy,
 and someone saw me there,
 and that was the worst of all,
 lacerating and unforgettable.

The Long Meadow

Near the end of one of the old poems, the son of righteousness,
 the source of virtue and civility,
 on whose back the kingdom is carried
 as on the back of the tortoise the earth is carried,
 passes into the next world.
 The wood is dark. The wood is dark,
 and on the other side of the wood the sea is shallow, warm, endless.

Jis atrodė lygiai kaip mano sūnus, kai mano sūnus po trisdešimties
 valandų stanginimosi išniro iš savo motinos – galva suspausta,
 lūpos ištinusios, oda pamėlynijusi, bjauri
 nuo kraujo ir nuovalų. Iš įkaitusio raudono tunelio
 į šaltą šaižių garsų kambarį.
 Jis pažvelgė tiesiai į mane blausiomis akimis.
 Jo balsas skambėjo kaip Richardo Burtono.
 „Aš padarysiu dar... Ką – nežinau.
 Bet žemė sudrebės iš siaubo“, – tarė jis.
 „Kas yra vaikas? – tarė jis. – Tai vyro tėvas.“

Atsiminimai

Orwellas kažkur yra sakęs, kad niekas niekada neparašo tikros savo gyvenimo
 istorijos.
 Tikroji gyvenimo istorija yra pažeminimų istorija.
 Jei dabar ją parašyčiau –
 radioaktyvią amžinai –
 žmonės, prisiekiu, jūsų akys išvarvėtų, jūs nespėtumėt
 net spėriai pirštinių nusimauti
 nuo rankų, nusvilintų tos gėdos gaisrų.
 Vargšės jūsų rankos. Vargšės jūsų akys,
 matančios mane raudantį savam kambarį
 ar mirtinai įkyrintį aukštai blondinei savo kalbomis.
 Kartą esu apkaltinęs nekaltą.
 Kartą esu lankstęsis ir garbinęs kaltą.
 Vis dar susigūžiu prisiminęs, ką esu pasakęs sugniuždytai našlei.
 O vieną spalio popietę, po robinijos medžio,
 barsčiusiu pajuodijusias ankštis ant
 šaligatvio įvairiais margais raštais,
 mane užplūdo džiaugsmas,
 ir kažkas mane ten pamatė,
 ir tai buvo visų blogiausia,
 kankinama ir nepamirštama.

Tolimoji lanka

Vieno iš senų eilėraščių beveik pabaigoje teisingumo sūnus,
 mandagumo ir dorybių šaltinis,
 ant kurio nugaros laikosi karalystė,
 kaip žemė laikosi ant vėžlio nugaros,
 pereina į kitą pasaulį.
 Giria tamsi. Giria tamsi,
 o kitoje pusėje girios jūra – sekli, šilta, beribė.

In and around it, there is no threat of life—
 so little is the atmosphere charged with possibility that
 he might as well be wading through a flooded basement.
 He wades for what seems like forever,
 and never stops to rest in the shade of the metal raintrees
 springing out of the water at fixed intervals.
 Time, though endless, is also short,
 so he wades on, until he walks out of the sea and into the mountains,
 where he burns on the windward slopes and freezes in the valleys.
 After unendurable struggles,
 he finally arrives at the celestial realm.
 The god waits there for him. The god invites him to enter.
 But looking through the glowing portal,
 he sees on that happy plain not those he thinks wait eagerly for him—
 his beloved, his brothers, his companions in war and exile,
 all long since dead and gone—
 but, sitting pretty and enjoying the gorgeous sunset,
 his cousin and bitter enemy, the cause of that war, that exile,
 whose arrogance and vicious indolence
 plunged the world into grief.
 The god informs him that, yes, those he loved have been carried down
 the river of fire. Their thirst for justice
 offended the cosmic powers, who are jealous of justice.
 In their place in the celestial realm, called Alaukika in the ancient texts,
 the breaker of faith is now glorified.
 He, at least, acted in keeping with his nature.
 Who has not felt a little of the despair the son of righteousness now feels,
 staring wildly around him?
 The god watches, not without compassion and a certain wonder.
 This is the final illusion,
 the one to which all the others lead.
 He has to pierce through it himself, without divine assistance.
 He will take a long time about it,
 with only his dog to keep him company,
 the mongrel dog, celebrated down the millennia,
 who has waded with him,
 shivered and burned with him,
 and never abandoned him to his loneliness.
 That dog bears a slight resemblance to my dog,
 a skinny, restless, needy, overprotective mutt,
 who was rescued from a crack house by Suzanne.
 On weekends, and when I can shake free during the week,
 I take her to the Long Meadow, in Prospect Park, where dogs
 are allowed off the leash in the early morning.
 She's gray-muzzled and old now, but you can't tell that by the way she runs.

Joje ir aplink ją nėra jokios grėsmės gyvybei –
 galimybių ore tvyro tiek mažai, kad
 jis taip pat sėkmingai galėtų bristi užsemtu rūsiu.
 Jis brenda, regis, ištisą amžinybę,
 ir niekad nestabteli pailsėti pavėsyje metalinių skėtarių,
 kyšančių iš vandens lygiais griežtais tarpais.
 Laikas, nors ir beribis, jau spaudžia,
 todėl jis brenda, kol išlipa iš jūros kalnų papėdėje,
 kur svyla priešvėjinė pusė ir šąla į ragą slėniuose.
 Po nepakeliamų sunkumų
 jis pagaliau pasiekia dangaus viešpatiją.
 Ten jo laukia dievas. Dievas pakviečia užėiti.
 Bet žvelgdamas pro švytinčius vartus,
 toje laimingoje lygumoje jis mato ne tuos, kurie, tikėjosi, jo jau nekantriai laukia –
 mylimoji, jo broliai, karo ir tremties bendražygiai,
 visi seniai pražuvę ir mirę, –
 ne, ten sėdi patogiai ir didingu saulėlydžiu mėgaujasi
 jo pusbrolis ir nuožmus priešas, pati to karo, tos tremties priežastis,
 kurio arogancija, tinginystė ir ištvirkimas
 atnešė pasauliui tik sielvartą.
 Dievas jam praneša, kad, taip, tuos, kuriuos jis mylėjo,
 nusinešė liepsnų upė. Jų teisybės troškimas
 įžeidė kosmines jėgas, kurios pavydi teisybės.
 Vietoje jų dangaus karalystėje, senuosiuose tekstuose vadinamoje Alaukika,
 dabar aureole švyti paniekinęs ištikimybę.
 Jis bent jau elgėsi pagal savo prigimtį.
 Kas nepajuto nors trupinėlio tos neviltingos, kurią jaučia dabar teisingumo sūnus,
 paklaikęs dairydamasis aplinkui?
 Dievas stebi su užuojauta ir tam tikra nuostaba.
 Tai galutinė iliuzija,
 į kurią veda visos kitos.
 Jis turi ją pereiti, išsklaidyti ją pats, be dieviškosios pagalbos.
 Jam tai užtruks ilgai,
 ir tik šuo palaikys jam draugiją,
 šuo mišrūnas, garbintas tūkstančius metų,
 briedęs kartu su juo,
 drebėjęs nuo šalčio ir svilęs kartu,
 niekad nepalikęs jo vienui.
 Tas šuo šiek tiek panašus į manąjį,
 liesą, nenustygstantį, varganą, pernelyg globėjįšką šunėką,
 kurį Suzana išgelbėjo iš narkomanų lindynės.
 Savaitgaliais ir kai tik galiu ištrūkti savaitės vidury,
 pasiimu ją į Tolimąją lanką, į Prospekto parką, kur ankstyvais
 rytais šunims leidžiama lakstyti be pavadėlių.
 Dabar ji jau sena, žilu snukiu, bet iš to, kaip laksto ir laigo – nepasakytum.

Immediate City

Tall and plural and parallel,
 their buff, excited skins
 of glass pressed to glass and steel
 bronzed by the falling sun,
 the city's figmentary buildings dream
 that they are one with the One.
 Ignoring the office workers
 trapped inside their neural nets,
 they orient their ecstasy
 up past the circling jumbo jets.
 Older than the rocks is she

across whom their shadows float.
 A million rivers navigate
 the necklace at her throat.
 The light that falls and falls
 shatters in her million prisms.
 In one of her million cubicles,
 a man tunes his inner mechanisms,
 types an endless memorandum.
 Time moves slowly, then not at all.
 A boy and two girls are
 trading secrets down the hall.

Imaginary Number

The mountain that remains when the universe is destroyed
 is not big and is not small.
 Big and small are

comparative categories, and to what
 could the mountain that remains when the universe is destroyed
 be compared?

Consciousness observes and is appeased.
 The soul scrambles across the screes.
 The soul,

like the square root of minus 1,
 is an impossibility that has its uses.

Nedelsiantis miestas

Aukšti, daugialypiai ir lygiagretūs,
 jų nuoga, sujaudinta stiklo
 oda prispausta prie stiklo ir plieno,
 besileidžiančios saulės nuauksinto,
 įsivaizduojami miesto namai svajoja,
 kaip tampa vienu su Vieninteliu.
 Nepaisydami biurų darbuotojų,
 įkliuvusių į jų nervų sistemą,
 jie kreipia savo ekstazę
 aukštyn, virš keleivinių lėktuvų.
 Senesnė už uolas yra ji,

ant kurios jų šešėliai krenta ir plaukia.
 Milijonai upių teka
 aplink vėrinį prie jos gerklės prigludusį.
 Šviesa vis srūva ir srūva,
 ištykšta milijonuose jos prizmių.
 Viename iš milijonų jos kabinetų
 vyras prisuka savo vidinį mechanizmą
 ir spausdina pranešimą begalinį.
 Laikas juda lėtai, tada suvis judėti liaujasi.
 Vaikinas ir dvi merginos
 koridoriuje slapčia šnabždas ir liežuvauja.

Įsivaizduojamas skaičius

Kalnas, išliekantis sunaikinus visatą,
 nėra nei didelis, nei mažas.
 Didelis ir mažas yra

lyginamosios kategorijos, o ir su kuo
 galėtume kalną, išliekantį sunaikinus visatą,
 palyginti?

Sąmonė stebi ir tai ją nuramina.
 Siela keberiojasi per akmenyną.
 Siela

yra tarsi minus vieno kvadratinė šaknis,
 ji neįmanoma, bet turi savų privalumų.

Visiting San Francisco

I wanted to curl up
 in the comfortable cosmic melancholy of my past,
 in the sadness of my past being passed.
 I wanted to tour the museum of my antiquities
 and look at the sarcophagi there.
 I wanted to wallow like a water buffalo in the cool,
 sagacious mud of my past,
 so I wrote you and said I'd be in town and could we meet.
 But you think my past is your present.
 You wouldn't relent, you wouldn't agree
 to dinner or a cup of coffee or even a bag of peanuts
 on a bench in North Beach.
 You didn't want to curl up or tour or wallow with me.
 You're still mad, long after the days
 have turned into decades, about the ways I let you down.
 The four hundred thousand ways.
 Maybe I would be, too.
 But people have done worse to me.
 I don't think I'm being grotesque when I tell you
 I've been flayed and slayed and force-fed anguish.
 I've been a human cataract
 plunging through a noose and going to pieces on the rocks.
 I've been a seagull tethered to Alcatraz.
 What can I say, what more can I say, how much more
 vulnerable can I be, to persuade you
 now that I've persuaded myself?
 Why can't you just let it go?
 Well, at least I'm in San Francisco.
 San Francisco, where the homeless are most at home—
 crouching over their tucker bags under your pollarded trees—
 because your beauty is as free to them
 as to the domiciled in their
 dead-bolt domiciles, your beauty is as free to
 the innocent as to the guilty.
 The fog has burned off.
 In a cheap and windy room on Russian Hill
 a man on the run unwraps the bandages
 swaddling his new face, his reconstructed face,
 and looks in the mirror and sees
 the face of Humphrey Bogart. Only here
 could such a thing happen.
 It was really always you, San Francisco,
 time won't ever darken my love for you,
 San Francisco.

Lankantis San Franciske

Aš norėjau susirangyti
 patogioje kosminėje savo praeities melancholijoje,
 praeinančios praeities liūdesyje.
 Norėjau pasivaikščioti savo senienų muziejuje,
 apžiūrėti ten esančius sarkofagus.
 Norėjau kaip buivolą pasivolioti vėsiame,
 išmintingame savos praeities dumble,
 taigi, parašiau tau, kad būsiu mieste ir gal susitikime.
 Bet tu manai, kad mano praeitis yra tavo dabartis.
 Tu nenusileisi, nesutiksi papietauti ar išgerti kavos, ar net
 pasidalinti paketėliu žemės riešutų ant suoliuko Šiauriniam paplūdimyje.
 Tu nenorėjai susirangyti, vaikštinėti ar pasivolioti kartu.
 Nors dienos jau seniai pavirto dešimtmečiais,
 tu vis dar siunti dėl to, kaip tave apvyliau.
 Keturiais tūkstančiais būdų.
 Gal ir aš, tavim dėtas, siusčiau.
 Bet žmonės man yra padarę ir blogesnių dalykų.
 Nemanau, kad nuskambėsiu absurdiškai, pasakęs tau,
 kad man nudyrė odą, paskerdė ir prievarta maitino sielvartu.
 Buvau žmogus-krioklys, garmantis per kilpą ir tykstantis
 į uolas apačioje.
 Buvau žuvėdra, prižišta prie Alkatrazo.
 Ką aš galiu pasakyti, ką dar galiu pasakyti, kiek dar
 pažeidžiamas turiu būti, kad įtikinčiau tave
 dabar, kai jau įtikinau save?
 Kodėl nenori viso to išmesti iš galvos?
 Na, aš bent jau esu San Franciske.
 Tavyje, San Franciske, tavyje benamiai labiausiai jaučiasi namuose –
 susirietę ties savo krepšiais po tavo apkarpytais medžiais, –
 nes tavo grožis jiems tiek pat nemokamas,
 kaip ir namininkams jų
 aklina užsklėstuose namučiuose, tavo grožis tiek pat
 nemokamas nekaltiesiems, kiek ir kaltiesiems.
 Saulė išsklaidė rūką.
 Pigiamė, skersvėjų perpučiamame kambaryje ant Rusų kalvos
 besislapstantis vyras nuvynioja jo naują veidą,
 atkurtą veidą suvysčiusius tvarsčius,
 pažvelgia į veidrodį ir mato
 Humphrey Bogarto veidą. Tik čia
 gali nutikti tokie dalykai.
 Iš tikrųjų visad buvai vien tu, San Franciske,
 laikas neužtemdys mano meilės tau,
 San Franciske.

TOMS TREIBERGS

Poet and publicist Toms Treibergs (born 1985) is senior editor in Latvian Radio 1. In 2004, together with his friend, writer and painter Svens Kuzmins, Treibergs established sketch theatre NERTEN, which is active till this day. Both poetry collections, *Gaismas apstākļi* (The Circumstances of Light, 2012) and *Drudzis* (Fever, 2015) have been nominated for Latvian Literature prize. *Drudzis* won The Best Book Design award (*Zelta Ābele*) in 2016. In September the third collection *Biezoknis* (Thicket) has been published. Author translates poetry from English and Russian, illustrates children's books.

Latvia

Man priekšā izklājās pasaule – kā karte,
kā paklājs, parādot visu, kas radies pa
miljoniem gadu. Kad zivs ir ūdenī, tai pieaug kājas,
tā peld, tad kājas top garākas,
tā iznāk krastā, groza galvu bez kakla,
kampj gaisu plīvojošām žaunām;
un kaut kur tālumā
pret akmeni savus nagus asina
biezokņu zvērs.
Skaties, zvaigznāji paši sevi parāda;
dižojas, itin kā viņu esamība būtu
kāda pārāka saprāta
plāna rezultāts.
Man priekšā izklājās pasaule – kā karte,
kā paklājs. Un neviena cilvēka uz tās.
Varbūt – pusdienās, vai aizbraukuši
uz mazdārziņu vai pēc bērniem.
Vientulīgi vulkāni spļāva rēnas ugunis
un kraupainas bumbieres atbrīvojās no
saviem augļiem.
Klintis pretojās vējam.
Un ķirzakas, iekūrušas ugunsgrūdu,
sadevās ķepās un lūdza
Nezināmajam Spēkam,
lai arī nākamā diena tās paglābj
no vanaga nagiem.
Saulē bija tik liela kā pati Zeme.
Mežs locījās vētrā, kura pārskrēja pār

Nuotraukos autorē Leide Strunda

Tomas Treibergs gimē 1985 m. Rygoje. Poetas, žurnālists, aktorijs, kritikas. Latvijas kultūras akadēmijē studijavo audiovizuālinē kultūrā, Latvijas universitē (Ryga) baigē teologijas studijas. Latvijas televīzijas žurnālists, laidos „Kultūras žinios” redaktorijs. 2004 m. kartu su rašytoju ir dailininku Svenu Kuzminu įkūrė etiudų teatrą NERTEN, abu yra vieninteliai teatro aktoriai ir režisieriai. Du pirmieji jo poezijos rinkiniai *Šviesos aplinkybės* (*Gaismas apstākļi*, 2012) ir *Karštinė* (*Drudzis*, 2015) nominuoti Literatūros metų premijai, o pastarasis pelnė ir Aukso obelų premiją už knygos dizainą. 2019 m. išleista trečioji jo eilėraščių knyga *Tankmė* (*Biezoknis*). Autorius verčia poeziją iš anglų ir rusų kalbų, iliustruoja knygas vaikams.

Latvia

Priešais mane išsitiesia pasaulis – lyg žemėlapis,
tarsi kilimas, atverdamas viską, kas atsirado per
milijonus metų. Kol žuvis vandeny, jai užauga kojos,
ji plaukia, kojos tampa ilgesnės,
išlipa į krantą, kraipo galvą be kaklo,
ryja orą plazdančiom žiaunom;
ir kažkur toluoj
į akmenį aštrina savo nagus
tankumynų žvėris.
Žvelk, žvaigždynai patys mums pasirodo;
Didžiojo lyg jū egzistavimas būtų
rezultatas planų kokio
aukštesniojo proto.
Priešais mane išsitiesia pasaulis – lyg žemėlapis,
tarsi kilimas. Ir nė vieno žmogaus ant jo.
Gal pietauja, gal išvažiavo
sodybon arba pasiimti vaikų.
Vieniši vulkanai spjaudės vėsia ugnimi,
ir nušašusios kriaušės išsivadavo iš
savo vaisių.
Uolos priešinos vėjui.
O laužą sukūrė driežai
letenėlėmis susikibo ir meldė
Nežinomą Jėgą,
kad kitą dieną ir vėl nuo nagų
vanago gelbėtų juos.
Saulė buvo tokio didumo kaip Žemė.
Mišką lingavo audra, kuri nušniokštė viršum

izklāto karti un sabirza putekļos.
 “Es gribu tikt prom no šejienes,”
 tu teici.
 “Tas vairs nav iespējams,” man ienāca prātā,
 bet skaļi atbildēju: “Drīz.”
 No purva izbrauca kariete ar žurku
 uz kučiera bukas.
 Svece luktūrī brīdināja par tuvajām briesmām.
 Bet resna kamene, mērojot savu mājupceļu,
 mierinot nodūca: “Viss paies.”

Es neatceros, kā tas sākās.
 Man likās, klauvēja.
 Aiz durvīm stāvēja
 Suns – pakalķājās,
 Ar avīzi padusē.
 Vērīgas pārslas bira
 No debesīm;
 Piemiņa no ziemas nāves.
 Ieradās arī nolīgtais koris,
 Bet neviens nebija
 Parūpējies par notīm.
 Tātad, klusēja.
 Tuvējā upē
 Eksistēja pīles un
 Cielavas, kuras bradāja
 Mitrāju takās.
 Mācījāties skaistumu
 Uzartām plaukstām,
 Smaganās sadurtiem ērkšķiem.
 Es neatceros, kā tas sākās.
 Man likās, klauvēja,
 Un aiz durvīm smēķēja suns –
 Pakalķājās, ar avīzi padusē.

„Lūdzu, izbāziet mēli”,
 saka ārsts.
 „O, es jau redzu pāris
 svešķermeņu, šķiet, tie
 ir kareivji, kuri
 pulcējas uz kauju.
 Tomēr nē – viņi

pakloto žemēlapi, dulkėmis pabirdama.
 „Noriu dingti iš čia”, –
 tu tarei.
 „Jau nebejmanoma”, – staiga supratau,
 bet garsiai tau atsakiau: „Netrukus.”
 Iš pelkės išriedėjo karieta su žiurke,
 sėdinčia pasostėje vežėjo.
 Žibinto žvakė perspėjo apie artėjantį pavojų.
 Tačiau stora namopi skrendanti kamanė
 dar sudūzgė ramindama: „Viskas praeis.”

Aš neprisimenu, kaip viskas prasidėjo.
 Man rodos, beldėsi.
 Už durų šuo stovėjo
 Ant užpakalinių
 Su laikraščiu po pažastim.
 Dar stambios krito snaigės
 Iš dangaus;
 Numirusios žiemos budynės.
 Ir suderėtos choras atsirado,
 Tačiau nepasirūpino nė vienas
 Prigriebt natų.
 Taigi tylėjo.
 O upėj artimiausioje
 Gyveno antys, taip pat ir
 Kielės, kurios takais
 Kemsynų braidžiojo.
 Mes grožio mokėmės
 Delnais sudiržusiais,
 Smegenimis, erškėčių subadytomis.
 Aš neprisimenu, kaip viskas prasidėjo.
 Man rodos, beldėsi.
 Už durų ant užpakalinių rūkė šuo –
 Su laikraščiu po pažastim.

„Prašau, iškiškite liežuvį”, –
 man gydytojas sako.
 „Na va, matau jau porą
 svetimkūnių, kurie, matyt,
 yra kareiviai,
 į mūsų susirinkę.
 Ir visgi – ne,

izklāj sedziņu piknikam,
 notiks vakarēšana
 par godu pamiera dienām...
 Nez, kuram varam pateikties
 par šo piepešo uzelpu?",
 viņš izbrīnīts jautā.
 Tikmēr piekalnē sārtojas
 saules ritulis,
 salstoša arfiste tam pakājē
 spēlē vieglākos akordus,
 lai nesastingtu pirksti.
 Bet muižā, pie sulaiņa,
 man atstāts sūtījums,
 kurā norādes par manu
 turpmāko likteni.
 Es ļaušu gailim pietaupt elpu,
 pirms ieskandināt rītu,
 kurā man tas jāatver.
 „Varat mēli, tā teikt,
 paņemt atpakaļ”,
 atvēl ārsts.

Vietu nav

Mūžība ietilpinās
 divos vārdos.
 Tava debija leļļu teātrī.
 Vietu nav – pāri zālei
 milzīgs ledus klajums.
 Vecpilsētas logos
 izdziest gaismas.
 Ir senāks laiks,
 nekā tas,
 kas ir tagad.
 Ir senāka
 sajūta.
 Uz galda izbiruši milti.
 Labi, ka ne sāls.
 Es ļoti nevēlos strīdēties,
 un mūžība
 tieši šobrīd
 ietilpinās divos vārdos.

jie pasiklojo piknikui,
 bus vakariene
 paliaubų proga...
 Kuriai gi pusei už atokvėpį
 šį netikėtą padėkoti?“ –
 nustebęs klausia.
 O tuo laiku pakalnėj rausta
 saulės diskas,
 papėdėj šąlanti arfistė
 lengviausius akordus kabina,
 kad pirštai nesustingtų.
 O man dvare pas tarną
 jau palikta siunta,
 kurioj visi nurodymai
 apie likimą mano būsimą.
 Aš gaidžiui leisiu patausoti balsą
 iki paskelbs jis rytą,
 kai aš turėsiu ją atplėšti.
 „Jau galite, taip sakant,
 liežuvį vėl įtraukti“, –
 man gydytojas leidžia.

Vietų nėra

Amžinybė sutelpa
 į du žodžius.
 Tavo debiutas lėlių teatre.
 Vietų nėra – per salę
 begalinis ledas.
 Senamiesčio languos
 užgęsta šviesos.
 Yra senesnis laikas,
 nei tas,
 kuris yra dabar.
 Yra senesnis
 jausmas.
 Ant stalo išbyrėję miltai.
 Gera, kad ne druska.
 Man nepatinka pyktis,
 ir amžinybė
 būtent dabar
 į du žodžius sutilpo.

Vienu dūri tālāk

Nojuka dvēseles alfabēts.
 Atlikušās vidusskolnieces
 brida laukā no upes
 aplūkot jaunatvestos kapakmeņus.
 Pilsētā uzradās klinģeru zagļi.
 Neviena maiznīca nespēja
 izvairīties no viņu viltīgās shēmas –
 atbrīvot šo vietu no visiem
 miltu izstrādājumiem.
 Vienu dūri tālāk sēdēji tu.
 Kā par gaisa maitāšanu
 no klases izraidīts skolēns,
 kā akmens statuja,
 kā apturēts ērglis.
 Cik skāba dvēsele. Bez acīm.
 Taču tad, piepeši, tomēr spēj noskaitīt:
 “Alva, bronza, cinks, dzelzs.”

Melnā lapsa, zaļā vāvere.
 Smok grāmata celofānā.
 Uz mēģinājumu
 ierodas tikai diriģents.
 Ābolu biezenis,
 kurā iesprausta karote.
 Auto pats sevi atslēdz
 un aizslēdz.
 No kurienes šī tumsa,
 šī sliktā mūzika
 visas ielas garumā?
 Pie vītola saknēm
 tiek dibināta jauna valsts.
 Tajā dzīvos tie, kuriem
 nav ēnas.
 Lapsas lūpu kaktiņā
 mirguļo asins.
 Ne viņas.

Vienu kumščiu toliau

Subyrējo sielos abécélē.
 Likusios moksleivēs
 brido iš upės
 apžiūrėti atvežtų naujų antkapių.
 Mieste atsirado plytų vagys.
 Nė viena kepykla nepajėgė
 išvengti klastingos jų schemas –
 išlaisvinti šią vietą nuo visų
 miltinių produktų.
 Per vieną kumštį nuo manęs toliau sėdėjai tu.
 Kaip pagadinęs orą klasėje
 moksleivis išvartytas,
 kaip statula akmens,
 kaip sučiuptas erelis.
 Siela tokia rūgšti. Ji be akių.
 Bet netikėtai tu tada dar spėjai užkalbėti:
 „Aluminis, bronza, cinkas, geležis.“

Juoda lapė, žalia voverė.
 Celofane dūsta knyga.
 Į repeticiją atėjo
 tiktai dirigentas.
 Obuolių košė,
 su įmerktu šaukštu.
 Automobilis save atrakina
 ir užrakina.
 Iš kur ši tamsa,
 ši prasta muzika
 per visą gatvės ilgį?
 Prie gluosnio šaknų
 sukurta nauja valstybė.
 Joje gyvens tie, kurie
 neturi šešėlio.
 Lapės lūpų kamputy
 sutviska kraujas.
 Ne jos.

Neviens nezina, ko viņi
darīja tukšajā namā.
Dzīvot taču tur
nevarēja.
Dažās telpās vairs
nebija grīdu.
Un tomēr, naktīs
tur dega gaisma.
Man nebija atļaujas
būt ārpusē pēc
pulkstens desmitiem,
bet bieži vien izmanījos
laukā, atstājot savā
guļvietā saini,
satītu no spilvena
un segām.
Mana paslēptuve bija
liela kļava, ārup
izstīdzējušām saknēm
kā mītisku briesmoņu
taustekņiem.
Kļava, tieši pretī
tukšajam namam.
Tur mitinoties, atklāju,
ka noslēpt patiesību
var vienkāršāk, nekā šķiet.
Tikai pie sevis jānoskaita:
"Dūmi, dūmi;
putns skrien,
trakais iebrauc
kokā".

Nē vienas nežino, kā jie
darē tuščiam name.
Gyventi juk ten
nejmanoma.
Kai kuriuos kambariuos
nebuvo grindų.
Ir visgi tenai naktimis
degė šviesa.
Man išeiti
po dešimtos
niekas neleido,
bet dažnokai išsprūsdavau,
lovoje vietoj savęs
palikęs ryšulį,
iš pagalvių ir
antklodžių surištą.
Mano slėptuvė buvo
didelis klevas, išlindusiom
iš žemės šaknim
lyg mitinių baidyklių
čiuptuvas.
Klevas, tiesiai priešais
tuščiąjį namą.
Jame tūnodamas supratau,
kad tiesą paslėpti
galima daug lengviau, nei atrodo.
Tik reikia pačiam sau kartoti:
„Dūmai, dūmai;
paukštis lekia,
durnius
trenkiasi į medį.“

GEORGIA TROULI

Georgia Trouli was born on November 1979. She studied at the School of Carriers Health and Welfare of Thessaloniki A.T.E.I. Afterward she studied Psychology at the School of Philosophy of Aristotle University of Thessaloniki. After her graduation, she registered at the School of Fine Arts of the Aristotle University of Thessaloniki where she is attending the final year of her studies. She has published five books of poetry (the newest one is called *Poetry in Oval Surroundings*) while she is writing poems and prose at several journals and magazines. Her paintings and art decorates literature magazines and books of Saixpirikon Editions. Her paintings have been exhibited in two personal exhibitions.

Georgija Truli (Γεωργία Τρούλη) gimė 1979 m. lapkritį. Studijavo Sveikatos priežiūros darbuotojų mokykloje Salonikuose, paskui psichologiją Salonikų Aristotelio universiteto Filosofijos fakultete. Gavusi diplomą užsirašė į to paties universiteto Menų fakulteto studijas. Išleistos penkios poezijos knygos (naujausia – *Poezija ovalioje aplinkoje*), eilėraščiai publikuoti keliuose leidiniuose. Jos tapyba ir kiti meno kūriniai puošia literatūros žurnalus ir „Saixpirikon“ leidyklos knygas. Tapybos darbai eksponuoti dviejose personalinėse ir keliose kolektyvinėse parodose.

Greece

Άμωμος σύλληψη

Σαν άμωμος σύλληψη
Έτσι αρπάχτηκε
Έτσι φυλακίστηκε ο κόσμος
Ολόκληρος μέσα στην σκέψη
Ενός αέρα
Που είχε φαρδύνει τις ράγες από ένα κλουβί
Ενώ κανείς δεν κατάλαβε πως δημιουργεί χώρο
Ή και διάθεση
Και κανένας άνθρωπος ποτέ δεν διέφυγε
Ποτέ δεν δραπέτευσε
Ή δεν θέλησε να δει
Πώς μπορεί να ζήσει έξω από το όριο
Και από την εικόνα σημασία των λέξεων
Να λιώσει το αλουμίνιο χρώμα
Να αποκτήσει την ελαφρότητα
Της πλήρης ακύρωσης
Να συλλάβει την ιδέα ενός κόσμου
Από την αρχή
Με όλα τα ύγρα των σωμάτων
Και των ματιών
Μια σύλληψη όχι άμωμος άμωρος
Και ασυνεχής
Αλλά όλο και πιο πολλαπλασιασμένη
Πολλαπλή και με σχάση
Με δύο ολόκληρα οροπέδια
Στην άκρη των Πυρηναίων
Να ζητάνε την ανακάλυψη από την αρχή

Graikija

Nekaltas prasidėjimas

Kaip nekaltai prasidedant
Šitaip įsiurbė
Šitaip įkalino visą pasaulį
Mintyse
Vėjūkštis
Sulankstęs narvo grotas
Nors niekas nesuprato kaip randasi erdvė
Ar galimybė
Ir niekad niekas nepabėgo
Niekas nepaspruko
Ar tiesiog nenorėjo galvoti
Kaip įmanoma gyventi už ribos
Ir už žodžių kuriamų vaizdinių
Kaip ištrypinti aliuminio spalvą
Išgauti lengvumą
Ko nors visiškai atsisakant
Kaip suprasti pasaulio idėją
Nuo pat pradžios
Su visais kūno ir akių
Skysčiais
Prasidėjimas ne tik nekaltas nekvailas
Nenuolatinis
Bet ir vis besiplečiantis
Sudauginamas jį padalijant
Ištisom dviem plynaukštėm
Pirėnų pakrašty
Kad nuo pat pradžios atrastų

Από την αρχή των λέξεων
 Που δεν ειπώθηκαν
 Στις εσοχές των βουνών
 Τότε που οι άνθρωποι θέλησαν να δουν
 Πώς είναι να ζουν έξω από την εικόνα
 Έξω από το όριο περίγραμμα μιας ηπείρου
 Που δεν
 Που δεν
 Έλαβε όνομα
 Οπότε έγινε Ανώνυμος Εταιρεία
 Εισαγωγής ποίησης
 Και εξαγωγής του κενού
 Μεσόκαινος περίοδος

Θα έπρεπε να σε λένε Φόβο

Θα είχαμε συναντηθεί σε δυο μετέωρες σκέψεις
 Θα είχα διαβάσει στα νέα της εφημερίδας πως προσγείωση
 Δεν γίνεται εύκολα
 Πως δεν θα κόψουμε απόψε τα μαλλιά με ξυραφάκια- λέξεις
 Θα είχες διαβάσει πως η αδιαφορία αποτελεί αδίκημα ποινικό και μόνιμο
 Θα έπρεπε να με λένε Αμφιβολία
 Κανένας δρόμος δεν θα με τρώαζε
 Θα είχες παραπάνω παράθυρα στο σπίτι –μόνο για μένα-
 Κι εγώ λιγότερους θυρωρούς στην σκάλα
 Θα είχες διαβάσει στο σάιτ πως η πρώτη επιθυμία εκπληρώθηκε
 Η δεύτερη είναι στο χέρι σου
 Θα μου χε πει η τσιγγάνα πως το χέρι μου έχει πολλές διακλαδώσεις
 Και προβλέψεις δε δύνανται
 Θα της είχα δώσει το άλλο, το αριστερό. Θα είχε πει το ίδιο
 Θα αμφέβαλλα για την μεταφυσική κι εσύ για την στεγνή λογική σου
 Δεν θα μας ένοιαζε όμως
 Έτσι, με άλλα ονόματα θα βρίσκαμε χώρο στις έννοιες, στην διαδρομή
 Δεν θα παίζαμε κρυφτό γιατί ξέρεις πως κάποτε
 Είχαν γρίλιες τα πατζούρια
 και πως η όρασή μου είναι θολή μα οξεία
 Θα έβαζα ένα βινύλιο χωρίς βελόνα να στριφογυρίζει
 Θα επέλεγες μουσική από τον δρόμο
 Θα έλεγα ότι έχεις φόβους μετρήσιμους
 Κι εσύ πώς μικρή έχω απόσταση απ' το χάος
 Αλλά καμιά ενόχληση
 Κάποια στιγμή θα σε φιλούσα
 Κι εσύ θα έμπαινες μέσα μου

Nuo pat žodžių
 Neištartų
 Kalnų pašlaitėse
 Kai žmonės norėjo pamatyti
 Ką reiškia gyventi už vaizdinio
 Už nupasakotos žemyno ribos
 Kuri
 Kuri
 Negavo pavadinimo
 Taigi tapo įvado į poeziją
 Anonimine draugija
 Ir tuštumos fosilijų
 Mioceno epocha

Tave reikėtų vadinti Baime

Jau būtume susitikę dviejose pakibusiose mintyse
 Būčiau perskaičiusi laikraštįje, kad lėktuvui nusileisti
 Ne taip jau paprasta
 Kad šįvakar žodžių peiliukais nebeskusime plaukų
 Tu būtum perskaitęs, kad abejingumas baigiasi skaudžia vienvės neteisybe
 Mane reikėtų vadinti Abejone
 Manęs negąsdintų joks kelias
 Namie turėtum per daug langų – vieną tik man –
 O aš mažiau durininkų ant laiptelių
 Internetu būtum skaitęs, kad pirmasis tavo noras išsipildė
 Antrasis pasiekiamas ranka
 Čigonė būtų pasakiusi, kad mano delno linijos šakotos
 Ir neįmanoma tiksliai išpranašauti
 Būčiau padavusi jai kitą ranką, kairę. Ir vėl tas pats
 Abejočiau metafizika, o tu savąja logika
 Bet iš esmės mums nerūpėtų
 Taigi kiti vardai padėtų mums rasti prasmę reikšmėse, kelionėse
 Nežaistume slėpynių, nes žinotum, kad seniau
 Ant langų kabodavo groteliai
 Kad iš toli man vaizdas liejasi, bet daiktus atskiriu
 Uždėčiau plokštelę be adatėlės, tegu sau sukasi
 Tu klausytumeisi muzikos iš gatvės
 Pasakyčiau, kad per stipriai visko bijai
 O tu – kad esu per žingsnį nuo nevaldomo chaoso
 Bet niekam netrukdam
 Kažkurį mirksnį tave pabučiuočiau
 O tu mane paimtum

Υψηλός Αιματοκρίτης

Το στόμα του πατέρα μου μπορεί να μας καταπιεί όλους.

Έχει μυθική καταγωγή

Όταν γελά, νευριάζει ή ειρωνεύεται παίρνει πάντα το ίδιο σχήμα

Νομίζω το κληρονόμησα.

Το χέρι της μητέρας μου μπορεί να μας πνίξει κύτταρο κύτταρο

Έχει ευκαρυωτική καταγωγή

Όταν ακούει μουσική το δωμάτιο γίνεται υγρό και αιωρείται

Νομίζω την κληρονόμησα

Τα μάτια του αδερφού μου αλλά κυρίως τα αυτιά μπορούν να φτιάξουν

από σάπια υλικά- παιχνίδια. Έπειτα τα χαρίζει χωρίς περιτύλιγμα.

Νομίζω με μιμήθηκε.

-Όταν κάνει πολύ θόρυβο καταλαβαίνεις πως κάποιος του στέρησε χρόνο

Και αφή-

Το σώμα του γιου μου έχει πάντα έναν τονισμό μεγαλύτερο.

Όλα τα μέλη τα συνθέτει απότομα και με ένταση. Το κεφάλι του ένα συνεχές
καρουζέλ.

Όταν με κοιτάει στα μάτια καταλαβαίνω τι θα πει μεγάλο νιώσιμο σε μικρό
εμβαδό.

Νομίζω κάπως του μεταγγίστηκε

Η κόρη μου αφήνεται εύκολα σε έναν ύπνο που μοιάζει ατάραχο

Όταν μου ζητάει μελάνη, διαρκώς ξέρω πως η ροή της είναι οικεία

Νομίζω την αγαπάμε μαζί.

Ξέρω- θα κληρονομήσει μυρωδιά και σκληρότητα=

Όταν συναντιόμαστε όλοι μαζί στο διάδρομο ή σε κάποιο στικάκι φωτογραφιών

Ξέρουμε ο ένας για τον άλλον τα πάντα

Όταν τρώμε, εγώ κρύβομαι κάτω από το τραπέζι και τους δένω όλους

Με μακαρόνια. Περίτεχνα χωρίς τίποτα

να καταλάβουν. Όταν σηκώνονται διαλύεται το πλέγμα, το πατάνε, λένε 'μάλλον
κάποιος

Θα έφαγε άσφαλα'

Δεν με ενοχλεί γιατί ό,τι έχει σημασία παράγεται σαν μια διαρκής ροή σημασίας

Δεν αιχμαλωτίζεται

Έπειτα με φιλούν ένας- ένας

Φεύγουν και μου λένε περιπαικτικά

‘Ξέρουμε τι καπνό φουμάρεις ‘

Κι εγώ τους απαντώ

‘Ξέρω καλά τι σόι είστε’

Padidejės hematokritas

Mano tėvo burna gali praryti visus

Jos kilmė mitinė

Kai juokiasi, nervinasi ar ironizuoja, ji visada būna tos pačios formos

Manau, kad ją paveldėjau.

Mano motinos ranka visus gali išspausti kaip citriną

Jos kilmė eukariotinė

Kai klausosi muzikos, kambarys sudrėksta ir išsilieja

Manau, kad tai paveldėjau.

Mano brolio akys, nors labiausiai ausys, gali sumeistrauti

Iš puvėsių visokių žaislų. Vėliau juos išdovanoja nepakuotus.

Manau, nusižiūrėjo nuo manęs.

– Kai labai triukšmauja, gali suprasti, kad iš jo atėmė laiką

Ir klausą –

Mano sūnaus kūnas visad buvo įsitempęs.

Jo dalys sujungtos staigiai ir bet kaip. Jo galva amžina karuselė.

Kai man žiūri į akis, suprantu, kad mažame paviršiaus plote sutelpa didžiulė
nuojauta.

Manau, kažkas jį sukeitė.

Mano duktė lengvai nuslysta į miegą ar alpulį

Kai paprašo rašalo, visad žinau, kad jis teka ramiai

Ko gero, abiem taip patinka.

Žinau – paveldės kvapą ir stiprybę –

Kai visi susitinkam koridoriuje arba nuotraukų albume

Kartą ir visiems laikams susipažįstame

Kai valgom, palendu po stalu ir visus surišu

Spagečiais. Pasiruošiau jiems nieko

Nesuprantant. Kai atsistoja, mazgai išsileidžia, nukrenta, jie sako – gal kažkas

Netvarkingai valgė

Man nesvarbu, nes kas tikrai prasminga, išplaukia iš nepalaujamų reikšmių
srovės

Tai nepakeičiama

Vėliau jie iš eilės mane bučiuoja

Išeidami žaismingai taria

„Žinom, kaip tau einasi“

Ir atsakau jiems

„O aš – kaip jums“

Patenkinti išeina

Φεύγουν ήρεμοι
 Τους κληρονομώ κάθε μέρα
 Τους στέλνω μια ευχή από τα σωθικά μου
 Επιστρέφουν μετά από χρόνια
 Θέλουν αίμα
 Τους μεταγγίζω-

Πεδία μέτρησης

Άρχισαν ξαφνικά να συναρμολογούνται
 Από τους ώμους οι άνθρωποι

Και όταν κάποιοι ανακοίνωσαν πως
 Δεν υπάρχουν άλλα μετρήσιμα πεδία
 Και στατιστικές ζωής
 Κάποιοι άλλοι αποφάσισαν
 Πως
 Με κάποιο τρόπο
 Θα ήταν όλα εύκολα
 Από την αρχή
 Σαν ανάσα
 Θα αφήναν να κουρνιάσουν στον αυχένα
 Τα συναισθήματα
 Και να φωλιάσουν στα μαλλιά
 Τεράστιες αποφάσεις
 Με απολήξεις νευρώνων
 Καμιά κλίση της κεφαλής
 Κανένα τρεμούλιασμα
 Κανείς πόνος
 Γιατί μια απόφαση θα ευθυγραμμίζει την πλάτη τους
 Θα μένουν σταθερά τα οπίσθια
 Και ένα ύφασμα
 Θα νομίζει πως δένει την τρέλα
 Πισθάγκωνα
 Σε αυτή την αγέρωχη όψη
 Θα κοιτούσαν ευθεία μπροστά
 Πυκνωμένη ιστορία που ξεχειλίζει επεισόδια
 Και άρρωστη θάλασσα
 Αλλά τόσο θα είχαν ξεχωρίσει
 Την ύπαρξη από την ύλη
 Που το είναι θα είχε μετατοπιστεί
 Ένα βήμα μπροστά
 Θα χαμογελούσαν
 Ένας διαχωρισμός θα είχε προκύψει

Kiekvieną dieną juos paveldžiu
 Už juos meldžiuosi iš širdies gelmių
 Po metų jie sugrįžta
 Nori kraujo
 Juos sukeičiu –

Laukų matavimas

Staiga pradėjo rinktis
 Petys į petį žmonės

Ir kai kažkas pranešė kad
 Nebėra neišmatuotų laukų
 Ir nesuskaičiuotos gyvenimo statistikos
 Kai kurie nusprendė
 Kad
 Kažin koku būdu
 Viskas būtų lengviau
 Nuo pat pradžių
 Tarsi įkvepiant
 Jie leistų ant sprando užlipti
 Jausmams
 O plaukuose susisukti lizdą
 Didiesiems sprendimams
 Su atviromis neuronų galūnėlėmis
 Jokio spengimo ausyse
 Jokio svaigulio
 Jokio skausmo
 Nes sprendimas ištiesins jiems nugaras
 Pečiai išliks stati
 O medžiaga
 Manytų kad pridengia beprotybę
 Rankos už nugaros
 Prieš šį valdingą žvilgsnį
 Tiesiai prieš save stebilytų
 Į suveltą pasakojimą skrodžiamą atsitiktinumų
 Ir ligotos jūros
 Jie taip ryškiai atskirtų
 Materiją nuo formos
 Kad buvimą perkeltų
 Vienu žingsniu pirmyn
 Nusišypsotų
 Atsirastų perskyra
 Ir beribis pojūtis

Και μια αίσθηση εκτός ορίων
 Η αναπνοή θα γινόταν από όλα τα κύτταρα
 Όπως πάντα άλλωστε

Μόνο που τώρα θα την ένιωθαν όλοι
 Απροετοίμαστοι και
 Μέχρι το κόκκαλο.

Από τον ώμο έλεγαν θα γίνει η συναρμολόγηση
 Έκοψαν όλοι το ένα τους χέρι-Δεν συμμορφώθηκαν
 Μείναν ολόκληροι

Visos ląstelės kvėpuotų
 Visai kaip įprasta

Tačiau dabar visi tai jaustų
 Net nepasirengę ir
 Iki kaulų smegenų

Sakytų kad reikia susirinkti petys į petį
 Ir kiekvienam nusikirsti ranką – Nepakluso
 Liko vientisi

EUROPEAN POETRY PLATFORM VERSOPOLIS

VERSOPOLIS is a European poetry platform that creates new opportunities for emerging European poets and is supported by the European Commission's Creative Europe programme.

Excellent young poets write poems in every language but are often unknown beyond the boundaries of the language they write in. The aim of Versopolis is to change this, creating a unique, Europe-wide platform that gives emerging European poets the chance to become international poetry stars.

This year the Versopolis project will promote authors and their poetry, united under its motto '*where poetry lives*', along with 15 festivals from Slovenia, Slovakia, Poland, Lithuania, France, Italy, Croatia, Macedonia, United Kingdom, Sweden, Austria, Belgium, Spain, Germany and Ukraine, which will act as literature promoters and publishers in the European literary space.

Versopolis will help authors already established in their home countries spread their poetry across borders, its first and foremost aim being to promote European poets and their work and to create a close-knit poetic community.

www.versopolis.com
www.pdr.lt

EUROPOS POEZIJOS PLATFORMA VERSOPOLIS

VERSOPOLIS – tai poezijos platforma, jungianti penkiolika Europos poezijos festivalių įvairiose šalyse. Tai – Slovėnija, Slovakija, Lenkija, Lietuva, Prancūzija, Italija, Kroatija, Makedonija, Jungtinė Karalystė, Švedija, Austrija, Belgija, Ispanija, Vokietija ir Ukraina. Tarp festivalių tokie pasaulyje žinomi ir ilgus metus skaičiuojantys literatūros festivaliai kaip Poetų pavasaris Prancūzijoje, Strugos poezijos vakarai Makedonijoje, Poezijos ir vyno dienos Slovėnijoje ir kiti. Ši platforma skirta populiarinti jaunus poetus ir jų kūrybą kitose Europos valstybėse. Kiekvienas festivalis deleguoja keletą savo šalies poetų – pirmaisiais projekto metais po penkis jaunus poetus, antraisiais ir trečiaisiais – po tris. Versopolis tęsis iki 2021 metų. Lietuvai atstovauja festivalis „Poetinis Druskininkų ruduo“, išrenkantis jaunus lietuvių poetus ir kasmet nuo 2015-ųjų pats pasikviečiantis įvairių šalių „Versopolio“ autorius. Poezijos platformą remia Europos Komisijos programa „Kūrybiška Europa“.

MONIKA HERCEG

Monika Herceg was born in 1990 in Sisak, Croatia. She studies physics at the University of Rijeka. She won the second prize at the International Poetry Competition Castello di Duino in 2016, and in 2017, her then unpublished volume *Početne koordinate* (Initial Coordinates) won the Croatian poetry debut prize Goran for Young Poets. The book was published in 2018 to the critical acclaim, and has recently won the Kvirin Award and Fran Galović award. Her second book took off with a prize too: the manuscript won the "Na vrh jezika" award for best unpublished poetry volume in 2018 and is slated for release in 2019. Monika Herceg lives and writes in Zagreb, Croatia.

Croatia

Gromovnik

majka moje bake nosi vodu s potoka i spava
u lišću kad nitko ne gleda
pala je rukom u kotao pun masti kao djevojka
i nosila veliki ožiljak
dužinom cijele podlaktice

uvijek je pričala
kako su njena djeca
šest sinova i jedna kćer
nicali kao gljive
jedno po jedno svakog ljeta
tih plodnih kišnih godina

davnog srpanjskog popodneva
gromovnik je bacio munju
ravno u njihovu štalu
mačke su izgubile uši
a njeni sinovi
razbježali su se poput mrava
na drugu stranu ekvatora

Nuotraukos autorius Nikola Kupresanin

Monika Herceg gimė 1990 m. Sisake. Rijekos universitete studijuoja fiziką. 2016 m. laimėjo II vietą Duino pilies tarptautiniame poezijos konkurse; debiutinė poezijos knyga *Pradinės koordinatės* (*Početne koordinate*, 2018) pelnė Gorano jaunųjų poetų premiją ir keletą kitų apdovanojimų. Antrosios knygos rankraštis 2018 m. pelnė premiją „Į kalbos viršūnę“ (knygą numatoma išleisti 2019). Gyvena Zagrebe.

Kroatija

Perkūnas

Mano močiutės motina vandenį nešdavo iš upelio o miegodavo
tarp lapų kai niekas nematydavo
jaunystėje ji netyčia kyštelėjo ranką į verdančių riebalų puodą
ir užsidirbo didelį randą
per visą dilbio ilgį

ji dažnai pasakodavo
kaip jos vaikai
šeši sūnūs ir viena dukra
sudygo kaip grybai
vienas po kito kas vasarą
tais derlingais lietingais metais

kitados liepos popietę
Perkūnas trenkė
tiesiai į jų tvartą
katės apkurto
o jos sūnūs
išsibėgiojo kaip skruzdėlės
ir atsidūrė kitapus pusiaujo

Vertė Antanas A. Jonynas

NATALIA MALEK

Natalia Malek was born in 1988. She is a poet, translator of English literature, and curator of literary events. Malek graduated from Warsaw University with a degree in American literature studies. She is the author of three poetry collections: *Pracowite popołudnie* (Industrious Afternoons, 2010), *Szaber* (Plundering, 2014), and *Kord* (Fibers, 2017); both *Szaber* and *Kord* were nominated for the Gdynia Literary Award. Malek writes articles on art for Polish cultural periodicals and organizes seminars and discussions on poetry, visual arts, and literature from English-speaking countries. She resides in Warsaw. Natalia Malek participated in poetry readings jointly organized by the PEN clubs of Lithuania and Poland and which took place in Kaunas in 2016.

Poland

Mazowszanka

Mazowszanka z psem
Aros potrzebuje go, by uchronić region

przed porzuceniami. Pałka Maciejaszek wydawałby
komiksy. Ciotce, która wiele komplementów rozdała nieznanym,

dali PET za trzy tygodnie. Fajnie byłoby mieć dla siebie wiatr albo słońce.
Nauta przyjęła za dużo zamówień.

Grafik okazał się maczystą, rękę kładł na tym, co próbowało być drobne.
Archiwum państwowe widzi mural z pytajnikiem:

can you dance like Mussolini? Zdarzają się nielojalności.
Czekają – zmiany personalne. Zależymy od nich, ci, którzy wożą książki przez
śródmieście.

Tak, J. latami był kolegą, dopiero niedawno przestawił się na sentencje,
zaczął używać słów: *replika, palmier*, i ze wszystkimi żegnać.

Nie wiem, czy tęsknię.
(Marnuje się piasek i jabłka. Warraha, a mogłyby płynąć!)

Czy będzie nam lżej, ciszej i jak w Heidelbergu? Mazowszanka potrzebuje go,
by uchronić się przed porzuceniami.

Nuotraukos autorius Kuba Ociepa

Natalija Malek gimė 1988 m. Poetė, anglakalbės literatūros vertėja, literatūros renginių kuratorė. Varšuvos universitete baigė amerikiečių literatūros studijas. Trijų poezijos rinkinių autorė: *Darbingos popietės* (*Pracowite popołudnie*, 2010), *Grobstymas* (*Szaber*, 2014), *Skaidulos* (*Kord*, 2017, abu pastarieji nominuoti Gdynės literatūros premijai). Lenkijos kultūrinei spaudai rašo straipsnius apie meną. Rengia seminarus ir pokalbius apie poeziją, vizualiuosius menus bei anglakalbių šalių literatūrą. Gyvena Varšuvoje. 2016 m. dalyvavo Lietuvos ir Lenkijos PEN klubų Kaune surengtuose lietuvių ir lenkų poezijos skaitymuose.

Lenkija

Mazovietė

Mazovietė su šunimi
Aru, jai reikia jo, kad apsaugotų regioną

nuo pamesčių. Pałka Maciejaszekas leistų
komiksus. Tetai, kuri daugybę komplimentų išdalijo nepažįstamiems,
paskyrė PET už dviejų savičių. Faina būtų turėti sau vėją ar saulę.
Statykla „Nauta“ priėmė per daug užsakymų.

Grafikas pasirodė besąs mačistas, pridėdavo ranką prie to, kas mėgino būti
smulku.

Valstybės archyvas mato ištaptą sieną su klaustuku:

can you dance like Mussolini? Nutinka nelojalumo atvejų,
laukia – kadry permainos. Priklausom nuo jų tie, kas vežiojam knygas per miesto
centrą.

Taip, J. daugelį metų buvo bičiulis, tik neseniai persijungė į sentencijas,
ėmė vartoti žodžius: *replika, palmjė*, ir su visais atsisveikinti.

Nežinau, ar ilgiuosi.
(Perniek eina smėlis ir obuoliai. Ei hei, o galėtų plaukti!)

Ar bus mums lengviau, tyliau ir kaip Heidelberge? Mazovietei jo reikia,
kad apsisaugotų nuo pamesčių.

Vertė Vytas Dekšnys

JACOB POLLEY

Jacob Polley was born and grew up in Cumbria. He has published four books of poems with Picador, UK, winning the 2016 T.S. Eliot Prize for poetry for his fourth, *Jackself*. He was also awarded the 2013 Geoffrey Faber Memorial Prize, for *The Havocs*, and the Somerset Maugham Award for his first novel, *Talk of the Town* (2009). Jacob Polley is the author of four collections of poetry, *The Brink* (2003), *Little Gods* (2006), *The Havocs* (2012), *Jackself* (2016) and a novel, *Talk of the Town* (2009). Jacob has also written and performed drama for the radio, as well as made films and various collaborative public art and performance pieces. He is Professor of Creative Writing at Newcastle University and lives with his family on the North East coast.

United Kingdom

Blackwood Rag

if I'm all eyes
you're switched off at the wall
if I'm switched off at the wall
you're all magpies

if I'm all magpies
you're the bone of you-know-what
if I'm the bone of what-you-know
you're all carrion crow

if I'm all carrion crow
you're the bone of what-you're-not
if I'm the bone of what-you've-got
you're the one to tell the bees

if I'm the one to tell the bees
you're the laughter of the bees
if I'm the laughter of the bees
you're the sun falling about

if I'm the sun falling about
you're the ghost of milk
if I'm the ghost of milk
you're the saucer of haunt

Džeikobas Polis gimė ir užaugo Kambrijoje. Keturių poezijos knygų autorius: *Riba* (*The Brink*, 2003), *Mažieji Dievai* (*Little Gods*, 2006), *Sumaištys* (*The Havocs*, 2012) ir *Manieji Džekai* (*Jackself*, 2016). Už trečiąją knygą apdovanotas Geoffrey Faberio atminimo premija, o už ketvirtąją 2016 m. pelnė prestižinę T. S. Elioto poezijos premiją. Už debiutinį romaną *Miesto paskalos* (*Talk of the Town*, 2009) gavo Somerseto Maughamo apdovanojimą. Yra parašęs ir atlikęs radijo pjesių, sukūręs filmų, dalyvavęs įvairiuose viešuose meno projektuose ir performansuose. Niukaslo universiteto kūrybinio rašymo profesorius. Su šeima gyvena Jungtinės Karalystės šiaurės rytų pakrantėje.

Jungtinė Karalystė

Juodmedžio regtėjimas

jei aš plačiaakis
tu sugedus rozetė
jei aš sugedus rozetė
tu šarka melagė

jei aš šarka melagė
tu – kaulas pats žinai ko
jei aš kaulas to ką žinai
tai tu – juodas varnas

jei aš juodas varnas
tu – kaulas to kas nesi
jei aš kaulas to ką turi
tai tu bičių būrėjas

jei aš bičių būrėjas
tu esi bičių juokas
jei aš bičių juokas
tu – juokais leipstanti saulė

jei aš juokais leipstanti saulė
tu esi pieno šmėkla
jei aš pieno šmėkla
tu šmėklų padėklas

if I'm the saucer of haunt
 you're the silver backing
if I'm the silver backing
you're the mirror's fault

if I'm the mirror's fault
 you're the skeleton of breath
if I'm the skeleton of breath
you're a cockerel's egg

if I'm a cockerel's egg
 you're a mask of flies
if I'm a mask of flies
you're a worm's hind leg

jei aš šmėklų padėklas
 tu kita veidrodžio pusė
jei aš kita veidrodžio pusė
tai tu kreivas atspindys

jei aš kreivas atspindys
 tu atodūsio skeletas
jei aš atodūsio skeletas
tu gaidžio kiaušinis

jei aš gaidžio kiaušinis
 tu – kaukė iš musių
jei aš kaukė iš musių
tai tu vikšro koja galinė

NYK DE VRIES

Nyk de Vries is writer and musician, born in Noordbergum (1971), a small village in Friesland. His youth in that relatively isolated area in the north of the Netherlands is a persistent motif in his literary work. He writes prose poems, both in Frisian and Dutch – very short stories not exceeding more than a hundred words – but also longer prose. In recent years he performed at large poetry festivals, such as Poetry International and Poetry on the Road in Bremen, in most cases accompanied by a musical act.

De Vries' first bilingual (Dutch-Frisian) poetry collection *Motorman* was published in 2007. His second volume of poetry *Per ongeluk reed ik naar het zuiden* (Accidentally I drove South) was published in 2010. A year later he published *De dingen gebeuren omdat ze rijmen* (Things happen because they rhyme) (2011), a book with prose poems. His poetry collection 'Things happen because they rhyme' was nominated for the J.C. Bloem Poetry Prize.

Netherlands

Kamer

Er was een kamer in die stad waar ik steeds omheen cirkelde. Het was in de buurt van mijn lief. Ze wist niet dat ik soms die trappen opliep. Aan de wand hingen foto's van voor de oorlog. Ik sprak er eens over met een oude Friese schrijver. Hij zei: 'Ik ken die kamer, ik zou er eigenlijk binnen moeten gaan, maar het gaat er niet meer van komen, ben ik bang.' Hij kreeg gelijk. Hij stierf tijdens de Spelen. De kamer is er nog steeds – de trappen op, linksaf de gang door. Iedereen weet wel zo ongeveer wat erin staat.

Nuotraukos autorius Rėyer Boxem

Nikas de Vrisas gimė 1971 m. Fryzijos kaimelyje Nordbergiume. Rašytojas, muzikantas. Nuolatinis jo kūrybinių motyvų – vaikystė ir paauglystė atkampioje Nyderlandų šiaurėje. Rašo prozinius eilėraščius fryzų ir nyderlandų kalbomis bei ilgesnį prozą. Išgarsėjo kaip poezijos atlikėjas scenoje su muzikine palyda, dalyvavo keliuose svarbiuose tarptautiniuose festivaliuose, tarp jų *Poetry International* (Roterdamas) ir *Poetry on the Road* (Brėmenas). Pirmoji dvikalbė (fryzų ir nyderlandų k.) poezijos knyga *Mašinistas (Motorman)* išleista 2007 m. Kiti du rinkiniai – *Netyčia nuvažiauvau į Pietus (Per ongeluk reed ik naar het zuiden)*, 2010, Groningeno provincijos dvi-metė *Belcampo* stipendija) ir *Reikalai nutinka, nes jie rimuojasi (De dingen gebeuren omdat ze rijmen)*, 2011, poetinė proza, nominuota J. C. Bloemo poezijos premijai).

Nyderlandai

Kambarys

Tame miestelyje buvo toks kambarys, aplink kurį vis šlaistydavausi. Jis buvo netoli mano merginos namų. Ji nežinojo, kad retsykiais aš laiptais užlipdavau į jį. Ant sienos kabėjo tarpukario laikų nuotraukos. Kalbėjau apie tai su senu fryzų rašytoju. Jis tarė: „Žinau tą kambarį. Tiesą sakant, man derėtų ten užsukti, bet bijau, kad būsiu iš jo išėjęs per vėlai.“ Jis neklydo. Mirė čempionato metu. Tačiau kambarys liko kur buvęs – laiptais į viršų ir koridorium į kairę. Visi daugiau ar mažiau žinome, kas viduje.

Vertė Dominykas Norkūnas

BIBLIO- GRAFIJA

BIBLIO- GRAPHY

Nuo rugpjūčio iki rugpjūčio
išleistų poezijos knygų bibliografija

Bibliography of Poetry Books
Published from August to August

Originalioji poezija / Original Poetry

Vytautas Ališauskas, *Jono Naujoko eilės*, Vilnius: Naujasis židinys-Aidai, 2019.

Greta Ambrazaitė, *Trapūs daiktai*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2018.

Atokios stotys: Lietuvos periferijose ir emigracijoje gyvenančių lietuvių poetų almanachas, sudarė Vytautas Kaziela, Utena: Kamonada, 2018.

Vainius Bakas, *Ką manė kamanė*, Kaunas: Žalias kalnas, 2019.

Alis Balbierius, *Ekvilibriumas*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2019.

Jonas Balčius, *Spalio Danguos*: poezijos rinktinė, sudarė ir redagavo Alma Lapinskienė, Bronė Balčienė, Vilnius: „Naujosios Romuvos“ fondas, 2018.

Kazys Binkis, *Kiškių sukilimas*, Kaunas: Jotema, 2019.

Gintaras Bleizgys, *Xeranthemum*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2018.

Bradūno žemė: fotografija ir poezija [Kazio Bradūno eilėraščiai ir fotografijų konkurso „Bradūno žemė“ dalyvių darbai], red. kolegija: Elena Bradūnaitė ir kt., Vilnius: Litera, 2019.

Bronė Buivydaitė, *Vėl*: eilėraščių rinktinė (1919–1939), sudarė Lionė Lapinskienė, Panevėžys: Komunikacijos centras „Kalba. Knyga. Kūryba“, 2018.

Nerijus Cibulskas, *Veneros*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2019.

Antanas Drilinga, *Švelnumas*, Vilnius: Žuvėdra, 2019.

Juozas Erlickas, *Bijau varlės*, Vilnius: Tyto alba, 2019.

Zita Gaižauskaitė, *Iš vieno kamieno*, Kaunas: Spaudos praktika, 2019.

Zita Gaižauskaitė, *Linksmoji abėcėlė*, 2-as leid., Kaunas: Spaudos praktika, 2018.

Zita Gaižauskaitė, *Žvalgos gatvė į šviesoforas*, Kaunas: Spaudos praktika, 2019.

Zita Gaižauskaitė, *Žvėrelių Kalėdos*, Kaunas: Spaudos praktika, 2018.

Albinas Galinis, *O tempora! O mores!*, Vilnius: „Naujosios Romuvos“ fondas, 2019.

Arvydas Genys, *Atsodos viltys*, Vilnius: Ciklonas, 2018.

Rimgaudas Valentinas Graibus, *Didieji medžiai*, Vilnius: Homo liber, 2019.

Vaiva Grainytė, *Gorilos archyvai*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2019.

Gintaras Grajauskas: *eilėraščiai*, sudarė Gintaras Grajauskas, Kaunas: Naujasis lankas; Kauno meno kūrėjų asociacija, 2018.

Viktoras Gulbinas, *Urbanistinis vienetis*, Kaunas: Kauko laiptai, 2019.

Jonas Jakštas, *Būna taip nedažnai*, Vilnius: Homo liber, 2019.

Kazys Jakubėnas. *Abėcėlė*: eilėraščiai ir užduotėlės, Kaunas: Jotema, 2018.

Edmundas Janušaitis, *Skylėti akmenys*, Kaunas: Naujasis lankas, 2018.

Jurgita Jasponytė, *Vartai Auštrieji*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2019.

Janina Jovaišaitė, *Kuparas, raizytas gėlėmis*, Šiauliai: Lucilijus, 2018.

Janina Jovaišaitė, *Lietaus akvarelės*, Šiauliai: Lucilijus, 2019.

Rima Juškūnė, *Perikonas*, Kaunas: Kauko laiptai, 2018.

Donaldas Kajokas, *Juodraščiai*, 1977–1985, Raudondvaris, Kauno r.: Kauno rajono muziejus, 2019.

Algimantas Kaminskas, *Kiemas*, Vilnius: Homo liber, 2019.

Grigorijus Kanovičius, *Linksmos akys*, Vilnius: Inter Se, 2018.

Elena Karnauskaitė, *Miegančios chimeros*, Vilnius: Odilė, 2019.

Ramūnas Kasparavičius, *Poezija*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2019.

Vytautas Kaziela, *Alyvmedžiai*, Kaunas: Kauko laiptai, 2018.

Giedrė Kazlauskaitė, *Gintaro kambarys*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2018.

Robertas Keturakis, *Teesie*, Kaunas: Pasaulio lietuvių kultūros, mokslo ir švietimo centras, 2019.

Rimantas Klusas, *Nerimu rimuota*, Kaunas: Pasaulio lietuvių centras, 2019.

Dovilė Kuzminskaitė, *Obsesijos*, Vilnius: „Naujosios Romuvos“ fondas, 2018.

Vytautas Landsbergis, *Organizuoti tekstai II*, Vilnius: Dominicus Lituani, 2019.

Literatūrinės slinkty: jaunųjų rašytojų ir dailininkų kūryba, Birutė Ona Grašytė, Augustas Lapinskas ir kt., Vilnius: Asociacija „Slinktys“, 2019.

Justinas Marcinkevičius, *Vaikų Žemė*, Vilnius: Alma littera, 2018.

Tautvyda Marcinkevičiūtė, *Titanoteris, Keko ir kiti*, Kaunas: Kauko laiptai, 2019.

Marius Povilas Elijas Martynenko, *Mirtingumo įrodymai*, Vilnius: Tyto alba, 2019.

Anzelmas Matutis, *Girios abėcėlė*, Kaunas: Jotema, 2018.

Zita Mažeikaitė, *Esanti*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2019.

Lukas Miknevičius, *Už vėjo tuščia*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2019.

Nijolė Miliauskaitė, *Kelios raudonos erškėtuogės*: poezijos rinktinė, sudarė Donata Mitaitė, Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2018.

Mindaugas Nastaravičius, *Bendratis*, Vilnius: Tyto alba, 2018.

Kęstutis Navakas, *Net ne*, Vilnius: Apostrofa, 2018.

Lina Navickaitė, *Po mirksnio atspėčiau*, Kaunas: Kauko laiptai, 2018.

Ernestas Noreika, *Apollo*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2019.

Paulius Norvila, *Skaičiai*, Vilnius: Tyto alba, 2018.

Paulius Norvila, *Strykt pastrykt!*, Vilnius: Labdaros ir paramos fondas „Švieskime vaikus“, 2019.

Sigitas Parulskis, *Subjektyvi kronika*: poezijos rinktinė, sudarė Dalia Satkauskytė, Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2018.

Eglė Perednytė, *Šviesos paliesti*, Kaunas: Naujasis lankas, 2019.

Kornelijus Platelis, *Įtrūkusios mėnesienos*, Vilnius: Odilė, 2018.

Poetinis Druskininkų ruduo 2018 / Druskininkai Poetic Fall 2018: almanachas, sudarė ir redagavo Vytas Dekšnys, Marius Burokas, Vilnius: Vaga, 2018.

Poezijos pavasaris 2019: almanachas, sudarė Elžbieta Banytė, Marius Burokas, Vytas Dekšnys, Audinga Peluritytė, Viktoras Rudžianskas, Vilnius: Rašytojų sąjungos fondas, 2019.

Sigitas Poškus, *1 kišenė*: eilėraščiai ir pasakojimai vaikams, Klaipėda: Druka, 2019.

Sigitas Poškus, *2 kišenė*: eilėraščiai ir pasakojimai vaikams, Klaipėda: Druka, 2019.

Sigitas Poškus, *3 kišenė*: eilėraščiai ir pasakojimai vaikams, Klaipėda: Druka, 2019.

Raidžių paveikslai: vizualioji poezija lietuvių kalba, sudarė Benediktas Januševičius, Gytis Skudžinskas, Jonava: Nerutina, 2018.

Ieva Rudžianskaitė, *Kita*, Kaunas: Kauko laiptai, 2019.

Aldona Ruseckaitė, *Debesiu*, Kaunas: Kauko laiptai, 2019.

Dalia Saukaitytė, *Purpurinis vakaras*, Vilnius: Asociacija „Slinktys“, 2018.

Ramutė Skučaitė, *Tik ištarti reikėjo*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2019.

Antanas Strazdas, *Einu žeme, skrendu vėju*: poezijos rinktinė, sudarė Brigita Speičytė, Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2018.

Paulius Širvys: *eilėraščiai*, sudarė Alfars Pakėnas, Kaunas: Naujasis lankas; Kauno meno kūrėjų asociacija, 2018.

Alvydas Šlepikas, *Mano tėvas žūsta*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2019.

Mantas Toločka, *Popierinė*, Vilnius: Naujasis židinys-Aidai, 2019.

Alvydas Valenta, *Hormonai – visi išsislapstė*, Vilnius: Lietuvos aklųjų biblioteka, 2018.

Rimas Uzgiris, *North of Paradise*, Amerikan Forkas: Kelsay Books, 2019.

Artūras Valionis, *π-moll*, Kaunas: Kauko laiptai, 2018.

Mindaugas Valiukas, *Mokytojas mirti ir kitos poemos*, Vilnius: Apostrofa, 2018.

Dovilė Zelčiūtė, *Prieglaudoms miestai*, Kaunas: Kauko laiptai, 2018.

Agnė Žagrakalytė, *Bu bu itis*, Vilnius: Tyto alba, 2019.

Aistis Žekevičius, *Maratonas*, Vilnius: Asociacija „Slinktys“, 2019.

Paulina Žemgulytė, *Šiaurinio dangaus*, Kaunas: Kauko laiptai, 2019.

Vertimai / Translations

Eugenijus Ališanka, *Nel corsivo della note*, j italų k. vertė Pietro U. Dini, Novi Ligūrė: Edizioni Jocker, 2018.

Eugenijus Ališanka, *Zastrzegam sobie prawo do milczenia*, j lenkų k. vertė Paulina Ciucka, Poznanė: Wydawnictwo WBPiCAK, 2018.

Nikoloz Baratašvili, *Lyrika*, vertė Vytautas Rudokas, Vilnius: Baltų takais, 2017.

Between tongues / Tarp kalbų: a poetry road book, edited and published by Schirin Nowrousian (project director) in cooperation with the Writers' Union of Lithuania; Marco Grosse, Žygimantas Kudirka, Schirin Novrousian, Rūta Suchodolskytė, vertė Ramunė Brundzaitė, Dainius Gintalas, Austėja Merkevičiūtė, Markus Roduner, Vilnius: Rašytojų sąjungos fondas, 2017.

Gintaras Bleizgys, *Jan Chrzciciel*, j lenkų k. vertė Zuzanna Mrozikowa, Varšuva: Convivo, 2019.

Richard Brautigan, *Tegu kirminai linksminasi*, iš anglų k. vertė Dominykas Norkūnas, Kaišiadorys: Bluebeard Press, 2019.

Vladas Braziūnas, დღის გახანა [Dienos atsivertimas], sudarė ir redagavo Nana Devidzė, j kartvelų k. vertė Mariam Ciklauri, Dinara Kasradzė, Meri Šalvašvili, konsultavo Vidas Kavaliauskas, Tbilisis: Nodaro Dumbadzės leidykla ir literatūros agentūra, 2018.

Sabina Brilo, *Tiras „Biblio“*, iš rusų k. vertė Gintaras Grajauskas, Vilnius: Versus, 2019.

Kristijonas Donelaitis, *Les Saisons*, j prancūzų k. vertė ir redagavo Laurent Folliot, Caroline Paliulis, Nijolė Vaičiulėnaitė-Kašėlionienė, Paryžius: Editions Garnier, 2018.

Dovana sidabro eilėraštis: graikų poezija: Giorgos Seferis, Giannis Ritsos, Odysseas Elytis, Nikos Gatsos, sudarė ir ats. redaktorė Kristina Svarevičiūtė, iš graikų k. vertė Elžbieta Banytė, Diana Bučiūtė, Rūta Burbaitė, Kristina Svarevičiūtė, Vilnius: Klasikų asociacija, 2018.

Droga nie ma korica / Kelias be pabaigos: lenkų vaikų poezijos antologija, vertė Kornelijus Platelis, sudarė Wojciech Bonowicz, Wrocławas: Biuro festiwalowe IMPART, 2016.

Gyvūnas, kuris vadinuosi (n)esu / Animal that I Am (Not): lietuvių poetų eilės ir menininkų darbai, sudarė Danguolė Butkienė, Palmira Mikėnaitė, Antanas A. Jonynas, j anglų k. vertė Rimas Užgiris, Vilnius: MO muziejus, 2019.

Johann Wolfgang Goethe, *Faustas*, iš vokiečių k. vertė Antanas A. Jonynas, 2-as pataisytas leidimas, Vilnius: Tyto alba, 2018.

Rupi Kaur, *Pienas su medum*, iš anglų k. vertė Gabrielė Gailiūtė-Bernotienė, Vilnius: „Baltų lankų“ leidyba, 2018.

Kerry Shawn Keys, *Peliukas ir Liuka*: skiemenuota pasaka, iš anglų k. vertė Sonata Paliulytė, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2018.

Klasikinės anglakalbės poezijos perlai / Gems of Classic English Poetry: prarastojo rojaus ilgesys, sudarė ir iš anglų k. vertė Lionginas Pažūsis, Vilnius: Alumnus, 2017.

Jonas Mekas, *Words Apart and Others*, j anglų k. vertė Vyt Bakaitis, Niujorkas: Rail Editions, 2019.

Kęstutis Navakas, *Kala peeglis* [Žuvis veidrody], sudarė ir j estų k. vertė Rein Raud, Talinas: Kultuurileht Sihtasutus, 2017.

Kornelijus Platelis, *Complaints of the Current*: haiku ir senriu, j anglų k. vertė Jonas Zdanys, Ada Valaitis, Kornelijus Platelis, Alahabadas (Indija): Cyberwit.net, 2019 (anglų ir lietuvių k.).

Poezijos pavasaris Varšuvoje 2018 / Wiosna poezji w Warszawie 2018: sudarė ir redagavo Agnieszka Rembiałkowska, j lenkų k. vertė Paulina Ciucka ir kt., Varšuva: 2018.

Jonas Strielkūnas, *Amžinybė turgaus aikštėje / Вечность на окраине рынка, или Всё в последний раз*, j rusų k. vertė Georgijus Jefremovas, Maskva: Пробел-2000, 2019.

Judita Vaičiūnaitė, *Vagabond Sun*, j anglų k. vertė Rimas Užgiris, Bristolis: Shearsman Books, 2019.

Tomas Venclova, *Dialogu i dimrit*, j albanų k. vertė Irma Kurti, Skopjė: Shkupi Publishing House, 2019.

Versopolis: Kayombo Chingonyi, iš anglų k. vertė Dominykas Norkūnas, Krystyna Dąbrowska, iš lenkų k. vertė Vytas Dekšnys, Olena Huseinova, iš ukrainiečių k. vertė Vytas Dekšnys, Els Moors, iš nyderlandų k. vertė Elžbieta Banytė, Poetinis Druskininkų ruduo, 2018 (eilėraščiai originalo, lietuvių ir anglų k.).

Jonas Zdanys, Kornelijus Platelis, *Two Voices / Du Balsai*: eilėraščiai ir vertimai, iš anglų k. vertė Kornelijus Platelis; j anglų k. vertė Jonas Zdanys, Čikaga: Purple Flag Press, 2017.

Томас Венцлова, *Metelinga*, sudarė ir j rusų k. vertė Ana Gerasimova, Vilnius: BMK leidykla, 2018.

Юсцінас Марцінкіявічус, *Выбраная лірыка*, j baltarusių k. vertė Aleś Razanaŭ, Minskas: Зміцер Колас, 2019.

XXIX
POETINIO
DRUSKININKŲ
RUDENS
AIDAI

XXIX
DRUSKININKAI
POETIC FALL,
ECHOES
OF 2018

TRIUKŠMAS IR ĮNIRŠIS

Kronika

XXIX Poetinis Druskininkų ruduo vyko 2018 metų spalio 3–7 dienomis. Festivalio renginiuose dalyvavo Lietuvos literatūros bendruomenė ir svečiai iš įvairių šalių: poetai, rašytojai, kritikai, leidėjai, užsienio literatūros festivalių organizatoriai, įvairių organizacijų atstovai.

Praėjusių metų pagrindinių skaitymų dalyviai bei PDR almanache išspausdinti poetai: Sandra Alcosser (JAV; vertė Dominykas Norkūnas), Lina Buividavičiūtė (Lietuva; vertė Ada Valaitis), Mireia Calafell (Katalonija; vertė Dovilė Kuzminskaitė, Carmina Daban Sunyer), Jennifer Foerster (JAV; vertė Marius Burokas), Ifor ap Glyn (Velsas; vertė Vytautas Stankus), Dovilė Kuzminskaitė (Lietuva; vertė Rimas Užgiris), Steinar Opstad (Norvegija; vertė Nora Strikauskaitė), Amir Or (Izraelis; vertė Kristina Gudelytė), Sigitas Parulskis (Lietuva; vertė Rimas Užgiris), Vitalija Pilipauskaitė-Butkienė (Lietuva; vertė Medeinė Tribinevičius), Kornelijus Platelis (Lietuva; vertė Jonas Zdanys), Danae Sioziou (Graikija; vertė Elžbieta Banytė), Aivaras Veiknys (Lietuva; vertė Rimas Užgiris), Sophia Walker (Jungtinė Karalystė; vertė Giedrė Kazlauskaitė). Almanache spausdinami ir festivalyje nedalyvavusio poeto Jānio Tomašo (Latvija; vertė Erika Drungytė) eilėraščiai.

Festivalis „Poetinis Druskininkų ruduo“ dalyvauja tarptautinėje poezijos platformoje VERSOPOLIS. Projektas trunka nuo 2015 metų ir tęsis iki 2021-ųjų. „Versopolio“ šūkis: „Kur poezija gyvena“ (*Where poetry lives*). Jo tikslas – suteikti galimybę pasirodyti jauniems, kylantiems poetams ir leisti jiems būti išgirstiems už savo valstybės sienų. 2018 m. į PDR buvo pakviesti keturi projekto „Versopolis“ poetai: Kayombo Chingonyi (Jungtinė Karalystė; vertė Dominykas Norkūnas), Krystyna Dąbrowska (Lenkija; vertė Vytas Dekšnys), Olena Huseinova (Ukraina; vertė Vytas Dekšnys), Els Moors (Belgija; vertė Elžbieta Banytė). Kiekvieno iš šių poetų kūryba išleista atskiru trikalbiu leidiniu: lietuvių, anglų ir originalo kalba.

Įvyko visi programoje numatyti festivalio renginiai: dveji almanacho poetų skaitymai penktadienį ir šeštadienį, festivalio dalyvių, lietuvių poetų ir jaunųjų poetų skaitymai, mėgstamo eilėraščio skaitymai Čiurlionio muziejuje, taip pat dveji skaitymai Vilniuje – almanacho pristatymas klube UNESCO galerijoje bei baigiamasis renginys ŠMC skaitykloje, taip pat vyko poetų susitikimai su vaikais ir jaunimu.

Penktadienio rytą užsienio ir Lietuvos poetai vyko susitikti su Druskininkų mokyklų mokiniams. Vėliau, pakėlus festivalio vėliavą, vyko konferencija tema „Triukšmas ir įniršis“. Diskusiją moderavo Paulina Drėgvaitė, dalyvavo Neringa Butnoriūtė, Virginija Cibarauskė, užsienio svečiai. Kaip ir kiekvienais metais, surengtas PDR almanacho bei kitų per metus išleistų knygų pristatymas ir mažoji knygų mugė; vedė Giedrė Kazlauskaitė. Buvo pristatyta Rūtos Kačkutės siuvinėtų skirtukų paroda „Tyla ir rimastis“. Festivalio metu „Aušrinės“ salėje vyko Vytauto Butvilo-Mažylio paroda „Eilėraščiai paštu“. Penktadienio

SOUND AND FURY

Chronicle

The 29th Annual Druskininkai Poetic Fall (DPF) festival took place on 3-7 October 2018. The festival participants included the Lithuanian literary community and guests from abroad: poets, writers, literary critics, publishers, literary festival organisers and representatives from various organisations.

The principal participants of last year's readings whose work was also included in the DPF Anthology were: Sandra Alcosser (USA; translated by Dominykas Norkūnas), Lina Buividavičiūtė (Lithuania; translated by Ada Valaitis), Mireia Calafell (Catalonia; translated by Dovilė Kuzminskaitė, Carmina Daban Sunyer), Jennifer Foerster (USA; translated by Marius Burokas), Ifor ap Glyn (Wales; translated by Vytautas Stankus), Dovilė Kuzminskaitė (Lithuania; translated by Rimas Užgiris), Steinar Opstad (Norway; translated by Nora Strikauskaitė), Amir Or (Israel; translated by Kristina Gudelytė), Sigitas Parulskis (Lithuania; translated by Rimas Užgiris), Vitalija Pilipauskaitė-Butkienė (Lithuania; translated by Medeinė Tribinevičius), Kornelijus Platelis (Lithuania; translated by Jonas Zdanys), Danae Sioziou (Greece; translated by Elžbieta Banytė), Aivaras Veiknys (Lithuania; translated by Rimas Užgiris), Sophia Walker (UK; translated by Giedrė Kazlauskaitė). Poetry by Janis Tomašs (Latvia; translated by Erika Drungytė) who could not attend the festival was also included in the anthology.

The Druskininkai Poetic Fall festival is part of the international poetry platform VERSOPOLIS. The project has been running since 2015 and will continue until 2021. The theme of VERSOPOLIS is *Where Poetry Lives*. Its goal is to promote young poets and provide an opportunity for them to read their work outside the borders of their countries. In 2018, the following four poets from VERSOPOLIS were invited to DPF: Kayombo Chingonyi (UK; translated by Dominykas Norkūnas), Krystyna Dąbrowska (Poland; translated by Vytas Dekšnys), Olena Huseinova (Ukraine; translated by Vytas Dekšnys) and Els Moors (Belgium; translated by Elžbieta Banytė). The work of each of these poets was published in a separate trilingual (Lithuanian, English and the original language) publication.

All the planned events of the festival took place: two anthology poetry readings on Friday and Saturday, poetry readings by the festival participants, the young poets from Lithuania and abroad, the favourite poem reading at the M.K. Čiurlionis memorial museum, as well as two poetry evenings in Vilnius – the presentation of the anthology at the UNESCO gallery club and the closing event in the reading room of the Contemporary Art Centre. Also held were the poets' meetings with children and youth.

On Friday morning, Lithuanian and foreign poets went to meet the school children at Druskininkai schools. Later, once the festival flag was raised, the conference entitled *Sound and fury* was held. Moderating the discussion was Paulina Drėgvaitė, and it hosted Neringa Butnoriūtė, Virginija Cibarauskė and foreign

vakaro skaitymus vedė Laura Kromalcaitė ir Nerijus Cibulskas, jaunųjų skaitymų vakarą – Greta Ambrazaitė ir Dominykas Norkūnas. Po šių skaitymų kvietė atviras mikrofonas su Tomu Petruliu, o naktį vyko knygyno „Mint Vinetu“ organizuoti slaptieji skaitymai.

Šeštadienio rytą pradėjome nuo parodų: Vandens parko fojė vykusią Julios Baier (Vokietija) parodą „Vandens svarba“ galima buvo aplankyti su jos kuratoriumi Mindaugu Kavaliausku; vėliau buvo atidaryta Ričardo Šileikos paroda „Menika“ restorane „Vitaminas B12“. Vėliau M. K. Čiurlionio memorialiniame muziejuje vyko dviejų eilėraščių – kito poeto mėgstamiausio eilėraščio ir savojo – skaitymai, juos vedė Ričardas Šileika ir Dainius Gintalas, po skaitymų muziejuje buvo pristatyta Mariaus Abramavičiaus tapybos paroda „Pro angelo langą“.

„Bubilo“ salėje įvyko projekto VERSOPOLIS poetų skaitymai, juos vedė projekto koordinatore Lietuvoje Rūta Elijošaitytė-Kaikarė ir Rūta Kačkutė. Po jų ten pat vyko lietuvių poetų skaitymai „Pavakarių šviežiena“, juos vedė Dainius Dirgėla ir Gytis Norvilas. Skaitė poetai Agnė Žagrakalytė, Jurgita Jasponytė, Giedrė Kazlauskaitė, Tomas Venclova, Mindaugas Nastaravičius, Mantas Balakauskas, Mindaugas Valiukas, Benediktas Januševičius. Tarp šių dviejų skaitymų surengta poezijos valandėlė vaikams, joje gausiai dalyvavo ne tik vaikai, bet ir suaugusieji klausytojai. Savo sukurtus arba išverstus eilėraščius skaitė Daiva Čepauskaitė, Kornelijus Platelis, Gytis Norvilas, Agnė Žagrakalytė, Dainius Gintalas, popietę vedė Tomas Dirgėla su sūnumi Jauniumi Ažuolu.

Šeštadienio vakare vyko iškilmingas baigiamasis poezijos vakaras, buvo įteiktos Jotvingių ir Jaunojo jotvingio premijos, apdovanoti konkursų laureatai. Vakara vedė Agnė Žagrakalytė ir Edgaras Platelis. Baigiamajame renginyje poetė Daiva Čepauskaitė už 2017 m. išleistą poezijos knygą „Baisiai gražūs eilėraščiai“ įteikta Jotvingių premija, o poetėi Gretai Ambrazaitė už 2018 m. išleistą poezijos knygą „Trapūs daiktai“ – Jaunojo jotvingio premija. Apdovanotas ir geriausias jaunųjų kūrėjų skaitymų dalyvis – Antano A. Jonyno skiriamą prizą gavo Mantas Toločka. Antrą kartą buvo įteiktas kultūros žurnalo „Nemunas“ įsteigtas prizas, šiemet jis atiteko Ričardui Šileikai.

Po apdovanojimų tradiciškai paskelbti ir apdovanoti anoniminių eilėraščių konkursų nugalėtojai. Eilėraščiai buvo rašomi trimis temomis – vieno eilėraščio, eilėraščio tema „Triukšmas ir jnišis“ ir humoristinio eilėraščio tema „Ateis poezijos ruduo, / kas buvo nieks, tas bus viskuo“. Šeštadienio vakaras baigėsi Agnės Žagrakalytės organizuotu aukcionu bei „Mint Vinetu“ diskoteka.

Sekmadienį festivalis grįžo į Vilnių, čia PDR svečiai bei laureatai dalyvavo skaitymuose Šiuolaikinio meno centro skaitykloje. Skaitymus vedė Indrė Valantaitė ir Rimas Užgiris. Džiažavo grupė „CinAmono“: Laura Budreckytė – balsas, Žygimantas Bačkus – gitara, Vytis Nivinskas – kontrabosas, Domantas Razmus – mušamieji.

guests. Just as in years prior, the presentation of the DPF anthology and other collections published during the year was organised, as was the mini book fair; Giedrė Kazlauskaitė was presenting both. The presentation of Rūta Kačkutė's embroidered bookmarks exhibition entitled *Silence and calm* was held. During the festival, the exhibition Poems by post by Vytautas Butvilas-Mažylis was open in Aušrinė hall. Presenting the Friday readings were Laura Kromalcaitė and Nerijus Cibulskas, while Greta Ambrazaitė with Dominykas Norkūnas hosted the young readings evening. Afterwards, there was an open mic evening with Tomas Petrulis, followed by the secret readings at night organised by the Mint Vinetu book shop.

We started Saturday morning with exhibitions: Julia Baier's (Germany) exhibition *The Importance of Water* in the foyer of Aqua Park could be visited with the curator of the exhibition Mindaugas Kavaliauskas; later the exhibition by Ričardas Šileika *Menika* was opened at the restaurant Vitaminas B12. Somewhat later there was a reading of two poems – author's own and by another poet – held at the M.K. Čiurlionis memorial museum presented by Ričardas Šileika and Dainius Gintalas. Following the reading, the museum hosted the launch of Marius Abramavičius' paintings exhibition entitled *Pro angelo langą* (Through angel's window).

The Bubilas hall welcomed the VERSOPOLIS project poets' reading moderated by the project coordinator in Lithuania Rūta Elijošaitytė-Kaikarė and by Rūta Kačkutė. The event was followed by the Lithuanian poets' reading *Pavakarių šviežiena* (The Fresh Meat of the Eventide), held in the same space and presented by Dainius Dirgėla and Gytis Norvilas. Reading their work were the following poets: Agnė Žagrakalytė, Jurgita Jasponytė, Giedrė Kazlauskaitė, Tomas Venclova, Mindaugas Nastaravičius, Mantas Balakauskas, Mindaugas Valiukas and Benediktas Januševičius. Between those two readings, the children's poetry hour was held which was attended not only by children but also by grown-up audiences. Reading poetry written or translated by them were Daiva Čepauskaitė, Kornelijus Platelis, Gytis Norvilas, Agnė Žagrakalytė and Dainius Gintalas. The afternoon was moderated by Tomas Dirgėla and his son Jaunius Ažuolas.

The festive gala poetry evening took place on Saturday night. During this closing event, the Yotvingian and the Young Yotvingian Prizes were awarded and competition winners were acknowledged. Hosting the evening were Agnė Žagrakalytė and Edgaras Platelis. The closing event saw the poet Daiva Čepauskaitė awarded the Yotvingian Prize for her 2017 poetry collection *Baisiai gražūs eilėraščiai* (Terribly Beautiful Poems) and the poet Greta Ambrazaitė receiving the Young Yotvingian Prize for her 2018 poetry book *Trapūs daiktai* (Fragile Things). The most outstanding participant of the young authors' readings also received an award of recognition – Mantas Toločka received the Antanas A. Jonynas Prize. The prize established by the cultural publication Nemunas was awarded for the second time – this year it went to Ričardas Šileika.

As is the tradition, after the awards ceremony the winners of the anonymous poetry contest were announced. There were three themes provided –

one poem, poem on the subject of *Sound and Fury* and humorous poem on the subject of *Ateis poezijos ruduo, / kas buvo nieks, tas bus viskuo* (The Poetic Fall will come, / Those who were nobodies will become everything). Saturday evening ended with the auction that was organised by Agnė Žagrakalytė and a Mint Vinetu disco.

On Sunday, the festival returned to Vilnius where the DPF guests and prize-winners took part in the evening of readings in the reading room of the Contemporary Art Centre. The reading was moderated by Indrė Valantinaitė and Rimas Užgiris. This was followed by a performance of the jazz band CinAmono: Laura Budreckytė – vocals; Žygimantas Bačkus – guitar; Vytis Nivinskas – contrabass; Domantas Razmus – percussion.

Jotvingių premijos laureatė

Daiva Čepauskaitė

Daiva Čepauskaitė gimė 1967 m. Marijampolėje. Studijavo mediciną Kauno medicinos akademijoje ir įgijo gydytojos specialybę. Mokėsi scenos meno Kauno jaunimo muzikinėje studijoje. Nuo 1990 m. dirbo aktore Kauno kameriniame teatre, nuo 2008 m. – Kauno kamerinio teatro literatūrinės dalies vedėja. Yra išleidusi keturias poezijos knygas. Rašo pjeses vaikams ir suaugusiems. Jos pjesės statytos daugelyje Lietuvos teatrų: Kauno kameriniame, Kauno lėlių, Kauno akademiname, dramos, OKT/Vilniaus miesto, Klaipėdos muzikiniame, Marijampolės municipaliniame, Keistuolių teatre. Jotvingių premija skirta už jos penktąją poezijos ir pirmąją vaikų poezijos knygą „Baisiai gražūs eilėraščiai“ (Kaunas: Žalias kalnas, 2017)

Sodininko daina

Glitus ir murzinas ruduo
į seną sodą atšlubavo,
jau žiba pėdoje vanduo,
jau rausta skruostai seno klevo.

Trumpėja dienos, o snarglys
panosėj mano vis ilgėja,
jau krenta žemėn obuolys,
ir vis sunkiau paeit prieš vėją.

Vėl šluoju į krūvas lapus,
o jie visi pasprukti bando,
ir vieną obuolį perpus
aš su šalna kas rytą kandu.

Niūniuoja vėjas tarp šakų,
o aš griežiu savu smuiku –
grakščiu ir ilgu kauptuku –
ir vėjas pritaria man graudžiai.

Aš groju vystančioms gėlėms,
šarmotai žolei, dilgėlėms,
sliškams, vorams ir skruzdėlėms –
spalvingai savo sodo liaudžiai.

Jaunojo jotvingio premija įteikta
poetei Greta Ambrazaitė.
Jos eilėraščiai publikuojami almanache.

Winner of the 2018 Yotvingian Prize

Daiva Čepauskaitė

Daiva Čepauskaitė was born in 1967 in Marijampolė. She studied medicine at the Kaunas Medical Academy and became a physician. She also studied performing arts at the Kaunas Youth Music Studio. In 1990, she joined the Kaunas Chamber Theatre as an actress and from 2008, she has served as the head of the literary section of the Kaunas Chamber Theatre. Daiva Čepauskaitė has published four books of poetry and she also writes plays for children and adults. Her plays have been staged at the Kaunas Chamber Theatre, the Kaunas Puppet Theatre, the Kaunas Academic Drama Theatre, the OKT/Vilnius City Theatre, Keistuolių Theatre, the Klaipėda Musical Theatre, and the Marijampolė Municipal Theatre. She was awarded with the Yotvingian prize for her fifth poetry book and her first book of poetry for children *Terribly Beautiful Poems* (2017).

The Gardener's Song

Autumn, dirty, dingy and wet,
limped up to the old farmstead –
water now glitters in footsteps,
the maple's blood rushes to its head.

As the days shrink down, snot
hangs longer from my nose,
the apples fall without a thought,
and I walk bent against wind, exposed.

Once more, I rake up piles of dappled
leaves which always try to break free,
and every morning I share an apple
with the frost that takes half for a fee.

A lullaby hums in tree boughs,
while I play on my only violin –
a long and graceful hoe –
accompanied by the mournful wind.

I play on for the wilting flowers,
for grasses and nettles, my yield
of frost, for ants, worms and spiders –
all the motley folk of my fields.

Translated by Rimas Užgiris

Greta Ambrazaitė was awarded
with the Young Yotvingian prize.
Her poems are published in this anthology.

Man likusi vienintelė vieta

*Teležinėlės, parašytos be jokių ypatingų progų, išsiųstos artimiesiems ir
tolimiesiems bičiuliams
(ištraukos)*

Budinti tarnyba, budintis dangus, budintis šviesoforas, budinti neviltis, budintis klozetas, budinti skaičiuoklė, budintis turėklas, budintis lūkestis, budinti gyvastis, budinti dispečerė baimė, budintis vyniojamasis popierius, budinti diagnostika, budintis avinėlis, kurs naikina pasaulio nuodėmes, budintys peiliai ir šakutės, budinti šiukšliavežė, budinti tamsa, budinanti sąmonė. Ričardas Funkcijos Siųsti Ištrinti

Prie Jgulos bažnyčios cokolio – saksofonistas. Vakaro kavos man pagamina jaunas žydukas Benjaminas Lekas. Laisvės alėjoje prikasta rūšinio smėlio. Regiu atviriausiomis akimis: dangaus valtyje žvejas lūkuriuoja krustelinčios plūdės.

Vakaro galugerklyje – įsirpusios mėlynės. Jokūbo ir Pilypo kariliono kompoziciją pildo lietaus marakasas. Lukiškių paaugliukės mastaguoja sparnais sapnų viršūkalnėse. Krapų, ramunių, dobilų, vingiorykščių, gubojų, rugiagėlių, gauromečio puokštės Antakalnio procesijoje. Pamesta aukso saga.

Per žolę, per žolę, per žolę. Vilnija rugpjūčio saulės tiulis. Gatvės perėjimas neleistinoj vietoj. Peilių galandimas ir peilių šipinimas. Dykaduoniavimo ritualai Lukiškių aikštėje. Man likusi vienintelė vieta į rytdienos seansą. Ištrauktos vyns ir įkaltos vyns. Brūkštelėtas krintančios žvaigždės ekspromtas. Stabteliu prie pėsčiųjų taką kertančio skruzdžių tako.

Vakaro ritualai, sutemų stotelė, liuoksintis troleibusas, mirksintis žalias kryžius, lenkiškai komunikuojančios kaimynės, draugei paslaptį skleidžianti mergaičiukėlė. Gatvėje šokantis ir dainuojantis puodelis, lango šventasis baltakailis katinas, žiovaujanti išvargusio veido karalienė. Atšauktas pasimatymas.

The Only Place Left for Me

*Telenewsies written for no particular occasion and sent out to close and
distant buddies
(excerpts)*

Vigilant duty, vigilant sky, vigilant traffic light, vigilant despair, vigilant water closet, vigilant calculator, vigilant handrail, vigilant expectation, vigilant living, vigilant dispatcher fear, vigilant rolling paper, vigilant diagnostics, vigilant lamb, which takes away the sins of the world, vigilant knives and forks, vigilant garbage truck, vigilant darkness, vigilant consciousness. Ričardas Options Send Delete

Near the plinth of St. Michael the Archangel Church – a saxophone player. A young jew Benjamin Lek serves me evening coffee. Sand of a special variety is dug up in Liberty Avenue. I see with the utmost open eyes: in the boat of the sky a fisherman waits for the wiggling float.

Ripe blueberries at the back of the evening's throat. The maracas of rain complement the composition of Jacob and Philip's carillon. The teens of Lukiškės waggle their wings atop the summits of dreams. The procession of Antakalnis bears bouquets of dill, chamomiles, clovers, meadowsweets, baby's-breaths, cornflowers, and fireweeds. A lost button of gold.

Over the grass, over the grass, over the grass. A rippling tulle of August's sun. A street crossing in a prohibited spot. The whetting of knives and the blunting of knives. Rituals of scrounging in Lukiškės Square. For me, the only spot left for tomorrow's séance. Nails pulled out and nails hammered in. An impromptu dashed off by a falling star. I stop at an ant crossing that crosses a pedestrian crossing.

Evening rituals, a station of dusk, a skipping trolleybus, a green flashing cross, neighbors communicating in Polish, a girlie divulging a secret to her friend. A cup dancing and singing in the street, the saint white-furred cat of the window, a yawning tired-face queen. A cancelled date.

vilkšūnis

pavasaris sverdi nukirstas galva. srūva tulpių kraujas iš klombos, o kaukazinės slyvaitės patrakusios perrėkt pasaulį, šalia areštinės Kosciuškos gatvėje. vėjo laužomi žiedlapių dantys – pavėjui pavėjui – – –
 kokius laukus užsės, kokia iš jų išaugs kariuomenė? ir ko neramu toms slyvaitėms šalia areštinės Kosciuškos gatvėje? ar tai tik ne baltuojantys durklai, žaibai iš žemės, akinanti akimirkos elektra, o aš tik elektrikas prie svylančios kasdienybės skydinės. įstabus gamtos ekshibicionizmas – – –
 greta – melancholija, ramybės pilnoji: mirgantis upės ekranas, užžėlę laiptai jau į niekur, grįžtančių paukščių kampainiai, susriegti į neobliuotą dangų. tokia dangaus furnitūra. o mano nugaron įsimetęs diegas – pavymui įbestas vilkšūnio žvilgsnis. kas paleidot šūnis?
 vilkšūnį, kuris manyje.
 vilkšūnį, kuris mano šešėlis ir prakaitas.
 vilkšūnį, kuris pabrukęs uodegą.
 vilkšūnį, kuris mano akys, jautrumas ir kailis.
 vilkšūnį, kuris štai laka iš klombos, įgręžęs akis į nugarą.
 vilkšūnį, kuris stebi, ar neišsiduosiu, ar nepulsiu inkšti garsiau nei tos slyvaitės šalia areštinės, tos pavasario palydovės praskleistais baltais chalatlėliais.

wolfhound

spring staggers in decapitated. tulip's blood streams from the flower bed, while the Caucasian plums next to the detention center on Kosciusko Street shout crazily over the world. the toothy blossom petals battered by the wind – leeward, leeward – – –
 what kinds of fields will be planted, what army will sprout in them? and why are the plums next to the detention center on Kosciusko Street so agitated? could it be whitened daggers, or bolts of lightning from the earth, the blinding electricity of the moment, and I, a mere electrician beside the scorched switchboard of banality. the wondrous exhibitionism of nature – – –
 beside me – a melancholy replete with tranquility: the flickering screen of the river, the overgrown stairs to nowhere, the V formation of returning birds screwed to an un-planed sky. this is nature's accoutrement. there's a shooting in my spine – the imbedded gaze of the wolfhound. who released the dogs?
 the wolfhound who is inside me
 the wolfhound who is my shadow and my perspiration.
 the wolfhound who has its tail between its legs.
 the wolfhound who is my eyes, sentience, and pelt.
 the wolfhound who laps water from the flower bed, eyes boring into my back.
 the wolfhound who watches to see if I will betray myself, if I'll fall and whimper more loudly than the plums next to the detention center, those attendants of spring with parted white robes.

Ruduo Trojoje

Vilko kraują avelės laka... Šito niekaip negali būti –
tai kalba nesuvokia vaizdo, kur prieš auštant kasnakt kartoja;
jeigu nori gražiai gyventi, privalai šimtą kartų žūti:
vaikas nuknisa tėvo šarvus ir išsmunka vaduoti Trojos...

Kur tas miestas, visi pamiršo – jis seniausiai prasmego skradžiai,
jei prie žemės priglaustum ausį, dar išgirstum Kasandros raudą:
ji dusli, iš giliai ateina, puikiai tinka šio ryto pradžiai –
pasakiau, o jaučiu, kad viskas viduje lyg po mūsų skauda.

Taip speigai pasitraukia šiaurėn, ir žolė nupjauta atauga,
ir į tvenkinį tupia antys, atskraidinusios naują vadą...
Tik manęs nuo manęs jau niekas šiam pasauly daugiau nesaugo –
meldai stiebias lėtai į viršų, kol akis debesims išbado,

ir kalbos čia nereikia kaltinti – ji tikrovę labiau išmano:
jeigu vilkas avelę skerdžia, tai ir avys greit šoks ant vilko.
Aš greičiausiai esu jų kerštas, ir tas kraujas – greičiausiai mano;
vaikas šarvus it kokį molį susimąstęs prie slenksčio minko...

Štai ir viskas, manyčiau, viskas: ant ugnies virdulys jau cypia,
jau nušvito padangė skaisčiai – nusiplovė naktinį tušą.
Nuo lietaus kiek apsunkęs vėjas drėgną žemę už lango trypia,
ir gražu pažiūrėt, kaip Trojos moteriškės jį šluotom muša.

Tiek savaičių sausra kamavo, o pažvelki, kaip stipriai pila
sakiniais į lapus gyslotus, kur po medžiais pajuodę pūna...
Šauk nešaukęs, trankyk netrankęs – garsas grįžta atgal į tylą;
ko pasauly negali būti, to daugiausia jame ir būna.

Autumn in Troy

Lambs lap up wolf's blood... This simply cannot be – speech
doesn't comprehend the scene that repeats after each
night. You must die a hundred times to live once well: the boy
now filches his father's armor and sneaks out to liberate Troy...

All have forgotten where that city lies – it slipped through the earth long ago,
and if you put your ear to the ground, you can still hear Cassandra's woe:
she speaks, muffled, from far away, fitting perfectly this morning's shore –
I have said once, and once again, everything hurts inside as if after war.

Thus, the frosts withdraw to the north, the cut grass grows back,
ducks settle in a pond, having flown with a new leader of the pack...
But nobody saves me from me any longer in this world – crowds
of rushes slowly stretch up high until they poke the eyes of clouds,

and language need not be to blame – it understands reality better:
if the wolf slaughters the lamb, then sheep will jump the predator.
I am probably their revenge, and the blood must be mine this day;
the boy molds the armor by the door as if it were some kind of clay..

That is all, it seems to me, everything: the kettle screams on the flame,
the skies have lit immaculately – night's toner has been washed away.
A wind heavy with rain treads over damp earth beyond the window pane,
and it's glorious to watch Troy's women batter it with brooms at play.

A punishing drought dragged on for weeks: now look how skies stream
sentences into veined leaves that rot and blacken under trees...
Call out or not, knock or not – the sound returns once more to silence;
what there cannot be in the world, that is what most exists – in defiance.

pomidoriukai

gyvenu su moterimi
kurios testosterono lygis
aukštesnis už mano

aš prižiūriu gėles
auginu balkone
pomidorus

ji grėžia skyles
mano gelžbetoninėje odoje
degina gražtus dažnai pasirodo juodi
dūmai šypsaisi truputį kutena šnerves graužia akis

kaip mums sekasi?
puikiai

gėlės auga ir žydi
pomidorų krūmai beveik mano ūgio

mezgasi vėlyvi vaisiai
pačiose viršūnėse

gyvenimo paveikslai ir nuotraukos
lėtai bet užtikrintai pakimba ant sugręžiotų sienų
ir apžiūrinėja mus nuogus

kartais pasiginčijame
daržovės uogos ar vaisiai
yra pomidorai

galiausiai sutariame
saldūs tie pomidoriukai
iš mūsų balkono
su artėjančio rudens rūgšte

little tomatoes

I live with a woman
whose testosterone level
is higher than mine

I tend to the flowers
I grow tomatoes
on the balcony

she drills holes
into the reinforced concrete of my skin
she often burns through drills with black smoke
rising I smile as it tickles my nostrils a bit and irritates my eyes

how are we doing?
splendidly

flowers grow and blossom
the tomato plants are nearly my height

late fruits set
at the very tops

life's paintings and photographs
slowly but decidedly hang on the drilled walls
and watch over us naked

sometimes we argue
are tomatoes
veggies or berries or fruit

we finally agree
those little tomatoes on our balcony
are so sweet
with the tang of approaching autumn

pieštukas

Antikvariato pardavėjas vertina įniršio pieštuką.
Ilgai, tarsi grodamas koncerte tuščiai salei, pasakoja
jo istoriją, leidžia kiekvienam atsargiai paliesti
juodą špagos smaigalį.
Nieko neįprasto – siauras gelsvo, kvapnaus medžio futliaras,
anglies širdis viduj. Bukas, nors gal tik rečiau lūžta.
Kai kurie stebisi, nuoširdžiai ar iš mandagumo,
kiti abejingi, neslepia, kad veltui įžengė
šion priplėkusion vieton, atsuka fotoaparatus, mobiliuosius
į sirpstančius vėrinius, stalus su vilkolakių kojomis.
Bet pieštukas jau skuba, veiduose aklai
atlieka savo mėgstamą darbą, pripaišo svarbiausią detalę.
Užkratas, senovinis titnago pleištas, įvartytas
į žvėries raumenis, augantis, pamažu
tvirtėjantis tamsos narvas akiai. Dulkės svorio
griaunamasis kamuolys, daužantis vidaus sienas
su visais paveikslais,
lentynomis,
krištolu.

pencil

The antique seller assesses the pencil of rage.
For a long time, as though playing a concert in an empty hall, he recounts
its history, lets everyone touch it carefully
the black point of the epee.
Nothing unusual – a thin casing made of yellowish fragrant wood,
with a charcoal heart inside. Blunt, perhaps so it breaks less often.
Some are astonished, sincerely or just being polite,
others are indifferent, they don't hide their regret having walked into
this musty place, they focus their cameras, mobile phones
at the ripening necklaces, tables with werewolf legs.
But the pencil hurries, on their faces it sightlessly
carries out its favorite task, it draws the most important detail.
An infection, an ancient wedge of flint, thrust
into the muscles of a wild beast, growing, slowly
strengthening cage of darkness for the eye. A wrecking ball
weighing less than a speck of dust, smashing the interior walls
with all the pictures,
shelves,
crystal.

Čiurliai

Klykianti gauja pasirodo tarsi iš niekur
ir puola varnėnų inkilą,
kuriame jaunikliai, dar neišmokę skraidyti.
Tai čiurliai, juodos padangių verpstės,
panašios į naikintuvus. Varnėnai dar kurį laiką
bando priešintis, bet galop išsikrausto.
Čiurliai užima jų namus ir peri,
ir tiekia maistą skraidydami eskadrile.

Išėjau į mansardos balkoną netoli to inkilo.
Retai čia besilankau. Eskadrilei
tai nepatiko – švilpė pro mano galvą it kulkos,
demonstruodami, kad pažeidžiau jų privačią erdvę
ir privalau tučtuojau pasišalinti...

O kartą vienas čiurlys nukrito kieme, krūtine ir sparnais
glaudės prie namo sienos sustingęs, apimtas siaubo,
toks bejėgis ir pasidavęs, kad mano kaimynas
užsigeidė jam padėti, tačiau nežinojo kaip.
Šiek tiek pažinojau čiurlius, todėl pasakiau jam,
kad šie negali pakilti nuo žemės,
reikia paimti ir mesti į orą. Pats nenorėjau
jo liesti, turėjau jų giminei priekaištų
dėl varnėnų. Turėjau priekaištų besikeičiančiam
pasauliui, sau arba mums abiem. Kaimynas
paėmė čiurlį atsargiai, nelabai manimi tikėdamas,
ir metė į viršų taip, kad nukristų bent ant stogelio,
jei nepaskris, bet čiurlio sparnai iš karto pagavo orą,
ir jis suskubo sugrįžti į eskadrilės rikiuotę.

Swifts

A screeching flock appears as though out of nowhere
and attacks the starlings' nesting box,
where the young birds perch, still unable to fly.
These are swifts, black spindles of the skies,
similar to fighter planes. For a while the starlings try
to resist, but they finally move out.
The swifts take over their home and roost,
and supply food flying around in a squadron.

I walked out onto the mansard balcony near the nesting box.
I rarely come out here. The squadron
didn't like this – it whistled past my head like bullets,
making it known that I infringed on their private space
and that I must leave immediately...

Once a swift fell to the earth in the yard, pressing its breast and wings
against the wall of the house frozen, overcome by terror,
so helpless and resigned that my neighbor
was moved to help it, but didn't know how.
I knew a bit about swifts, so I told him
that they're unable to take flight from the earth,
that you have to pick it up and toss it into the air. I didn't want
to touch it, I admonished the species,
on behalf of the starlings. I admonished the changing
world, for me or for both of us. My neighbor
carefully picked up the swift, not really believing me,
and tossed it up in the air so that if it fell at least it'd land on the roof
if it couldn't fly, but the swift's wings caught the air,
and it rushed to return to its squadron formation.

Niekas

Kaip visada, daug vargo dėl pelėsių
ar septynių aklų katių palėpėj
vaisinių muselių virtuvėj, veido raukšlėlės
viso to, kas randas iš nieko, kaip ir
švelnūs bei grėsmingi garsai
iš siauručiukės akacijos ankštis
per patį pokaičio piką
triukšmas ir įniršis

Kaip visada, daug triukšmo dėl nieko
niekas nebekrypuoja už tvoros, mirus Vasiai
niekas nebeknarkia po langais, ten pat iškeliauvus Tolikui
ir tik moteriškė mirtinai įsižeidus dėl meilės pauzės
taip sakant, nieko
nes tarsi įniršęs teka laikas
nes tarsi pasiutęs savo ratus suka kraujas

Kaip visada, daug triukšmo dėl nieko
nutilus mieliausiam šnabždesiui
kuris bežodis ir nieko nereiškia
daug tūžmasties dėl paminklo kažkam
ko jau nebėra, tiksliau – niekam
ašaros ir murmesiai
staiga patyrus neplanuotą nieką
sulaukus amžiaus, kai į grožį žvelgiama
nieko iš jo nebenorint ir nebelaukiant
(ir nieko tokio, kad tau dar negalioja

No one

As always, so much trouble with the mold
or the seven blind kittens in the attic
fruit flies in the kitchen, wrinkles on the face
all that appears out of nowhere, like
soft and menacing sounds
from the narrow acacia pod
during the very peak of a nap
sound and fury

As always, lots of noise for no reason
no one staggers behind the fence, after Vasia died
no one snores beneath the window, since Tolikas has also departed
and only the woman who is mortally offended because love has paused
as they say, nothing,
because time flows furiously
because blood circles maniacally

As always, lots of noise for no reason
when the most endearing whisper grows silent
which is wordless and doesn't mean anything
lots of distress about a memorial for someone
who is no longer here, more precisely – for no one
tears and murmurs
suddenly experiencing an unplanned nothing
having reached the age when beauty
has left nothing to desire or wait for

šita taisyklė ir kad esi dar tokių metų
kai užspaudus vabzdį ant balto paviršiaus
kažkodėl tikimasi, jog ten neliks nieko)

Šitiek daug triukšmo dėl nieko
nieko, kuriam nieko nereikia
ir kuris savo įsiūtį parodo per žmogų
katras yra nieko kaukė, jo įrankis
ir šitas niekas taip klaidiai
panašus į viską

O kas yra tas, kuris
tai pamatė, prabilo?

Niekas, įtūžęs, niekas, suvokiantis
kuo visa tai baigsis
niekas, patylom įsikūręs būgnų tuštumose
ar po palaike skarda
niekas, visada pasiruošęs patriukšmauti

(and so, what if this rule
doesn't apply to you and that you're still of an age
when you squish a bug on a white surface
for some reason you think that it won't leave a mark)

So much noise for nothing
nothing, which needs nothing
and which shows its fury through a person
who is a mask for nothing, and its tool
and this nothing is so terribly
similar to everything.

And who is the one
who saw this, and spoke?

No one, maddened; no one, understanding
how it will end
no one, stealthily ensconced in the cavities of drums
or under a shabby tin plate
no one, ever ready to make noise

Greta Ambrazaitė

IV vieta

atgniaužiami kumščiai panašūs
į besiskleidžiančias lelijas –
drėgnus, švarius jų žiedus,
užgožusius tamsą tarpupirščių,
tarsi tos rankos nebūtų smaugusios,
nebuvo trinties tarp gyslų,
tarsi visai nebeaišku,
kaip distiliuojamas įniršis
virsta kraujo kūneliais

Greta Ambrazaitė

4th Place

unclenched fists look like
blooming lilies –
their damp, fresh petals,
that choked darkness between fingers,
as if those hands hadn't strangled,
there hadn't been any friction between the veins
as if it's an absolute mystery
how distilled fury
transforms into blood cells

Translated by Ada Valaitis

Be triukšmo

Vaikystėje
tarsi įkalintas jautėsi
šiame mieste:
nuolat skriaudžiamas
dėl mažo ūgio,
pašiepiamas dėl mikčiojimo,
visada paskutinis,
nespėjantis su bendraamžiais,
nemokantis apsiginti,
dažnai pamušta akim,
sudaužytais akiniais...

Svajojo užaugęs
atsiskaityti
su visais už kiekvieną niuką,
spyrij, žeminimą ir niekinimą,
už diskriminaciją
ir nepripažinimą lygiateisiu.

Dabar, įniršio nesužlugdytas,
pro réksmingą
stočių kultūrą
buvęs bjaurus ančiukas
praeina pasitikinčiu žvilgsniu,
žinodamas –
niekas neateis, neatvažiuos, neatskris
jo skriausti ar įžeidinėti,
visi pasitinka šypsodamiesi,
sveikinas, glėbesčiuojasi,
klausia jo nuomonės ar patarimų,
kviečia į savo namus,
siūlo vaišes, nakvynę, pramogas –

ir visas noras bei ryžtas
atsiskaityti / atkeršyti
nublinksta, nutolsta, dingsta.

Without noise

in childhood
you feel imprisoned
in this city:
ever wronged
because of your small stature,
ridiculed for stuttering,
always the last,
unable to keep up with one's peers,
unable to defend yourself,
often with a black eye,
broken eyeglasses...

as an adult I had hoped
to settle accounts
with everyone, for every punch,
kick, humiliation, and scorn,
for discrimination
and denied equality.

Now, untrammelled by rage,
through the rowdy
culture of stations
the erstwhile ugly duckling
passes through, with a self-confident gaze,
knowing –
that no one will come, by ground, or by air
to discriminate or insult,
everyone meets you with smiles,
greet, embraces,
asks for opinions or advice,
invites you to their homes,
offers feasts, lodging, entertainment –

and the desire and determination
for the settling of accounts and revenge
fades, grows distant, disappears.

Mantas Toločka

**Sėdint prie kompiuterio namie,
Žirmūnai, Vilnius**

J. A. W

Virš savo galvos matau pilką šešėlį,
Prirašytų lapų gniužulą,
Plazdantį tarsi drugelis ekrano šviesoje.
Gatvėje tarp pilnų daugiabučių
Ženklinantys kelią punktyrai nuseka vienas paskui kitą
Į rytmečio tolius.
Mano dešinėje,
Prieblandos apgaubtoje lentynoje
Dvi baltos knygų nugarėlės
Tvieskia ir sustingsta vyzdyje.
Atsilošiu, švinta ir artinasi rytas.
Nyksta drugelis. Balandis, ieškodamas namų, nutupia ant palangės.
Aš iššvaisčiau tavo gyvenimą.

Mantas Toločka

**Sitting at home by the computer
in Zirmunai, Vilnius**

J.A.W.

I see a gray shadow above my head,
Crumpled sheets of paper covered in writing
Fluttering like a butterfly in the light of the screen.
In the streets between fully occupied apartment buildings
Dotted lines that show the way flow one after the other
To the distances of dawn.
On my right,
On a shelf enveloped by twilight
Two white book spines
Flash and freeze in the pupil of my eye.
I lean back, dawn breaks and morning approaches.
The butterfly disappears. A dove searching for home perches
on the windowsill.
I've squandered your life.

Jotvingių premijos laureatai**Yotvingian Prize Winners**

1985	Kornelijus Platelis
1986	Vytautas P. Bložė
1987	Bronius Kutavičius
1988	Alfonsas Nyka-Niliūnas
1989	Kazys Bradūnas
1990	Henrikas Čigriejus
1991	Henrikas Nagys
1992	Donaldas Kajokas
1993	Knuts Skujenieks
1994	Sigitas Geda
1995	Sigitas Parulskis
1996	Marijus Šidlauskas-Jonaitis
1997	Antanas A. Jonynas
1998	Marcelijus Martinaitis
1999	Nijolė Miliauskaitė
2000	Alfonsas Bukontas
2001	Jonas Strielkūnas
2002	Jonas Zdanys
2003	Vladas Braziūnas
2004	Stasys Jonauskas
2005	Tomas Venclova
2006	Kęstutis Navakas
2007	Almis Grybauskas
2008	Aidas Marčėnas
2009	Valdemaras Kukulas
2010	Viktorija Daujotytė
2011	Alfonsas Andriuškevičius
2012	Rimvydas Stankevičius
2013	Jonas Kalinauskas
2014	Gintaras Bleizgys
2015	Rolandas Rastauskas
2016	Eugenijus Ališanka
2017	Gytis Norvilas
2018	Daiva Čepauskaitė

**Jaunojo jotvingio
premijos laureatai****Young Yotvingian
Prize Winners**

1998	Darius Šimonis
1999	Gintaras Bleizgys
2000	Gintaras Beresnevičius
2001	Tomas S. Butkus
2002	Gytis Norvilas
2003	Agnė Žagrakalytė
2004	Donatas Petrošius
2005	Sonata Paliulytė
2006	Vytautas Dekšnys
2007	Benediktas Januševičius
2008	Dainius Gintalas
2009	Giedrė Kazlauskaitė
2010	Antanas Šimkus
2011	Marius Burokas
2012	Indrė Valantinaitė
2013	Ramunė Brundzaitė
2014	Aivaras Veiknys
2015	Mindaugas Nastaravičius
2016	Nerijus Cibulskas
2017	Vytautas Stankus
2018	Greta Ambrazaitė

PDR ekspertų taryba / DPF Board of Experts:

Kornelijus Platelis (pirmininkas / chairman), Vladas Braziūnas (pavaduotojas / vice-chairman), Eugenijus Ališanka, Elžbieta Banytė, Lina Buividavičiūtė, Marius Burokas, Daiva Čepauskaitė, Vytas Dekšnys, Dainius Dirgėla, Erika Drungytė, Rūta Elijošaitytė-Kaikarė, Dainius Gintalas, Antanas A. Jonynas, Donaldas Kajokas, Giedrė Kazlauskaitė, Kerry Shawn Keys, Andrius Mosiejus, Mindaugas Nastaravičius, Dominykas Norkūnas, Gytis Norvilas, Donatas Petrošius, Rolandas Rastauskas, Ričardas Šileika, Rimas Užgiris, Agnė Žagrakalytė.

Rengėjai / Organizers:

VŠĮ Poetinis Druskininkų ruduo, Centras Dainava.
Public Organization Druskininkai Poetic Fall, Centre Dainava.

PRIEDAS

APPENDIX

PDR svečių eilėraščių
vertimai į anglų kalbą

English translations of
poems by our guests

YORGOS ALISANOGLOU

(Greece)

poems from the book Playground (2016)

[Landmines]

A dream the woman with the severed
arteries
the Danube that would bring back the father
the fall of the Wall on your wedding roses
A dream the soul that began inflating like a
balloon
until it hid the sun

A dream that I would come to this world by
the blood of
your hands
the man who got lost in the aquifer
foundations of two civilizations
the ghost with the wedding gown that was
hanged on the Wall
A dream the light that grew gigantic over
the reached
limits
and stayed there, distant from the seasons
to shine a
light until the end of history

A dream your breath on the small springlike
landmines

[Her truth per second]

My mother, an everyday woman
who escaped from the kingdom of Troy
an everyday woman who escaped
from the kingdom of Denmark
my mother, escaped from the kingdom of
France

was injured in the Austrian civil war
was imprisoned in the Spanish civil war
was killed in the Ukrainian civil war
my mother

was Helen, Ophelia, Mary Antoinette,
was Theresia, Aragon, Oxana, Circe,
Penelope,
Penthesilea, Ino
my mother

she follows the circles of blood of her
ancestors
she claims her share of the world
she crosses, dead, the halls of Birkenau

no role was appointed to her tonight
an everyday woman my mother
whose name is Victoria

[War / Nurnberg]

This war happened
in the darkness of your mind

An old German story,
every story, like toy soldiers
we used to play as kids

Now from the Elba my mind
is racing to Evros, to the thousand trees of
the delta
the friends stopped loving me
when I told them I'm not playing any more

I lie on the grass and count toys
wars, friends and foes,
I count affections

The sun lights the tin soldier
of those times – the robin nearby
pecks it with its beak, chirps shrilly

Years have gone by and I can't distinguish
which one of us
fell in combat – which one lives

[War / Quartet]

This war happened
in the night, in the semitones
of an adagio for strings

and it was until then
an inconceivable notion for all
since in the deep waters of music
they say that time is neutral

but this war also
is a notion, like music is a notion
both inconceivable for the common mind
if you barely touch them, there's nothing left
but an aura of a week grandeur

that feeling, that somebody is getting killed
thousands of miles away –
in the short waves of
the radio

[War / Duktus]

This war happened
in the darkness of a drawer
towers and bloody kingdoms

they forged the coins

I changed cities and countries
faces and people
I change me and you

I forged the coins

Half revolver, half hand
it sprang from my neck
black water by the name Ludias

it forged the coins

The temperature of the drawer
is the temperature of your belly
so many wars, so many romances, such
crush

such worship

I saved you an infant in the drawer
in the end, when they have taken everything
from you
there will remain some blood at the bottom
in blue light

I am sorry that you ended up here
in that, which is my body

[Refrain]

Under my flesh
dark –strangers
undersign my loneliness
they labour as an inner crack
beyond the law of life
and their electric silence

They embrace each other's doubt
so tightly, that the omen comes true
the one I heard of in the absinth bars of
Bohemia
"From the West, gentlemen, we've returned
hungry again"

And on the other side
not one love sonnet tonight
to undersign
our eternity

Translated by Vasillis Moschovos

GERARDO BELTRAN

(Mexico)

The women of Alkmaar

The women of Alkmaar
are born in Alkmaar,
take their first steps in Alkmaar,
the names of Alkmaar are imprinted little by
little in their breath,
they grow, learn and blossom in Alkmaar,
in Alkmaar they cry and bleed.
They also fall in love in Alkmaar:
the first
second
and third time.
They dance, study and work in Alkmaar.
They get married in Alkmaar
to a man from Alkmaar
(their honeymoon to the sea
not too far
from Alkmaar).
In Alkmaar their bodies take on the future
shapes of Alkmaar.
In Alkmaar they are mothers:
they care, feed, and teach
while Alkmaar reflects the lines on their
faces.
There, in Alkmaar,
the women also ask themselves certain
questions,
have certain desires:
they have pleasure, they repent, they torture
themselves, they rebel,
they drag along the shadows of Alkmaar.
One day their daughters, women of Alkmaar,
make them grandmothers
of other women of Alkmaar,
who hear stories between dreams
of what Alkmaar was like once upon a time.
There, in Alkmaar,
the women see the deaths of the people of
Alkmaar they've loved
and then die themselves
to be buried
in the cemetery at Alkmaar.

And maybe they're right,
since deep down
the land of Alkmaar
is the same as anywhere else.

The crab

The crab is a flower
that blossoms from the sand.

Translated by John Burns

The suicide of Nowy Swiat

Between being and not being
there are only three floors
and this man goes through them in a flash.
Doubts, he had,
but he was serious too.
His vagabond face is now a permanent
stain.

Before a small group of curious people
the man finally finds his charted course.

No-one stops on Nuevo Mundo avenue,
death is too much of a daily occurrence
(a pity the event wasn't televised,
live death loses all its splendour:
there is no drama, no background music).

Stretched beneath a plastic sheet
that man moves away with his blood.

What space does a man leave
between a multitude of shadows that
wander around?

No-one stops on Nuevo Mundo avenue,
everything carries on its way:
Pigeons drink some of the man,
some of him goes with the footsteps of
other men,
the rest slowly manages to reach the drain
and gradually disappears
under the last of the winter sun
in Warsaw.

The table

a)
Any rowing boat
could have been a table.

Any table
can sail across the sea.

b)
The table,
like the tree,
needs the ground
it stands on.

I have seen
the legs of the table come out
of the ground
and grow into paper,
where once in a while
a word flowers.

Wind and stone

Stone
is the wind arrested.
Wind,
the madness of the stone.

Translated by Anamaria Crowe Serrano

A stone's gaze in the window

Through the window enter cobblestones
on which I have walked so many times.
My steps, too enter through the window
and thus, I am a cobblestone.

What gaze decides my existence?
Mine, a stone's,
the one perceived by the window?

My neighbor leaves her house:
she also walks,
also has windows.
She wanders on the cobblestones
as someone who leaves life.
without paying attention.
The stones watch her in silence.

Through the window enter also
other house's windows
and thus, I am my neighbor and her
ignorance
of the stones.

Maybe stones are gazes frozen in time,
the windows, stones absent from houses,
my neighbor,
no one,
and I a stone that looks from below
toward a forgotten reflection in my window.

The day Miss K mistook magic for a top hat

a)
Your poetry, she said,
is no more than a trick
of cheap
seduction.

With that spell
she took my voice away.

b)
That day,
magic was confused for a top hat,
which would not release more doves,
or balloons,
or handkerchiefs.

That day,
although nobody realized it,
the world disappeared.

Translated by Cecilia Hsu

HAYDAR ERGULEN

(Turkey)

Open sentence

Sometimes nothing much comes out of an
envelope
not a letter or even a single sentence
nothing seeps out, not dawn, not the long
day's end
such letters go about the day like covered
wounds
whosoever opens them, whosoever
touches them, their hands ignite
sometimes words come to nothing, letters
to nothing
sometimes sentences set letters alight

Poem boat

I write poems and I write letters
if I can't find a stamp I deliver them myself
I leave them in the middle of a park
people read them as they come and go
like a paper boat in a lily pond
the letter floats—a poem boat
without skipper or sea. I'm a postman:
I get letters and I give poems

Postman

Is this postman a poet?
whenever he finds a stray letter
he takes it and brings it to me
is he trying to say a poet is someone
who reads other people's letters?

Black town

You are both the stamp and envelope of
these words
no letter will come back from you
no word nor greeting ever returns from
those who've gone
we never stop piling up into that great
envelope
the same address scrawled on us all: death,
that black town

Museum of the betrothed

*on the fifteenth anniversary
of my betrothal to İdil*

Matrimony is good, and yet:
better to preserve the betrothed
in a museum wherein white silence
wrinkles through years of waiting

It's even similar dialectically:
nuptials are the final consequence of
betrothals
past, present and future in the same way
that thesis, antithesis and synthesis align
felicitously

You and I are half-wed, half-betrothed:
As if the fruit of our engagement
were not our vows but a pomegranate
the blushing red of a couple affianced

In this poem the vocabulary is all white:
matrimony, dialectic, thesis, antithesis,
synthesis
Despite the words of red and pomegranate,
betrothal is a museum of little white words

Where memories keep fresh as the first day
like flowers unplucked while they slept
like the betrothed never-wedded:
pure of heart, heedful, and tenderhearted
together

First letter to Salah Bey

A poet departs and leaves behind a letter
poems are the most open letters in the
world
they're reproduced endlessly, all their joys
and sorrows and scenes over and over
they never stop changing addresses
A letter from Salâh Bey is a well-pressed
lilac
his poems delight in reciting themselves
when I open his "Garden of Dried
Philosophy"
poem after poem burst out like rose petals
tumbling from one of his old letters

Stamp child

Don't throw out your old letters
make them into paper airplanes
and send them back to your childhood

Don't throw out your old children
make them into stamps

stamps worthy of a letter
if you address them incorrectly
they will come back to find you

The black ship

*for those lost in the earthquake
on 17 August 1999*

At night two boats
one black one silent
two boats in the night
come laden to the sea
with departed souls
maybe there's an island
where the dead go
on the other side
of the sea like a smile
there's no taking it easy
over there from sorrow
or pain for they remain
in worldly clothes
bright souls strip off
pompous words
without end
those bright souls
voyage on for us all

Kuzguncuk Hotel

I cheated on my house with the street,
overhead's
the moon in this silver neighborhood
I'm three stories high, the sea is
watching me,
from now on I'm just facing the sea

don't come down on me moon-lady,
go up to Kuzguncuk Hotel's
suites of benevolence, your guests are
loaded,
what's life but where my memories
keep shacking up

this is my first stay at the hotel of my soul
same old room, same old bed, same
old mirror
our first meeting, no more farewells
I have to sleep with strangers sleeping
overhead

don't open up to the ferry of souls moon-
lady I'm not ready for you, I'm on your side
I can't get rid of whoever moves into the
house within

Kuzguncuk Hotel's benevolent suites
are numerous

as stars up and up they never end
moon-lady,
from somewhere or other you remember
this child
from somewhere or other I must forget
this child

İkinci yeni love poem

Mayakovsky invites the sun over for tea
those who don't hold the scales sell words
piecemeal
the world is a field of the hereafter, or so
they say
probably life too is something resembling
this

May he, too, be happy already his soul was
really white wasn't it
I myself knew poetry as though it were
football
The best route to promulgate the word of
God
Life has resembled itself since way back
when

If only in the past I'd been able to partner up
with my loneliness
one thing though it really means my future
will never be
this might also be the city of unequalled
drama, Prague
time spent not going to Prague is the price
of living

If there's no history of animals there's not
one of poetry either
if those two don't exist then what's to come
of the history of humanity
if there were no history solitude would be
such a burden
when will someone look at this poem and
weep

"This poem I wrote is love-work." (*)
that was old Sezai, after you, sir,
the other İkinci Yeni didn't become poets,
well, we couldn't,
you schooled us to be good readers,
schooled us good!

(*) a saying of Sezai Karakoç

Fog

There are two cities of the night, someone
fuming
in my eye, as if his smoke were above the
rain
in the falling mist. Why have you dumped
me
here in this sleepless city, you're in all cities
instead of the one I wouldn't dare to be in.
It's not the plentiful darkness of the night
you wanted,
you desire to crash eye to eye with the
blinking city!
Yet I understand your eyes, they've never
clashed
with anyone whose eyes are able to forgive.
Our eyes are not alone, held aloof from
each other,
nor do they dare to draw close to the painful
edge,
and eye can do no more than forgive eye.
Who will my eye forgive when they hurt so --
not mist, not insomnia -- my eyes are like
two
cities, remote, which separate without
reuniting:
Someone with us all, as if eye to eye, still
sleepless,
someone in the mist, open as your
eyelashes,
who would have broken this silence, even
though
I cannot see a single word in your
loquacious eyes.
Our eyes don't touch each other in the two
cities of the night

and if no one's eyes touch anyone's, what's
the point of poetry?

September

A lover leaves and that's what poems are
all about.
A woman leaves and thereby a poet is born.
(I know which woman made a poet of me.)
If "everyone says that summer's ending"*
then everyone's talking about a lover leaving
and every woman's departure is itself a
poem:
A lover's leaving is summer's ending, always
when a woman leaves summer ends and its
end is a poem,
the end of summer is a poem, the end of
love a poem also...
From neighborhood to neighborhood the
city chases

after summer, summer escapes and love is the beneficiary.
Summer pursues the city and poems follow in the wake of lovers.

So it extends all the way to September's neighborhood—
one night it's June, the next it's September—
September's left out of summer and even so the poem
stays in June for a woman's sake. It's a saying:

All sons leave their mothers for a poem!
If that woman ever leaves me I'll become a poet.
Don't ever leave me, woman whose son I am!

Poetry is speech, summer is the end, loving means parting

and all lovers forsake poetry for those they love!

* from Ülkü Tamer's poem "Yazın Bittiği" (The Ending of Summer)

Next door

Your body was like a house: you moved in upstairs like a new neighbor, the old wood grouchy and bad-tempered, at first I grumbled:
Oh my heart, don't give up on your house! I've been getting ready all these long cantankerous
years, not having heard from him in ages, with our hearts not quite always fitting to each other or to our neighbors, imagining myself
as the next room, like I had just moved into an old body—What a novice the heart is, it can't break itself as much as another can, thank you very much, and it didn't, mine never lets me down—one by one we patched up the rips and tears!
When a new neighbor takes up residence in a body, one doesn't wear out one's welcome,
even this old wood, groaning and cracking, listened silently to the breathing next door. We also were two breathless bodies that long ago kicked out the tenants between us!

Ah, how warm is my soul with a body next door!

Poem untied

*whoever's had enough of these chains
come, be my brother, and love me*

so so thin thin as flowing water
let my neck so thin slide from the rope

long as a length of water lasts the history of ropes
as for today let the sentence lift from your black neck

the leash has snapped the fugitives are on the loose
pursued by hunters with ninety-nine prayer ropes

you're nothing special—for you too there's length enough of this rope
let the rope burn my neck it's just a walk in the rain

hey porter I found a strap—is it yours?
no sir I've hired mine out to death

the layabouts and outlaws those unbound by the rope
lavish life on them good sir with your kiss—worthy words

rope ropes ropeless—what the hell kind of poem is this?
if only your neck would never grow long enough for the rope

don't untie the rope son it'll be cut tomorrow
instead of the sacrifice please papa let's slit the rope

KATRINA HADDAD

(Ukraine)

Weathercock

my Eastern parents
my Western friends
my Northern grandparents
and my Southern children
and also
my acquaintances and my
unknown enemies, the enemies'
friends, a pack of dogs,
a clowder of cats, my favourite books
and roofs, songs, heroes and words –
they all have their own places
in this geographically defined area
we'll even have to define the position of
kisses
in relation to the points of the horizon
all that to avoid going beyond
the hand-drawn circle
to stay in the centre of
the universe

All the Rivers Run into the Sea

All the Rivers Run into the Sea,
yet the Sea is Not Full
the eye is never tired of seeing
the ear never ceases to listen
grains of tenderness flow from my veins
into yours
and back
and only the moment spills over the edge
and never returns
even if you try to snatch its déjà vu shadow
from between the frames of an old newsreel
there's no time to cast a glance or to retract it
because regardless of how often you care
to look
your eye is never tired of seeing
it is easier for a camel to pass through
the neck of an hourglass
not losing a grain of sand from his humps
full of gold and the papyrus of days

Heirmos

having fallen asleep in a foetal position
in your pirogue*
resembling a lotus leaf
you enter the water
to swim in deep warm puddles
strewn with autumn leaves

the current carries you
golden drizzle
pours from the sky
that separates us
penetrates us
percolates into our boundless lungs
its golden star rivers are replenished
with our raging blood
golden sleet
falls upon our hungry tongues
gets absorbed in our saliva
and flies alongside our dreams
through the immensity of our bodies
lying in my life boat
I drift among the flows of voices
filled to the brim
—as poets' hearts—
—as the Pacific's water—
—as the sands of the Sahara—
—as apricot petals by the roadside—
these voices arch their backs, like golden
streams;
they carry my soul wrapped in a leaf,
merged with my golden body so firmly
that nothing can break the bond, be it life
or death,
sand or underground lakes, with their silvery
water

* *Pirogue: a dugout canoe.*

The Man who was Selling Darkness

words shut themselves down so no one
might
understand them.
inside the scroll, there's curled up darkness.
the vendor remains silent, groping for it
and cutting it deftly.
darkness bleeds and glistens.
a cold sickle smiles a deceptive smile.
our vendor knows what he's doing;
he shines like a black lamp.
he doesn't know yet that it's useless
and the crescent won't shine on him:
in the night, darkness can't tell the vendor
from his customers.

A Dream about the Autumn Sea

from the safe shelter of my home I was
watching the sea
that night I dreamt it was the colour of
green marble
semi-translucent
with a white and blue pattern of cracks
it swallowed the shore

shrouded it
and filled the grey sand
like a stuffing fills the pie
it was the autumn sea
the chilly autumn wind shook the window
curtains
the windows were without glass
the walls were bare and grey
I wanted to plaster them
with lime
white and slightly blue
in the middle of the empty room
there was a lily-white bed
outside the window there was the greyish-
blue sky
and I thought that Indian summer was over
and autumn was fast approaching
so I needed to glaze the windows
otherwise the room would get cold
the wind shook the white curtain
I was feeling blue
the green sea rocked to the rhythm of my
dreams
I woke up thinking about you

Translated by Anatoliy Kudryavitskyi

SEMYON KHANIN

(Latvia)

let's reschedule the hypnosis session for
tuesday,
when there's nothing
going on 'til lunch
ok? everyone can make it?

I don't see any hands. one, two—
rescheduling

for the homework, please practice:
unfocused vision training
mesmerizing inanimate objects
falling reflexively into a rage

and let's not forget the trust fall, people

next time, bring something warm to wear
and a rope, so you'll have something to
gnaw on

folklore class field trip to an island
where there were still a couple of
barbarians
left, but in a totally swinish
state already, when the feral stage
gives way to the brutal stage, dying out
full-on. they worship the zebra
and stoplights. they yell "bar-bar!"
when they see a bar. they eat
schnitzel with their hands and
blink with tiny eyes often

right under the nose of the instructors
a few barbarians broke free
from the island with a blonde
junior, you can see her from the shore
standing on the ferry's stern
holding the tape recorder while a pack
of these vandals regale her with their jokes
the water's lapping drowns out the sounds
of barbarian speech. that's priceless
material sailing off, the professor mutters
into his whiskers

take her to the gardens
then to the water, the river
then drive her crazy

take her to the doctor

and go crazy yourself
and to the doctor yourself
it's winter, go on foot
first thisaway, then thataway
cut back on carbs

stand in for those
whose minds are lost
become at home among them
and then wholly at home

later backyards, courtyards
and shopyards

lead her
under marble vaults

bring water, water

then seek freedom
holler for it later

*Translated by Kevin M. F. Platt and Eugene
Ostashevsky*

that is, in other words, it was about
something else entirely
in general there's no telling-figuring out
exactly what it was
so much fog precisely was it someone got
tripped up
but not immediately turning back now
suddenly for no reason

that the green's gone dark doesn't surprise
anyone anymore
and that the yellow dimmed slowly got duller
flickered out too
but that the red blinked winked and then
there's no red
just can't wrap your head around it
impossible to believe

how did it get clear that it shut down for good
once and for all
it's utterly vacant without it and there's like
apathy developing
even if you pull it off to stop just in time
all the same you won't see it spilled out
across the pavement

it remains to suppose that it's lighting up in
some other places
where there aren't traffic jams like this and
where there isn't us
maybe the burgundy red could do it pouring
from the green glass
of a just opened bottle?

neither the hypothetical dulling of glass and
spray of tints
nor the fake sunrises' abraded glow
can do anything about it going on like this to
infinity
and this distorted picture is getting out of
control

*Translated by Kevin M. F. Platt, Amelia Glaser,
and Anton Tenser*

for a start measure yourself up against last
year's blurry snapshot
strive for maximal likeness relaxing after
sharp contraction of jaw muscles shaking
head

in the background holiday scenes with a
single inflatable wave
a neighboring ice-cream seller, pigeons
puffed up like gulls

it turns out you have such animated facial
features
I imagined you completely different
are you unwell?

finally you're on a par with this singular photo
and can
get ready for the long awaited-rescheduled
date

is that old guy with you?
and that's a loaf of bread in your pocket?

Translated by Kevin M. F. Platt

JAROSLAW MIKOLAJEWSKI (Poland)

My wife's spine

And when my wife's pregnant
her spine is a bough
breaking under the weight of apples

humble all the way down to earth
from lack of resistance

On nights of keeping watch
her spine is a scarf
tightened around a slender neck

On nights of animal love
it is the zipper in a suitcase
that won't close, even under a knee

On nights of human love
it is the steel rope
rustling in the wind, at the highest voltage

On the noon walk
my wife's spine is the flag
carried by the pilgrims' guide in a crowded
church

In the evening, after a day-long march,
her spine is a bunch of frightened kids
who broke the kindergarten's piano
it is the keyboard
of the broken piano

When she takes a shower
her spine is a viper
lazing watchfully on a sizzling road

Under the midnight comforter
my wife's spine is like a wood chip burning
in the oven
from which I'll pull out warm bread at dawn

A Mattress

Father blew it up for us every summer.
It's thirty years old, maybe older.
Sand still falls out of the deep creases.
The thick spots still breathe the air of his
lungs.

Until I throw it away, until the rats chew
through it,
my father can go to the beach.
Tinned cough.

Reliquary of hazel pegs.
Organic souvenir.
Balm of carefree breathing.
Eternal rest.

A bellow of resurrection.

froth

something stinks
I said when we came into the house

something really does stink
said my daughter when three of us were left
(my youngest daughter had gone into the
kitchen)

yeah something stinks unbelievably
I said after the two of us came upstairs
(the middle daughter had stayed in the
living room)

but what can stink so bad
I wondered when left alone

I sniffed my hands
I looked over my feet
I searched around in the corners

nothing could've stunk except me

I took a shower
yellow froth stayed behind

I took a bath
yellow froth again

venus was made of froth
this thick froth is mine

rinsing
I stood in the tub over the froth

it took on water and burst
and then I saw that I was standing over
myself

escaping down the drain its eyes widened
a scream twisted its mouth
it didn't want to float away

my liquid skeleton lay at my feet

Paper coffin

this dream absolved me
of the trampled lilies of the valley

gave me relief
in my lower back beaten like a dog

my father died and I was so poor
I couldn't afford a coffin

I even had to skimp on the gravediggers

I took an old cardboard of poster
announcements
from the school I attended thirty years ago

I drew the frame
i.e. the base

as I was taught

then the edges
and the tabs you have to smear with glue

I cut them out with blunt kiddy scissors
folded them over
and covered them with gum

from the smaller part of the cardboard I
made a lid

like a crate

edges
tabs
scissors and gum arabic

I don't remember
how I put him in it

perhaps it would've looked too funny in the
dream
that came to save me

in any case
despite my worst fears
the lid closed tightly
and stayed on the top
like I said
there was no money for the gravediggers
so I covered the distance from the house to
the chapel
carrying the coffin in my arms

"can you manage?"

"yes, don't worry, mom"

I lifted it
it was light like a child's coffin

grace was on my side
for though the cardboard was soft
the coffin stayed rigid

I went through the city
Ujazdów Park
the Party headquarters
New World Street

my fingers grew numb in the cold
but I endured without shifting it from
hand to hand
and without asking for help

I did not answer people's greetings
now they must think I'm a jerk

I wasn't ashamed of poverty
I didn't think it took anything away from the
funeral

I saw it as a source of usual discomfort

in the chapel the gravediggers
who had said earlier
that without three hundred bucks there was
nothing to talk about
wept when they saw
how I tried to squeeze in with the coffin
through the narrow chamber of the
revolving door

they turned on an invisible mechanism
slid open the dividers
and went out to meet me

for the first time I didn't look at them as
ravens
that flew in to cut off my body
for the first time I felt simple gratitude
for relief

I placed the paper coffin in their hands
my spine shot up like a young tree and
sprouted leaves

for the first time in my life
I had a dream without remorse

for the first time when handing off a
burden
I felt not heavier but lighter

for the first time I felt
I was a child with everything still in
front of him

the buried dead
the amazed sky
and sympathetic people on earth

A very old poet

I was walking to meet
a very old poet

so old that if he were an oak
today he'd be a thousand years old

He would remember his brothers
who became the canoe

would remember
that he could've become a wardrobe

or Saint Sebastian
in the central or the side altar

that his lower part
could've become a stump for the ax
(today in the museum of medieval torture)
and the upper
hundreds of thousands of matches
(today in the ash of bonfires on the slopes in
Bieszczady)

I was walking to meet a very old poet

I was told to watch out for his nervousness
and his absentmindedness

before I would notice it
he would disappear
before I would realize it
he would throw me down the stairs

I was to be like a fisherman
hugging a mermaid

I was walking to meet a poet
who could've been an oak
in an avenue of trees
that were like masks

I peeped into the hollows
without squirrels and birds

I touched the bark like eyelids
glued shut with streams of fossilized resin

I was walking to meet a very old poet
among trees as though among suits of
armor
with closed helmet visors

When I entered the building of the very old
poet
the stairs he could've been
had he been an oak
creaked dully and lifelessly

When I entered his apartment
he greeted me standing

in his thousand-year-old fingers he
clenched a cane
that he could've been had he been an oak

and weighing in his hand the fate of the oak
tree
that he could've been but wasn't
he did something no oak could've done
be it one or two thousand years old

he took a step
obedient to his oak will

and rustled the leaves
that were young as the earth

anxiety

every ambulance rushes to my daughters
every water reaches up to their throats
every gendarme pounds on their door

every boar unearths countless bodies
every thief lurks awaiting my brother
every osteoporosis hollows my mother's
bones

every bullet kills bruno schulz
every embolism cuts off rysiek's leg
every scabies eats away my bitch's fur

every hand shoots hemingway in the head
nothing lies in ambush for me

Translated by Piotr Florczyk

GEORGIA TROULI (Greece)

Marginal course to and

When they were wrecked inside that square
wooden drawer
Full of substantives and prefixes
Quickly and hackneyed they converted it
into a boat
For oars they used the hands protruding
from the fingertips
They started all over again — a noisy motion
Dropping in an air pocket
And they thought below was a sea
And they thought above was a wall on which
space would hang
The flying line on door lugs
And for coordinates they had apparently
Birds in the sea and fish in the sky
They heard no cawing And
At times words rattled by virtue of interment
In silence
They thought they were going — A frightful
marginal course
On the map.
They left marks and yellow spots —
Accents, commas, obstacles
And hearing infinite conches
They thought the reefs
Were waves
And the hidden meanings in their hair's sea
urchins —
An echo — the coordinates drew
dangerously close
Becoming parallels — walled in agony
And crushing occurred
And their look was embalmed instantly in
front
Diving into the void
How can you row wide-eyed
In the air's aged jangling?
The birds and the fish swapped scales for
feathers
They interchange them with mastery, the
compass tucked away
In a position of power
And eventually how are they to fill the
aquatic vacancy
Me entirely of liquid
Unbearable
Blue?

The love bandage

When I used to tell you that too much
education
Functions distortional in a look
You relied on
The nail cutting the ring finger
And said
Now that I'm burning skin — skin the plastic
Ineluctable recollection
Why do you want to know
About the love bandage
About my formidable ruin?
Toss about
And don't forget
To let your nose peep out
On top of the page
Is it called sublime intellect?
Is it called outcry?
This is education
Funeral share-out
My dear girl
And only a few
Were saved
From the sarcoma
Of knowledge
Of form
And love
The hydrocephalous baby is asleep
Between
Our legs
We feign leisure
We pretend
Being committed

Counting backwards

To stumble over two or three accompanying
pages
To withdraw uncertain
And the thorny kisses to be stuck in your
hands
And with these make a closely-knit knitwear
of sand
And with this count time grain by grain of
insignificance
And with it rinse your fingers and exorcise
anew two thoughts resting on the spine
And with these create feelings devoid of
logical sequence — only an endocrine
gland
And from there excrete the last smooth
interrogation all curve
And with it place packing paper and little by
little induce sharp whistles
And with these make corners to bury flights
And delusions
And the accompanying pages

Now creased by the foregoing
Unroll these too little by little
And with a murmuring flambeau begin
To be irresolute apropos the meaning
And time turning like counting backwards
From a hundred down
And with it come to the dot
And with this dot signify
Finis
Finis

Be

Be animated
By a breath
And let yourself be
Like an ostrich
Its entire length
Bending
On the ground
And
With kneaded
Nails
Dig
In the cyclothymic
Mines
Of an absolution
That will be
Rendered
In time
And
Within
You'll
Breathe.

At some point we will yield

In the bareness and equivalence
Of a look
We'll don dependence
From head to toe
Spasmodically we'll allow
Some skin to be seen
And some wind to enter the mouth
And out through the nostrils
Like tobacco smoke
In the pink colour of an internal pile
Our feet will trail fears
With the excuse as usual
And as is natural
That it's the domestic animals
We are taking out
To deposit their need in the street

When our fears are frightened
By being exposed
They'll wind their tails round the neck
As a conspicuous collar
And pose as
Well-bred cats

In time they'll eat us up
And not a scratch
No damage
No meowing
Afterwards we'll take out our hands
To touch the almond trees
Hanging with white promises
But the husks will be so heavy
That in baritone
The hugs will arise
And the celestial
Yes

With a taste of bitter almond

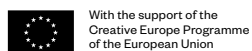
Everything in one and the same
When you induce what has passed to keep
company
You confuse them
The same love affair with another person
The same you but always looking somewhat
different
You fob your Self one way
And the Other Self another way
Thus shifting the centre of gravity to now
That feels nothing more timeless
Than a ship's usual blowing of her whistle
Or whatever means of departure
And you'll want a return loss
But you know how costly the ticket is
That created memory
And you'll want an indefinite flight
But you'll know how harsh is the removal
Of the first crust of reality
And you'll want people to play
A clockwork orange to your own rhythm
But you know that a blue bacterium
Cools the warm colours
And you'll want lucky charms hanging like
reminder
Bells round the neck
But you'll know that at a certain point
The ceiling will bear up to your weight
And you'll know that they'll find you hanging
Up high
Suspended in the air as a promise
Splitting the breath with a movement
Of finality

With a taste of bitter almond
I'll come and leave the words
On the sole of the final clause
Immaterial the size
Shape
Curve
Of the feet of intellect
Thus it'll be worn easier by the shape
Of a need
That'll come to embrace
Once
Again
Itself

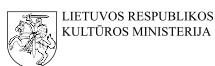
Translated by Yannis Goumas

Pagrindiniai festivalio rėmėjai / Main festival sponsors

Rėmėjai ir partneriai / Sponsors and partners

TOM HEALY

SMC

metai

